ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 113
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1,5 ΕΥΡΩ

ΠΕΤΡΑ και ΦΩΣ!, ΖΩΗ και ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Ο «κίνδυνος ναυαγίου» στις διαπραγματεύσεις που συνεχίζονται για την «σωτηρία» από την «καταστροφή», η απειλή ενός «πιθανού αδιεξόδου» στις συνομιλίες με τους δανειστές, το «σκληρό» τελεσίγραφο της τρόικας, η 20η Μαρτίου που πλησιάζει και παρομοιάζεται με τον Αρμαγεδόνα, οι ζοφερές εικόνες της «επόμενης ημέρας» που «προφητεύουν» τραπεζίτες ή πολιτικοί, ή το δίλλημα στο οποίο εκβιάζονται καθημερινά να απαντήσουν οι υπήκοοι: «ελεγχόμενη ή άτακτη χρεοκοπία». Αυτά είναι τα «νέα». Αυτές είναι οι «ελπίδες» για τον δοκιμαζόμενο λαό τον οποίο διαβεβαιώνουν ότι σέβονται οι δυνάστες του για τις θυσίες που κάνει και για όσα πρόκειται να υποστεί. Τα νέα δάνεια, οι «νέες» διαπραγματεύσεις, οι νέες συμφωνίες ενώ δεν αποτελούν παρά μεγαλύτερες αλυσίδες, ενώ προαναγγέλλουν χειρότερα δεινά, οφείλουμε να τα αντιμετωπίσουμε έστω σαν το πικρό φάρμακο μιας μακράς και βασανιστικής θεραπείας αναγκαίας για να κρατηθούμε στην ζωή. Έτσι τουλάχιστον μας διαβεβαιώνουν οι ύαινες της εξουσίας, μεγάλης ή μικρής, ντόπιας ή «ξένης» δεν έχει σημασία, που έχουν ήδη ορμήσει για να μοιραστούν την λεία.

«Δύστυχοι, τι συμφορά παθαίνετε; Τα κεφάλια σας, τα πρόσωπά σας, τα γόνατά σας τυλίγονται στο σκοτάδι· ο ήχος του θρήνου ξέσπασε σαν φωτιά· τα μάγουλά σας γεμίζουν δάκρυα! Οι τοίχοι και οι όμορφοι στύλοι πιτσιλίζονται από αίμα! Η είσοδος της αυλής και η ίδια η αυλή γεμίζουν φαντάσματα που κατευθύνονται προς τον κάτω κόσμο, το σκοτάδι! Ο ήλιος έφυγε τελείως από τον ουρανό, και η ομίχλη του κακού εξαπλώθηκε». Μ' αυτά τα λόγια ο μάντης Θεοκλύμενος προμήνυε το τέλος των μνηστήρων στην ομηρική Οδύσσεια και εκείνοι στο άκουσμα τους συνέχιζαν να τρώνε, να πίνουν, να γλεντούν και να γελούν ακόμα πιο εύθυμα. Μα κάθε εξουσία τόσο σίγουρη δεν είναι για τον

Αλήθειες, φαντασίες και φαντασιώσεις

Αν στις 18 Γενάρη και μεταξύ 10 και 11.30 το πρωί νιώθατε κάπως παράξενα, σας τάραζαν υπόκωφοι ήχοι και δονήσεις ή αν, λόγου χάρη, παρατηρήσατε κάτι κόκκινα σύννεφα να έχουν πάρει απειλητικά σχήματα, ενώ ο αιθέρας δονούνταν από ουράνιες σάλπιγγες, δεν είναι τίποτα. Απλώς ξύπνησε το ηλίθιο τέρας του ΠΑΜΕ... Και μάλιστα ξύπνησε πολύ θυμωμένο, έδωσε μια με την ουρά του και «τίναξε» στον αέρα τον «κοινωνικό διάλογο», τα διάπυρα κομμάτια του οποίου εξακοντίστηκαν σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων.

Κάπως έτσι παρουσίασαν οι εφημεριδογράφοι τα αποτελέσματα της πυρηνικής σύντηξης στα γραφεία της ΓΣΕΒΕΕ, όταν, την ώρα που συνεδρίαζαν οι «κοινωνικοί εταίροι» για την μείωση του «εργασιακού κόστους», «μπούκαρε» η γνωστή παρέα συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ ενισχυμένη από τους γερασμένους εφήβους της ΚΝΕ...

Όπως στον έρωτα έτσι και στο ταξικό μίσος, τα πράγματα εξελίχθηκαν πέρα από κανόνες και καθιερωμένες νόρμες. Η γνήσια λαϊκή οργή των Εργατών ξέσπασε σε έναν χείμαρρο από αγριοφωνάρες και βρισιές (πα, πα, πα, τι μπρουτάλ άνθρωποι και αυτοί...) εκτοξεύτηκαν μάλιστα

τές ταξικές αντιθέσεις είχαν ισχυρούς ενδυματολογικούς συμβολισμούς, τα κοστούμια, δηλαδή, των ηθοποιών ώστε ο θεατής να καταλάβει με το πρώτο ποιος υπηρετεί τα εργατικά συμφέροντα και ποιος είναι ο πλουτοκράτης, ο «καλός» και ο «κακός».

Ένας «κουστουμάτος» με γυαλιά –που προφανώς ήταν «εργοδότης»– ξεναγούσε στο κουζινάκι έναν μαντράχαλο με μπουφάν μηχανής –που προφανώς ήταν Κνίτης–, ο δε τελευταίος είχε «αράξει» στην είσοδο του κουζινακίου σαχλαμαρίζοντας με την «εργοδοσία», και παρεμποδίζοντας με αυτό τον τρόπο τους υπόλοιπους αγωνιστές που ήθελαν να «εξυπηρετηθούν». Καταλαβαίνετε δηλαδή. Ένα μπ... με το συμπάθειο!

Όταν κάποιος ΠΑΜίτης κατάλαβε τι γινόταν, έκανε ένα θεαματικό «μπλονζόν» για να κλείσει την καταραμένη ...Κερκόπορτα, που επίτηδες άφησαν ανοιχτή οι εκπρόσωποι της πλουτοκρατίας, αλλά το κακό είχε γίνει. Όλοι είχαν δει... εκτός από τον ανθρωπάκο που δεν είχε πάρει χαμπάρι τι γινόταν πίσω από την πλάτη του και συνέχιζε να μιλάει για ταξικούς αγώνες και τα τοιαύτα! Πιθανολογούμε ότι εμπνεύσταν από αυτό που μπορούσε να δει: τους συντρόφους του Εργάτες να καπνίζουν αρειμανίως (σε κλειστό χώρο!) παραβιάζοντας καθέτως, οριζοντίως και διαγωνίως την σχετική αντικαπνιστική νομοθεσία...

Αν αφιερώνουμε τόσο χώρο σε αυτό το γεγονός δεν είναι για την, ούτως ειπείν, πολιτική ή κοινωνική σημασία του (ο «κοινωνικός διάλογος» ολοκληρώθηκε χωρίς άλλα «παρατράγουδα», μια εβδομάδα μετά,

Ο νος «πιθανού αδιεξόδου» στις συνομιλίες με τους δανειστές, το «σκληρό» τελεσίγραφο της τρόικας, η 20η Μαρτίου που πλησιάζει και παρομοιάζεται με τον Αρμαγεδόνα, οι ζοφερές εικόνες της «επόμενης ημέρας» που «προφητεύουν» τραπεζίτες ή πολιτικοί, ή το δίλλημα στο οποίο εκβιάζονται καθημερινά να απαντήσουν οι υπήκοοι: «ελεγχόμενη ή άτακτη χρεοκοπία». Αυτά είναι τα «νέα». Αυτές είναι οι «ελπίδες» για τον δοκιμαζόμενο λαό τον οποίο διαβεβαιώνουν ότι σέβονται οι δυνάστες του για τις θυσίες που κάνει και για όσα πρόκειται να υποστεί. Τα νέα δάνεια, οι «νέες» διαπραγματεύσεις, οι νέες συμφωνίες ενώ δεν αποτελούν παρά μεγαλύτερες αλυσίδες, ενώ προαναγγέλλουν χειρότερα δεινά, οφείλουμε να τα αντιμετωπίσουμε έστω σαν το πικρό φάρμακο μιας μακράς και βασανιστικής θεραπείας αναγκαίας για να κρατηθούμε στην ζωή. Έτσι τουλάχιστον μας διαβεβαιώνουν οι ύαινες της εξουσίας, μεγάλης ή μικρής, ντόπιας ή «ξένης» δεν έχει σημασία, που έχουν ήδη ορμήσει για να μοιραστούν την λεία.

«Δύστυχοι, τι συμφορά παθαίνετε; Τα κεφάλια σας, τα πρόσωπά σας, τα γόνατά σας τυλίγονται στο σκοτάδι· ο ήχος του θρήνου ξέσπασε σαν φωτιά· τα μάγουλά σας γεμίζουν δάκρυα! Οι τοίχοι και οι όμορφοι στύλοι πιτσιλίζονται από αίμα! Η είσοδος της αυλής και η ίδια η αυλή γεμίζουν φαντάσματα που κατευθύνονται προς τον κάτω κόσμο, το σκοτάδι! Ο ήλιος έφυγε τελείως από τον ουρανό, και η ομίχλη του κακού εξαπλώθηκε». Μ' αυτά τα λόγια ο μάντης Θεοκλύμενος προμήνυε το τέλος των μνηστήρων στην ομηρική Οδύσσεια και εκείνοι στο άκουσμα τους συνέχιζαν να τρώνε, να πίνουν, να γλεντούν και να γελούν ακόμα πιο εύθυμα. Μα κάθε εξουσία τόσο σίγουρη δεν είναι για τον εαυτό της; Αναμφίβολα. Ιδίως όταν εφησυχάζεται από τις καταπραϋντικές ιδιότητες του δηλητηρίου στο οποίο θεωρεί ότι έχει εθίσει τους σκλαβωμένους: «δεν γίνεται να αντιδράσετε, το πολύ-πολύ να χειροτερέψουν τα πράγματα, να επέλθει το χάος, να γίνει μακελειό, να φάτε ο ένας τον άλλον, άρα μας χρειάζεστε, πρέπει να υπομείνετε τον ζυγό και ίσως κάποτε να τον ελαφρύνουμε όπως παλαιότερα». Και οι προπηλακισμοί των πολιτικών, δεν εκφράζουν την κοινωνική οργή, δεν σημαίνουν τίποτα; Μάλλον δεν σημαίνουν και πολλά πράγματα εάν κρίνει κανείς από την καθίζηση των κινητοποιήσεων που ταυτίζεται χρονικά με την επιβολή της «λύσης» Παπαδήμου, την σύμπτυξη των τριών κομμάτων που συμμετέχουν στην νέα κυβέρνηση, αλλά και με την γενικότερη προετοιμασία για την αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού.

Την ίδια στιγμή χιλιάδες φυλακισμένοι στοιβάζονται ο ένας πάνω στον άλλο στα κρατικά μπουντρούμια, χιλιάδες άστεγοι και επαίτες, γυναίκες που πουλούν το σώμα τους κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του νταβατζή, εξαρτημένοι και μετανάστες που σέρνουν καροτσάκια με κάθε είδους μέταλλα, πιτσιρικάδες κάθε εθνικότητας σε κάθε πλατεία που το έχουν ρίξει στα νταραβέρια χαμένοι και οι ίδιοι σε κάθε είδους νάρκωση, άνθρωποι κάθε ηλικίας που μαζεύουν ό,τι περισσεύει από τα σκουπίδια κάθε λαϊκής αγοράς, μπορεί να φαντάζουν φιγούρες απόκοσμες, καταραμένες αλλά είναι από τούτον εδώ τον κόσμο. Μόνο που αυτήν την φορά δεν είναι μόνο τα δικά τους βλέμματα σκοτεινά, αλλά και τόσων και τόσων ανθρώπων που τα βγάζουν πέρα λίγο

Αρη, παρατηρήσατε κάτι κόκκινα σύννεφα να έχουν πάρει απειλητικά σχήματα, ενώ ο αιθέρας δονούνταν από ουράνιες σάλπιγγες, δεν είναι τίποτα. Απλώς ξύπνησε το ηλίθιο τέρας του ΠΑΜΕ... Και μάλιστα ξύπνησε πολύ θυμωμένο, έδωσε μια με την ουρά του και «τίναξε» στον αέρα τον «κοινωνικό διάλογο», τα διάπυρα κομμάτια του οποίου εξακοντίστηκαν σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων.

Κάπως έτσι παρουσίασαν οι εφημεριδογράφοι τα αποτελέσματα της πυρηνικής σύντηξης στα γραφεία της ΓΣΕΒΕΕ, όταν, την ώρα που συνεδρίαζαν οι «κοινωνικοί εταίροι» για την μείωση του «εργασιακού κόστους», «μπούκαρε» η γνωστή παρέα συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ ενισχυμένη από τους γερασμένους εφήβους της ΚΝΕ...

Όπως στον έρωτα έτσι και στο ταξικό μίσος, τα πράγματα εξελίχθηκαν πέρα από κανόνες και καθιερωμένες νόρμες. Η γνήσια λαϊκή οργή των Εργατών ξέσπασε σε έναν χείμαρρο από αγριοφωνάρες και βρισιές (πα, πα, πα, τι μπρουτάλ άνθρωποι και αυτοί...) εκτοξεύτηκαν μάλιστα και απειλές διάπραξης πράξεων γενετησίου ορμής προς τους «κοινωνικούς εταίρους», ευτυχώς, όμως, σκεπάστηκαν εγκαίρως από συνθήματα.

Ορισμένοι, από τα λόγια θέλησαν να περάσουν και στα έργα, όμως περιορίστηκαν στο να σκίσουν τα χαρτιά από τους «εταίρους». Από την άλλη, οι «εταίροι», τέρατα ψυχραιμίας, περίμεναν να τελειώσει όλο αυτό το παράξενο πράγμα. Άλλος άναψε τσιγάρο, άλλος ζωγράφιζε καραγκιοζάκια σε ένα χαρτί, άλλος απλώς κοιτούσε το ταβάνι...

Όταν επιτέλους ηρέμησαν οι Εργάτες και έπεσαν κάπως οι τόνοι, ήρθε η σειρά των πανηγυρικών δηλώσεων. Ένας συμπαθέστατος ανθρωπάκος ξεκίνησε να μιλάει, όμως το ενδιαφέρον δεν είναι σε αυτά που έλεγε αλλά στο τι γινόταν πίσω από την πλάτη του. Το «μπάχαλο» είχε ήδη αρχίσει και καταλαβαίνετε ότι αν συμβαίνουν τέτοια πράγματα στο μονολιθικό ΚΚΕ, δεν υπάρχει κα-

Εγώ στρεσαρισμένος;;;; Μπάάάάά!!!!!

αγώνες και τα τοιαύτα! Πιθανολογούμε ότι εμπνεόταν από αυτό που μπορούσε να δει: τους συντρόφους του Εργάτες να καπνίζουν αρειμανίως (σε κλειστό χώρο!) παραβιάζοντας καθέτως, οριζοντίως και διαγωνίως την σχετική αντικαπνιστική νομοθεσία...

Αν αφιερώνουμε τόσο χώρο σε αυτό το γεγονός δεν είναι για την, ούτως ειπείν, πολιτική ή κοινωνική σημασία του (ο «κοινωνικός διάλογος» ολοκληρώθηκε χωρίς άλλα «παρατράγουδα», μια εβδομάδα μετά, αλλά και αυτό έχει μικρή σημασία, αφού τις αποφάσεις θα τις πάρει η Τριμερής Επιτροπεία...) αλλά για τους μεγάλους πολιτισμικούς και ακόμα παραπέρα συμβολισμούς του.

γάλης ή μικρής, ντόπιας ή «ξένης» δεν έχει σημασία, που έχουν ήδη ορμήσει για να μοιραστούν την λεία.

«Δύστυχοι, τι συμφορά παθαίνετε; Τα κεφάλια σας, τα πρόσωπά σας, τα γόνατά σας τυλίγονται στο σκοτάδι· ο ήχος του θρήνου ξέσπασε σαν φωτιά· τα μάγουλά σας γεμίζουν δάκρυα! Οι τοίχοι και οι όμορφοι στύλοι πιτσιλίζονται από αίμα! Η είσοδος της αυλής και η ίδια η αυλή γεμίζουν φαντάσματα που κατευθύνονται προς τον κάτω κόσμο, το σκοτάδι! Ο ήλιος έφυγε τελείως από τον ουρανό, και η ομίχλη του κακού εξαπλώθηκε». Μ' αυτά τα λόγια ο μάντης Θεοκλύμενος προμήνυε το τέλος των μνηστήρων στην ομηρική Οδύσσεια και εκείνοι στο άκουσμα τους συνέχιζαν να τρώνε, να πίνουν, να γλεντούν και να γελούν ακόμα πιο εύθυμα. Μα κάθε εξουσία τόσο σίγουρη δεν είναι για τον εαυτό της; Αναμφίβολα. Ιδίως όταν εφησυχάζεται από τις καταπραϋντικές ιδιότητες του δηλητηρίου στο οποίο θεωρεί ότι έχει εθίσει τους σκλαβωμένους: «δεν γίνεται να αντιδράσετε, το πολύ-πολύ να χειροτερέψουν τα πράγματα, να επέλθει το χάος, να γίνει μακελειό, να φάτε ο ένας τον άλλον, άρα μας χρειάζεστε, πρέπει να υπομείνετε τον ζυγό και ίσως κάποτε να τον ελαφρύνουμε όπως παλαιότερα». Και οι προπηλακισμοί των πολιτικών, δεν εκφράζουν την κοινωνική οργή, δεν σημαίνουν τίποτα; Μάλλον δεν σημαίνουν και πολλά πράγματα εάν κρίνει κανείς και από την καθίζηση των κινητοποιήσεων που ταυτίζεται χρονικά με την επιβολή της «λύσης» Παπαδήμου, την σύμπτυξη των τριών κομμάτων που συμμετέχουν στην νέα κυβέρνηση, αλλά και με την γενικότερη προετοιμασία για την αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού.

Την ίδια στιγμή χιλιάδες φυλακισμένοι στοιβάζονται ο ένας πάνω στον άλλο στα κρατικά μπουντρούμια, χιλιάδες άστεγοι και επαίτες, γυναίκες που πουλούν το σώμα τους κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του νταβατζή, εξαρτημένοι και μετανάστες που σέρνουν καροτσάκια με κάθε είδους μέταλλα, πιτσιρικάδες κάθε εθνικότητας σε κάθε πλατεία που το έχουν ρίξει στα νταραβέρια χαμένοι και οι ίδιοι σε κάθε είδους νάρκωση, άνθρωποι κάθε ηλικίας που μαζεύουν ό,τι περισσεύει από τα σκουπίδια κάθε λαϊκής αγοράς, μπορεί να φαντάζουν φιγούρες απόκοσμες, καταραμένες αλλά είναι από τούτον εδώ τον κόσμο. Μόνο που αυτήν την φορά δεν είναι μόνο τα δικά τους βλέμματα σκοτεινά, αλλά και τόσων και τόσων ανθρώπων που τα βγάζουν πέρα λίγο καλύτερα, για την ώρα βέβαια πάντα, τόσων και τόσων συνταξιούχων που τους κόβουν τα φάρμακα ή την ήδη πενιχρή σύνταξη και ενός ακόμα μεγαλύτερου πλήθους που το απαρτίζουν οι λεγόμενοι νέο-άνεργοι. Αλλά κάπου λαθεύουν οι ύαινες. Αυτοί οι άνθρωποι δεν αισθάνονται πρόβατα. Η υπομονή δεν ήταν ποτέ η μεγαλύτερη αρετή τους, ούτε η ακινησία η στάση που τους βόλεψε ποτέ για πολύ. Και η λάμψη δεν θα αργήσει...

Φεβρουάριος 2011

Εγώ στρεσαρισμένος;;;; Μπάάάάά!!!!!

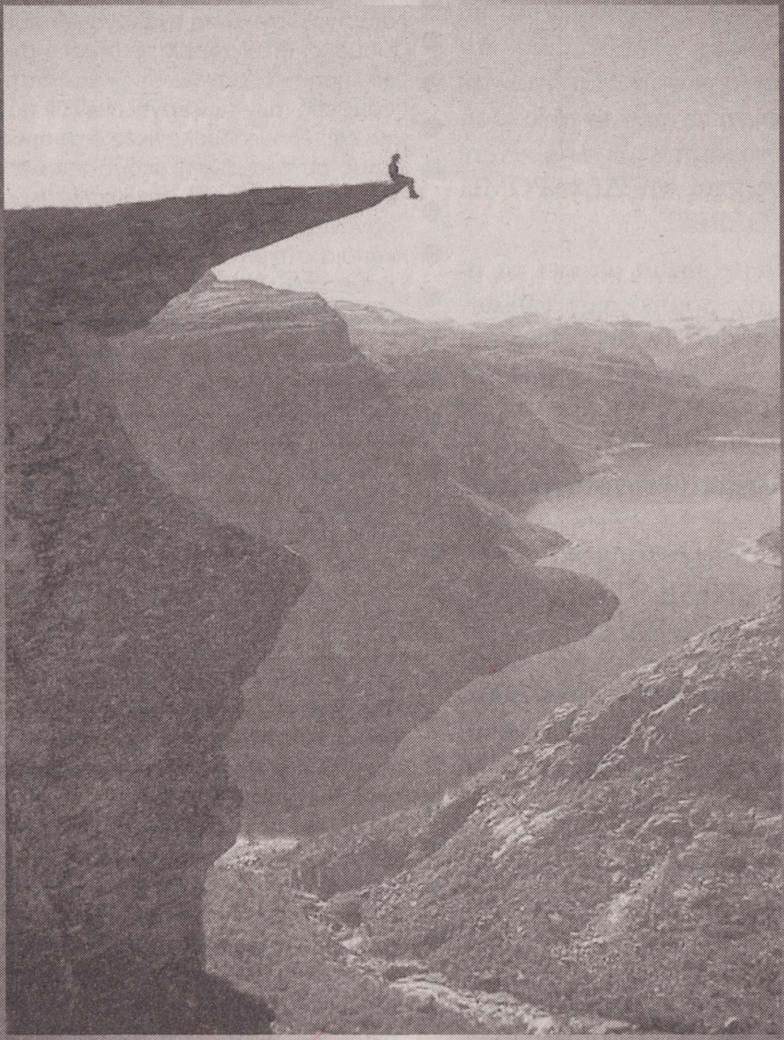
«μπουκάρε» η γνωστή παρέα συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ ενισχυμένη από τους γερασμένους εφήβους της ΚΝΕ...
Όπως στον έρωτα έτσι και στο ταξικό μίσος, τα πράγματα εξελίχθηκαν πέρα από κανόνες και καθιερωμένες νόρμες. Η γνήσια λαϊκή οργή των Εργατών ξέσπασε σε έναν χείμαρρο από αγριοφωνάρες και βρισιές (πα, πα, πα, τι μπρουτάλ άνθρωποι και αυτοί...) εκτοξεύτηκαν μάλιστα και απειλές διάπραξης πράξεων γενετησίου ορμής προς τους «κοινωνικούς εταίρους», ευτυχώς, όμως, σκεπάστηκαν εγκαίρως από συνθήματα.
Ορισμένοι, από τα λόγια θέλησαν να περάσουν και στα έργα, όμως περιορίστηκαν στο να σκίσουν τα χαρτιά από τους «εταίρους». Από την άλλη, οι «εταίροι», τέρατα ψυχραιμίας, περίμεναν να τελειώσει όλο αυτό το παράξενο πράγμα. Άλλος άναψε τσιγάρο, άλλος ζωγράφιζε καραγκιοζάκια σε ένα χαρτί, άλλος απλώς κοιτούσε το ταβάνι...
Όταν επιτέλους ηρέμησαν οι Εργάτες και έπεσαν κάπως οι τόνοι, ήρθε η σειρά των πανηγυρικών δηλώσεων. Ένας συμπαθέστατος ανθρωπάκος ξεκίνησε να μιλάει, όμως το ενδιαφέρον δεν είναι σε αυτά που έλεγε αλλά στο τι γινόταν πίσω από την πλάτη του. Το «μπάχαλο» είχε ήδη αρχίσει και καταλαβαίνετε ότι αν συμβαίνουν τέτοια πράγματα στο μονολιθικό ΚΚΕ, δεν υπάρχει καμία ελπίδα για οργανωμένη «ταξική πάλη»... αλλά τέλος πάντων. Οι Κνίτες μόλις τελείωσε το θεατρικό τους, όρμησαν αμέσως στο διπλανό κουζινάκι της ΓΣΕΒΕΕ για να θέσουν σε εφαρμογή τον «πειρατικό σοσιαλισμό» δηλαδή να φτιάξουν καφέδες δωρεάν, ξέχασαν, όμως, να κλείσουν την πόρτα πίσω τους! Με φρίκη η εργατική τάξη συνειδητοποίησε την ανίερη συμμαχία που παίζεται πίσω από την πλάτη της εδώ και τόσα χρόνια. Σημειωτέον ότι οι χτυπη-

αλλά και αυτό έχει μικρή σημασία, αφού τις αποφάσεις θα τις πάρει η Τριμερής Επιτροπεία...) αλλά για τους μεγάλους πολιτισμικούς και ακόμα παραπέρα συμβολισμούς του.
Αποδεικνύει ότι ο ύψιστος κοινωνικός θεσμός στη χώρα αυτή δεν είναι άλλος από το καφενείο, το ΚΨΜ και γενικά εκεί όπου παράγεται χαβαλές, ο δε «στιγμιαίος καφές», Νες-καφέ αγνώστου χημικής σύστασης, έχει την μαγική ιδιότητα να συμφιλιώνει τις «κοινωνικές τάξεις» και να εξομαλύνει τις ταξικές αντιθέσεις (Καταλαβαίνετε τί μας ποτίζουν τόσα χρόνια...). Βέβαια, οι εχθροί του σοσιαλισμού θα ισχυριστούν ότι το ΚΚΕ έχει ανακηρυχτεί σε διατηρη-

«Στην πολιτική, τα κοινά μίση είναι σχεδόν πάντα η βάση της φιλίας».

Alexis De Tocqueville, Η δημοκρατία στην Αμερική

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ: Ένα μοντέλο εξουσίας

Διαχειριστής θεωρείται το άτομο που έχει την επίσημη ευθύνη για την περιουσία ή γενικότερα τις υποθέσεις άλλου ή άλλων. Στην πολιτική, μια κλασική έκφραση της αντιπροσώπευσης ως διαχείριση συναντά κανείς στα λόγια που απεύθυνε ο Edmund Burke στους ψηφοφόρους του στο Μπρίστολ το 1774: «*Εκλέγετε έναν βουλευτή· άπαξ όμως και τον εκλέξετε, δεν είναι πια μέλος του Μπρίστολ, αλλά μέλος του κοινοβουλίου... Ο αντιπρόσωπός σας σάς οφείλει όχι μόνο το αξίωμά του, αλλά και την κρίση του· και σας προδίδει, δεν σας υπηρετεί αν θυσιάζει την κρίση του στις απόψεις σας*». Είναι σαφής σ' αυτήν την περίπτωση η πεποίθηση ότι ο ηγέτης, ο πολιτικός ή ο συνδικαλιστής «δέχεται εντολή από τον λαό», αλλά «γνωρίζει περισσότερα από τον λαό» και τον υπηρετεί χωρίς να τον ...προδίδει μόνο αν ακολουθεί την δική του «ώριμη ή πεφωτισμένη» κρίση που αντλείται από την «ανώτερη μόρφωση», αλλά και οξύνοια που διαθέτει...

Μ' άλλα λόγια, το έργο ενός επαγγελματία πολιτικού, ενός πεφωτισμένου ηγέτη είναι η καθοδήγηση της λεγόμενης κοινής γνώμης, ακόμα και η υπέρβαση «δεσμευτικών» προεκλογικών υποσχέσεων ή προγραμμάτων, αφού η κρίση των «εκλεκτών» αντι-προσώπων είναι εκείνη, που μπορεί να προσδιορίζει κάθε φορά το λεγόμενο δημόσιο ή εθνικό συμφέρον.

Πληρεξούσιος θεωρείται εκείνος που επιλέγεται προκειμένου να ενεργήσει για λογαριασμό άλλου ή μιας ομάδας ατόμων βάσει συγκεκριμένων, σαφών και κατευθυντήριων εντολών, δηλαδή απλά εκείνος που μεταφέρει σαν ενδιάμεσος τις απόψεις ή τις αποφάσεις μη έχοντας κανένα περιθώριο να προχωρά σε προσωπικές επιλογές ή αυτοσχεδιασμούς ή να ενεργεί σύμφωνα με τις δικές του προτιμήσεις. Αρκετοί

Ορισμένοι πολιτικοί επιστήμονες θεωρούν ότι μ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο είναι θεμιτό να λειτουργεί ένα συνδικαλιστικό στέλεχος –διακρίνοντάς το έτσι από τον αντιπρόσωπο– που μετέχει σ' ένα συνέδριο, ακολουθώντας δηλαδή τις οδηγίες για το πώς θα ψηφίσει, τι θα πει, ή τι θα διαπραγματευτεί. Έτσι πιστεύουν ότι εξαλείφεται ή περιορίζεται η τάση ιδιοτέλειας των επαγγελματιών συνδικαλιστών.

Αντίθετα, οι επικριτές αυτού του μοντέλου πιστεύουν ότι μ' αυτόν τον τρόπο ευνουχίζεται η «ελευθερία κρίσης» και στενεύουν κατά πολύ τα περιθώρια ανάδειξης «ικανών συνδικαλιστών» ή «μεγάλων πολιτικών», πλεονεκτήματα που πηγάζουν κατ' αυτούς από την αντιπροσώπευση, που βέβαια συνδέεται άρρηκτα με τις εκλογές, δηλαδή, όπως είπαμε, από την «άσκηση ευθυκρισίας μιας μορφωμένης ελίτ», που έχει εξασφαλίσει την «λαϊκή εντολή». Προσθέτουν, μάλιστα, ότι το μοντέλο της πληρεξούσιας αντιπροσώπευσης αγνοεί το δημόσιο συμφέρον ή το εθνικό συμφέρον, αφού αποσκοπεί στην ικανοποίηση συντεχνιακών συμφερόντων, που υποδαυλίζει την γενικότερη κοινωνική συνοχή.

Τέλος, την πιο πρόσφατη θεωρία της αντιπροσώπευσης αποτελεί το μοντέλο της ομοιότητας, το οποίο και προτάσσει την ομοιότητα των μελλοντικών αντιπροσώπων με την ομάδα που διατείνονται ότι εκπροσωπούν και όχι τόσο στην θεωρία της εντολής σε ένα κόμμα το οποίο και οφείλουν να υπηρετούν όσοι εκλέγονται μέσα από τις γραμμές του. Μ' άλλα λόγια, σύμφωνα με το μοντέλο της ομοιότητας εκλέγεται μια αντιπροσωπευτική κυβέρνηση τα μέλη της οποίας προέρχονται απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα, τις ηλικίες, τις εθνότητες, ή τις θρησκείες, αφού θεωρείται ότι μόνο έτσι μπορεί να εκφραστούν ουσιαστικά τα επιμέρους συμφέροντα, δηλαδή ένας μαύρος θα εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντα των μαύρων, μια γυναίκα τα συμφέροντα των γυναικών κοκ.

Χωρίς να έχουμε κάποια διάθεση να επεκταθούμε επί του παρόντος, θα επισημάνουμε, ότι είναι κάτι παραπάνω από σύνη-

Συνδικαλισμός καλείται η οργάνωση των εργαζομένων σε σωματεία με στόχο την βελτίωση των μισθών, την ματαίωση απο-

κόμματα ή στις κυβερνήσεις προς όφελος της, ενώ πολλές φορές μια ομάδα συμφερόντων μετατρέπεται η ίδια σε κόμμα, ό-

κλεγετε έναν βουλευτή· απαξ όμως και τον εκλέξετε, δεν είναι πια μέλος του Μπρίστολ, αλλά μέλος του κοινοβουλίου... Ο αντιπρόσωπός σας σάς οφείλει όχι μόνο το αξίωμά του, αλλά και την κρίση του· και σας προδίδει, δεν σας υπηρετεί αν θυσιάζει την κρίση του στις απόψεις σας». Είναι σαφής σ' αυτήν την περίπτωση η πεποίθηση ότι ο ηγέτης, ο πολιτικός ή ο συνδικαλιστής «δέχεται εντολή από τον λαό», αλλά «γνωρίζει περισσότερα από τον λαό» και τον υπηρετεί χωρίς να τον ...προδίδει μόνο αν ακολουθεί την δική του «ώριμη ή πεφωτισμένη» κρίση που αντλείται από την «ανώτερη μόρφωση», αλλά και οξύνοια που διαθέτει...

Μ' άλλα λόγια, το έργο ενός επαγγελματία πολιτικού, ενός πεφωτισμένου ηγέτη είναι η καθοδήγηση της λεγόμενης κοινής γνώμης, ακόμα και η υπέρβαση «δεσμευτικών» προεκλογικών υποσχέσεων ή προγραμμάτων, αφού η κρίση των «εκλεκτών» αντι-προσώπων είναι εκείνη, που μπορεί να προσδιορίζει κάθε φορά το λεγόμενο δημόσιο ή εθνικό συμφέρον.

Πληρεξούσιος θεωρείται εκείνος που επιλέγεται προκειμένου να ενεργήσει για λογαριασμό άλλου ή μιας ομάδας ατόμων βάσει συγκεκριμένων, σαφών και κατευθυντήριων εντολών, δηλαδή απλά εκείνος που μεταφέρει σαν ενδιάμεσος τις απόψεις ή τις αποφάσεις μη έχοντας κανένα περιθώριο να προχωρά σε προσωπικές επιλογές ή αυτοσχεδιασμούς ή να ενεργεί σύμφωνα με τις δικές του προτιμήσεις. Αρκετοί ριζοσπάστες δημοκράτες προσθέτουν σ' αυτήν την συνταγή τη χρήση αυτοβουλιών (είδος δημοψηφίσματος με το οποίο οι πολίτες μπορούν να καταθέτουν νομοθετικές προτάσεις), αλλά και τη θέσπιση της ανάκλησης ως μέσο μεγαλύτερου λαϊκού ελέγχου.

«ικανών συνδικαλιστών» ή «μεγάλων πολιτικών», πλεονεκτήματα που πηγάζουν κατ' αυτούς από την αντιπροσώπευση, που βέβαια συνδέεται άρρηκτα με τις εκλογές, δηλαδή, όπως είπαμε, από την «άσκηση ευθυκρισίας μιας μορφωμένης ελίτ», που έχει εξασφαλίσει την «λαϊκή εντολή». Προσθέτουν, μάλιστα, ότι το μοντέλο της πληρεξούσιας αντιπροσώπευσης αγνοεί το δημόσιο συμφέρον ή το εθνικό συμφέρον, αφού αποσκοπεί στην ικανοποίηση συντεχνιακών συμφερόντων, που υποδαυλίζει την γενικότερη κοινωνική συνοχή.

Τέλος, την πιο πρόσφατη θεωρία της αντιπροσώπευσης αποτελεί το μοντέλο της ομοιότητας, το οποίο και προτάσσει την ομοιότητα των μελλοντικών αντιπροσώπων με την ομάδα που διατείνονται ότι εκπροσωπούν και όχι τόσο στην θεωρία της εντολής σε ένα κόμμα το οποίο και οφείλουν να υπηρετούν όσοι εκλέγονται μέσα από τις γραμμές του. Μ' άλλα λόγια, σύμφωνα με το μοντέλο της ομοιότητας εκλέγεται μια αντιπροσωπευτική κυβέρνηση τα μέλη της οποίας προέρχονται απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα, τις ηλικίες, τις εθνότητες, ή τις θρησκείες, αφού θεωρείται ότι μόνο έτσι μπορεί να εκφραστούν ουσιαστικά τα επιμέρους συμφέροντα, δηλαδή ένας μαύρος θα εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντα των μαύρων, μια γυναίκα τα συμφέροντα των γυναικών κοκ.

Χωρίς να έχουμε κάποια διάθεση να επεκταθούμε επί του παρόντος, θα επισημάνουμε, ότι είναι κάτι παραπάνω από σύνηθες το μοντέλο αντιπροσώπευσης που επιλέγεται κατά περίπτωση να ακολουθεί ταυτόχρονα «αρχές» ενός άλλου ή και περισσοτέρων.

Ας σταθούμε, όμως, για λίγο στην περίπτωση του συνδικαλισμού.

Συνδικαλισμός καλείται η οργάνωση των εργαζομένων σε σωματεία με στόχο την βελτίωση των μισθών, την ματαίωση απολύσεων ή την πρόσληψη νέων εργαζομένων, την βελτίωση των συνθηκών εργασίας ή ασφάλισης και βέβαια την πραγματοποίηση εκδηλώσεων για την επίτευξη των στόχων αυτών. Ο συνδικαλισμός, λοιπόν, αφορά κάθε συγκροτημένη ομάδα συμφερόντων, που σκοπεύει να ασκήσει πίεση στα κόμματα ή στις κυβερνήσεις προς όφελος της, ενώ πολλές φορές μια ομάδα συμφερόντων μετατρέπεται η ίδια σε κόμμα, όπως έγινε στην περίπτωση του Εργατικού Κόμματος της Μ. Βρετανίας. Είναι φυσικό, τα κόμματα που έχουν εκλεγεί στο κοινοβούλιο να αποσκοπούν στον περιορισμό

συνέχεια στη σελίδα 4

τέα γραφικότητα της πρώτης «Μεταπολίτευσης», απολαμβάνοντας την πρωτοφανή ασυλία να προβαίνει σε κινήσεις εντυπωσιασμού εν καιρώ πολιτειακού πραξικοπήματος (με την επιεικέστερη διατύπωση) ρουφώντας παράλληλα πακτωλό κρατικών επιχορηγήσεων και αμαρτωλών τραπεζικών «διευκολύνσεων». Όμως, εσείς τώρα ξέρε-

***

Όχι! Υπογραφή ευτελισμού για την νέα δανειακή σύμβαση δεν θα βάλει ο Γιώργος Καρατζαφέρης! Μην ανησυχείτε. Απλώς, η κουτρουβαλιαστή αλεπού, που είναι και πρόεδρος του ΛΑΟΣ, έχει θορυβηθεί από τα χαμηλά ποσοστά των δημοσκοπήσεων - συνέπεια της συμμετοχής του στην κυβέρ-

«είναι αμφίβολο αν θα υπάρχουν ως σοβαρές πολιτικές οντότητες μέχρι τις επόμενες εκλογές» και από την άλλη να μην ζητεί υπογραφές από τα κόμματα της αριστεράς που ως γνωστόν «πετάνε» στις δημοσκοπήσεις... *«Ουσιαστικά προσπαθεί να αφαιρέσει από τον κ. Σαμαρά, τον μοναδικό διαθέσιμο πρωθυπουργήσιμο πολιτικό με αστική*

λοπ! Αυτός είναι ο παράδεισος της νεανικής ανευθυνότητας! Στην Ελλάδα της έσχατης εξαθλίωσης, των συσσιτίων και των αστέγων, βλέπετε κάποιο αριστερό κόμμα να θέλει εκλογές και «αλλαγές» και αηδίες; Θα είχε πολύ περισσότερη πλάκα αν οι «Βρυξέλλες» ξεστραβώνονταν με τις δημοσκοπήσεις και αντί να διορίζουν ρομπότ

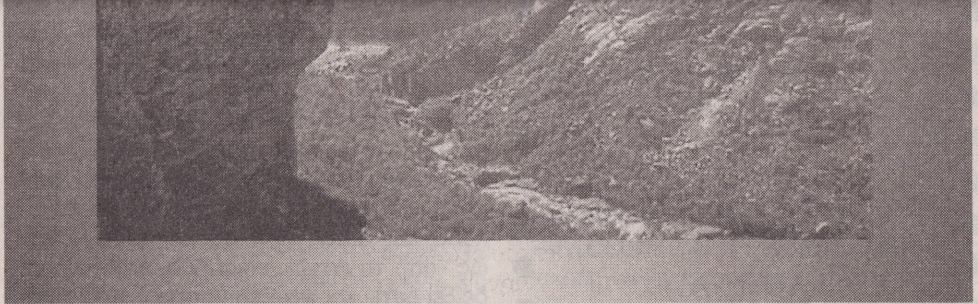
αντι-προσώπων είναι εκείνη, που μπορεί να προσδιορίζει κάθε φορά το λεγόμενο δημόσιο ή εθνικό συμφέρον.

Πληρεξούσιος θεωρείται εκείνος που επιλέγεται προκειμένου να ενεργήσει για λογαριασμό άλλου ή μιας ομάδας ατόμων βάσει συγκεκριμένων, σαφών και κατευθυντήριων εντολών, δηλαδή απλά εκείνος που μεταφέρει σαν ενδιάμεσος τις απόψεις ή τις αποφάσεις μη έχοντας κανένα περιθώριο να προχωρά σε προσωπικές επιλογές ή αυτοσχεδιασμούς ή να ενεργεί σύμφωνα με τις δικές του προτιμήσεις. Αρκετοί ριζοσπάστες δημοκράτες προσθέτουν σ' αυτήν την συνταγή τη χρήση αυτοβουλιών (είδος δημοψηφίσματος με το οποίο οι πολίτες μπορούν να καταθέτουν νομοθετικές προτάσεις), αλλά και τη θέσπιση της ανάκλησης ως μέσο μεγαλύτερου λαϊκού ελέγχου.

το μοντέλο της ομοιότητας εκλέγεται μια αντιπροσωπευτική κυβέρνηση τα μέλη της οποίας προέρχονται απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα, τις ηλικίες, τις εθνότητες, ή τις θρησκείες, αφού θεωρείται ότι μόνο έτσι μπορεί να εκφραστούν ουσιαστικά τα επιμέρους συμφέροντα, δηλαδή ένας μαύρος θα εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντα των μαύρων, μια γυναίκα τα συμφέροντα των γυναικών κοκ.

Χωρίς να έχουμε κάποια διάθεση να επεκταθούμε επί του παρόντος, θα επισημάνουμε, ότι είναι κάτι παραπάνω από σύνηθες το μοντέλο αντιπροσώπευσης που επιλέγεται κατά περίπτωση να ακολουθεί ταυτόχρονα «αρχές» ενός άλλου ή και περισσοτέρων.

Ας σταθούμε, όμως, για λίγο στην περίπτωση του συνδικαλισμού.

Συνδικαλισμός καλείται η οργάνωση των εργαζομένων σε σωματεία με στόχο την βελτίωση των μισθών, την ματαίωση απολύσεων ή την πρόσληψη νέων εργαζομένων, την βελτίωση των συνθηκών εργασίας ή ασφάλισης και βέβαια την πραγματοποίηση εκδηλώσεων για την επίτευξη των στόχων αυτών. Ο συνδικαλισμός, λοιπόν, αφορά κάθε συγκροτημένη ομάδα συμφερόντων, που σκοπεύει να ασκήσει πίεση στα κόμματα ή στις κυβερνήσεις προς όφελος της, ενώ πολλές φορές μια ομάδα συμφερόντων μετατρέπεται η ίδια σε κόμμα, όπως έγινε στην περίπτωση του Εργατικού Κόμματος της Μ. Βρετανίας. Είναι φυσικό, τα κόμματα που έχουν εκλεγεί στο κοινοβούλιο να αποσκοπούν στον περιορισμό

συνέχεια στη σελίδα 4

τέα γραφικότητα της πρώτης «Μεταπολίτευσης», απολαμβάνοντας την πρωτοφανή ασυλία να προβαίνει σε κινήσεις εντυπωσιασμού εν καιρώ πολιτειακού πραξικοπήματος (με την επιεικέστερη διατύπωση) ρουφώντας παράλληλα πακτωλό κρατικών επιχορηγήσεων και αμαρτωλών τραπεζικών «διευκολύνσεων». Όμως, εσείς τώρα ξέρετε την βαθύτερη αιτία, έτσι δεν είναι;
Υπάρχει βέβαια και μια άλλη εξήγηση: Να έχουν διεισδύσει στο ΚΚΕ προβοκάτορες με σκοπό να το δυσφημίσουν. Ένας από αυτούς, μάλιστα άφησε το αποτύπωμα του, προσθέτοντας μία τελείως ανάρμοστη φράση σε ένα άρθρο του Ριζοσπάστη με τίτλο «Η δήθεν ευαισθησία για τη ΛΔ Κορέας» (20 Δεκέμβρη 2011).
«Οι διάφοροι αστοί κονδυλοφόροι βρίσκουν ευκαιρία να διακωμωδήσουν τη Λαϊκή Δημοκρατία Κορέας, αξιοποιώντας και ορισμένα φαινόμενα που είναι αταίριαστα με τις αρχές της εργατικής εξουσίας, όπως η οικογενειοκρατία (στον καπιταλισμό περισσεύει, π.χ. οικογένειες Παπανδρέου - Καραμανλή)».

***

Όχι! Υπογραφή ευτελισμού για την νέα δανειακή σύμβαση δεν θα βάλει ο Γιώργος Καρατζαφέρης! Μην ανησυχείτε. Απλώς, η κουτρουλβαλιαστή αλεπού, που είναι και πρόεδρος του ΛΑΟΣ, έχει θορυβηθεί από τα χαμηλά ποσοστά των δημοσκοπήσεων - συνέπεια της συμμετοχής του στην κυβέρνηση του Παπαδήμου- και πετάει το μπαλάκι στον Παπαδήμο. Τι θα κάνει αυτός απέναντι στην «Τρόικα»; *«Αρκεί ο λόγος της πολιτικής μου τιμής»*, λέει…
Και μιας και πιάσαμε την νέα δανειακή σύμβαση, στην ιστοσελίδα των «φίλων του Αντώνη Σαμαρά» antinews, φιλοξενείται ένα τρομερό άρθρο με τίτλο: Οι Βρυξέλλες υπονομεύουν τον Σαμαρά και πριμοδοτούν την αριστερά! Η εικόνα είναι παραπάνω από εύγλωττη: ένα σφυροδρέπανο μέσα στη σημαία της Ε.Ε. και στο βάθος ο Λένιν. Ο συγγραφέας του άρθρου περιγράφει με παράπονο το σατανικό σχέδιο των Ευρωκρατών: να ζητούν εγγυήσεις και υπογραφές από τα «κόμματα εξουσίας» ανάμεσα τους και την ΝΔ του Αντώνη Σαμαρά, όταν *«είναι αμφίβολο αν θα υπάρχουν ως σοβαρές πολιτικές οντότητες μέχρι τις επόμενες εκλογές»* και από την άλλη να μην ζητεί υπογραφές από τα κόμματα της αριστεράς που ως γνωστόν «πετάνε» στις δημοσκοπήσεις… *«Ουσιαστικά προσπαθεί να αφαιρέσει από τον κ. Σαμαρά, τον μοναδικό διαθέσιμο πρωθυπουργήσιμο πολιτικό με αστική σκέψη αυτή τη στιγμή, τη διαπραγματευτική του δυνατότητα μετά τις εκλογές και να τον υπονομεύσει»*. Ακούστε και αυτό:
«Μια δυνατότητα που ενδεχομένως η Ευρώπη θα εκλιπαρεί, αν για κάποιο λόγο προκύψει χάος».
Πράγματι, έχει απόλυτο δίκιο. Δεν είναι δυνατόν να χτυπιέται έτσι ο Αντώνης Σαμαράς και κόμματα όπως το ΚΚΕ, ο Σύριζα, η ΔΗΜΑΡ κ.τ.λ. να εισπράττουν κρατικές επιδοτήσεις, να πολλαπλασιάζουν τα κέρδη τους με διάφορα κόλπα, όπως η «μόχλευση κεφαλαίου», να έχουν τόσους βουλευτάδες, να απολαμβάνουν την πολυτέλεια να λένε «όχι σε όλα» και να κάνουν περίπου ό,τι γουστάρουν, όπως το ηρωικό ΠΑΜΕ. Και από πάνω να βγαίνουν και πρώτοι στα γκάλοπ! Αυτός είναι ο παράδεισος της νεανικής ανευθυνότητας! Στην Ελλάδα της έσχατης εξαθλίωσης, των συσσιτίων και των αστέγων, βλέπετε κάποιο αριστερό κόμμα να θέλει εκλογές και «αλλαγές» και αηδίες; Θα είχε πολύ περισσότερη πλάκα αν οι «Βρυξέλλες» ξεστραβώνονταν με τις δημοσκοπήσεις και αντί να διορίζουν ρομπότ σαν τον Παπαδήμο, να διόριζαν με το έτσι θέλω έναν άνθρωπο από τα σπλάχνα του λαού όπως την Παπαρήγα (έστω αυτόν τον Μαντρέκα) ή τον Τσίπρα στην πρωθυπουργία. Φανταστείτε ένα υπουργικό συμβούλιο από αριστερούς και οικολόγους διαφόρων τάσεων να συνεδριάζει για τις «δύσκολες αποφάσεις που πρέπει να παρθούν». Ή, ας πούμε, να ανατεθεί η οικονομική πολιτική στις 11 συνιστώσες του Σύριζα. Έτσι, χωρίς εκλογές. Στο κάτω-κάτω της γραφής ό,τι θέλουν δεν κάνουν οι «Βρυξέλλες»;

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

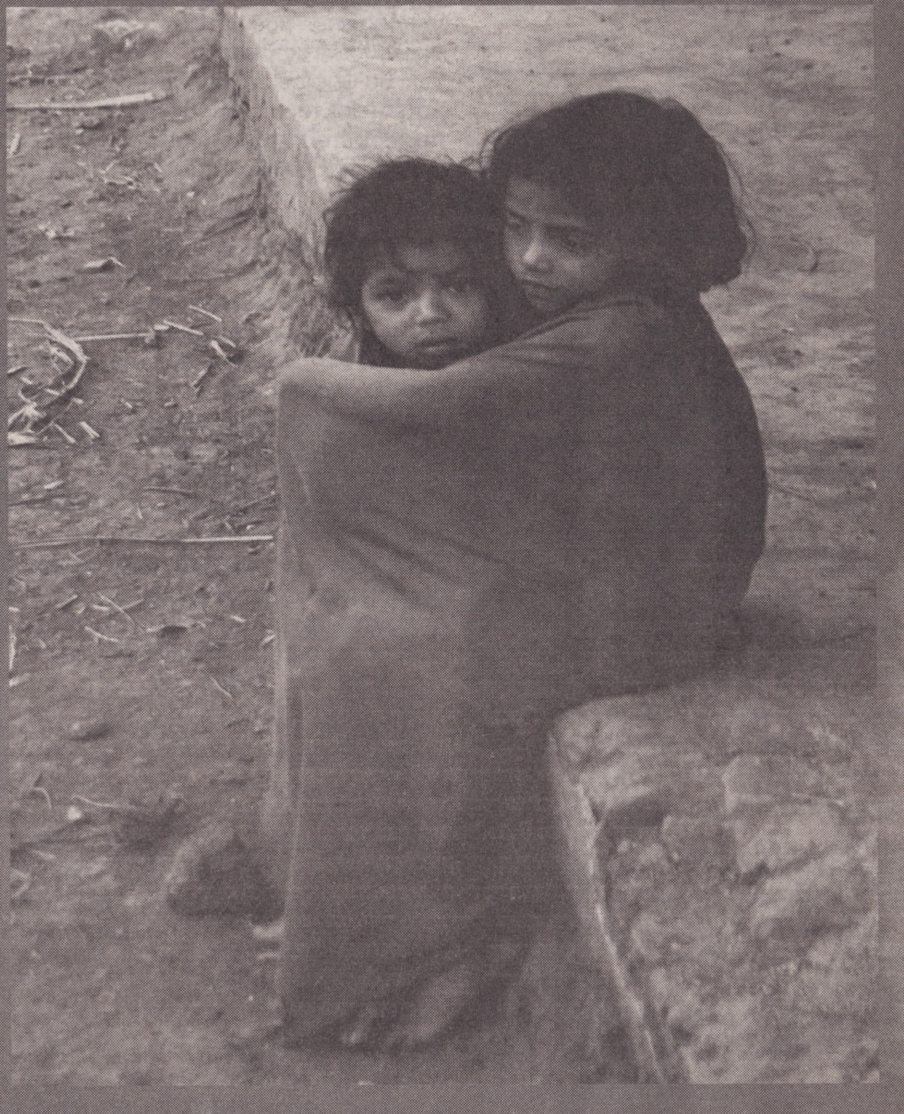
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού

συνέχεια από τη σελίδα 3

της πολιτικής των ομάδων συμφερόντων πριμοδοτώντας τις συνδικαλιστικές δυνάμεις που πρόσκεινται έμμεσα ή άμεσα στα ίδια. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι η συνδικαλιστική δραστηριότητα ομάδων πίεσης, που δεν έχουν απευθείας αναφορά στα κοινοβουλευτικά κόμματα ή και την αρνούνται παντελώς στα λόγια, αποσείει κάθε εξουσιαστική λογική και ανάλογους προσανατολισμούς. Είναι χαρακτηριστική η σχετική επίκληση περί οργάνωσης και ενότητας των συμφερόντων των εργαζομένων πάνω από τις επιμέρους ιδεολογικές διαφορές εκ μέρους αυτόνομων, ή ακόμα και ελευθεριακών που καλούν σε συνδικαλιστικού τύπου οργάνωση. Θα ήταν πράγματι ενδιαφέρον, κάποια στιγμή να εξηγούσε ενδελεχώς τα παραπάνω λόγια όποιος δέχεται ή επικαλείται παρόμοιες λογικές.

Είναι γεγονός ότι ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80 η εξουσία στις λεγόμενες μεταβιομηχανικές κοινωνίες είναι ολοένα και περισσότερο διάσπαρτη και κατακερματισμένη. Αν κάτι τέτοιο βέβαια αποτελούσε και το απελευθερωτικό όραμα για τους μετόχους ή τους συμπαθούντες των λεγόμενων νέων κινημάτων, τότε μπορούν να θεωρούν τους εαυτούς τους επιτυχημένους. Μπορεί, όμως, κανείς από αναρχικής σκοπιάς να βρει έστω κάποιο ίχνος δικαίωσης σ' αυτήν την κατεύθυνση; Όχι βέβαια. Τουλάχιστον από πλευράς μας δεν αγωνιστήκαμε ποτέ, ούτε αγωνιζόμαστε υπέρ ενός «δημοκρατικού πλουραλισμού», δεν πιέζουμε με τις απόψεις και την δράση μας να συμμετάσχουμε στην συγκρότηση νέων ανταγωνιστικών κέντρων εξουσίας, δεν μας ενδιαφέρει η διάχυση, μ' άλλα λόγια, μιας εξουσίας αποκεντρωμένης, αντιγραφειοκρατικής βασισμένης σε «αυθόρμητες», «συναισθηματικές», ή «βιωματικές» μορφές οργάνωσης. Μόνο που ο συνδικαλισμός ακόμα και αυτός που αυτοπροσδιορίζεται ως «από τα κάτω», είναι δύσκολο να αναδείξει έστω και ψευδεπίγραφα αυτό το μαγικό «νέο» δεδομένο. Ακόμα και μαρξιστές, όπως ο Α. Γκράμσι, ήδη από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα κατακεραύνωναν το

συνδικάτο ως προλεταριακό θεσμό, θεωρώντας το περισσότερο έκφραση της εξωτερικής πίεσης του καπιταλιστικού ανταγωνισμού παρά των εξωτερικών αναγκών της εργατικής τάξης, μιλούσαν για το «ξεπέρασμα» του, αναρωτιόντουσαν κατά πόσο δικαιολογείται η ύπαρξη του, όταν μπορεί ελάχιστα πια να παρεμβαίνει στον ελεύθερο καπιταλιστικό ανταγωνισμό και την προστασία της τιμής της εργατικής δύναμης

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

οργάνωση. Θα ήταν πράγματι ενδιαφέρον, κάποια στιγμή να εξηγούσε ενδελεχώς τα παραπάνω λόγια όποιος δέχεται ή επικαλείται παρόμοιες λογικές.

Είναι γεγονός ότι ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80 η εξουσία στις λεγόμενες μεταβιομηχανικές κοινωνίες είναι ολοένα και περισσότερο διάσπαρτη και κατακερματισμένη. Αν κάτι τέτοιο βέβαια αποτελούσε και το απελευθερωτικό όραμα για τους μετόχους ή τους συμπαθούντες των λεγόμενων νέων κινημάτων, τότε μπορούν να θεωρούν τους εαυτούς τους επιτυχημένους. Μπορεί, όμως, κανείς από αναρχικής σκοπιάς να βρει έστω κάποιο ίχνος δικαίωσης σ' αυτήν την κατεύθυνση; Όχι βέβαια. Τουλάχιστον από πλευράς μας δεν αγωνιστήκαμε ποτέ, ούτε αγωνιζόμαστε υπέρ ενός «δημοκρατικού πλουραλισμού», δεν πιέζουμε με τις απόψεις και την δράση μας να συμμετάσχουμε στην συγκρότηση νέων ανταγωνιστικών κέντρων εξουσίας, δεν μας ενδιαφέρει η διάχυση, μ' άλλα λόγια, μιας εξουσίας αποκεντρωμένης, αντιγραφειοκρατικής βασισμένης σε «αυθόρμητες», «συναισθηματικές», ή «βιωματικές» μορφές οργάνωσης. Μόνο που ο συνδικαλισμός ακόμα και αυτός που αυτοπροσδιορίζεται ως «από τα κάτω», είναι δύσκολο να αναδείξει έστω και ψευδεπίγραφα αυτό το μαγικό «νέο» δεδομένο. Ακόμα και μαρξιστές, όπως ο Α. Γκράμσι, ήδη από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα κατακεραύνωναν το

συνδικάτο ως προλεταριακό θεσμό, θεωρώντας το περισσότερο έκφραση της εξωτερικής πίεσης του καπιταλιστικού ανταγωνισμού παρά των εξωτερικών αναγκών της εργατικής τάξης, μιλούσαν για το «ξεπέρασμα» του, αναρωτιόντουσαν κατά πόσο δικαιολογείται η ύπαρξη του, όταν μπορεί ελάχιστα πια να παρεμβαίνει στον ελεύθερο καπιταλιστικό ανταγωνισμό και την προστασία της τιμής της εργατικής δύναμης στην αγορά, ενώ αναφέρονταν, επίσης, στην πλήρη σχεδόν «αδυναμία» του να παρεμβαίνει σε καθοριστικά ζητήματα, που απασχολούν την οικονομία και την κοινωνία. (βλ. Α. Γκράμσι: Συνδικάτα και Συμβούλια, Όρντινε Νουόβο, 11-10-1919, Τα εργοστασιακά συμβούλια και το κράτος της εργατικής τάξης).

Και αφού, λοιπόν, τα διδάγματα της ιστορίας έχουν θέση απλά σε έναν κοινό σκουπιδοτενεκέ για πολλούς, ας κάνουμε μια μικρή αλλά χρήσιμη αναδρομή στο μεταπολιτευτικό σκηνικό πλούσιο όπως είναι γνωστό σε παρόμοιες εμπειρίες. Έχει προηγηθεί η επταετής περίοδος της χούντας με τον δοτό συνδικαλισμό που διαδέχθηκε την κλαδική οργάνωση (ομοιοεπαγγελματική) στους χώρους δουλειάς.

Από το φθινόπωρο του 1974 μέχρι την άνοιξη του 1975, με τις πρώτες εργοστασιακές επιτροπές και τις πρώτες «άγριες α-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην

σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ

Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 113
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

πιέζουμε με τις απόψεις και την δράση μας να συμμετάσχουμε στην συγκρότηση νέων ανταγωνιστικών κέντρων εξουσίας, δεν μας ενδιαφέρει η διάχυση, μ' άλλα λόγια, μιας εξουσίας αποκεντρωμένης, αντιγραφειοκρατικής βασισμένης σε «αυθόρμητες», «συναισθηματικές», ή «βιωματικές» μορφές οργάνωσης. Μόνο που ο συνδικαλισμός ακόμα και αυτός που αυτοπροσδιορίζεται ως «από τα κάτω», είναι δύσκολο να αναδείξει έστω και ψευδεπίγραφα αυτό το μαγικό «νέο» δεδομένο. Ακόμα και μαρξιστές, όπως ο Α. Γκράμσι, ήδη από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα κατακεραύνωναν το

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
***
Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

συνδικάτο ως προλεταριακό θεσμό, θεωρώντας το περισσότερο έκφραση της εξωτερικής πίεσης του καπιταλιστικού ανταγωνισμού παρά των εξωτερικών αναγκών της εργατικής τάξης, μιλούσαν για το «ξεπέρασμα» του, αναρωτιόντουσαν κατά πόσο δικαιολογείται η ύπαρξη του, όταν μπορεί ελάχιστα πια να παρεμβαίνει στον ελεύθερο καπιταλιστικό ανταγωνισμό και την προστασία της τιμής της εργατικής δύναμης στην αγορά, ενώ αναφέρονταν, επίσης, στην πλήρη σχεδόν «αδυναμία» του να παρεμβαίνει σε καθοριστικά ζητήματα, που απασχολούν την οικονομία και την κοινωνία. (βλ. Α. Γκράμσι: Συνδικάτα και Συμβούλια, Όρντινε Νουόβο, 11-10-1919, Τα εργοστασιακά συμβούλια και το κράτος της εργατικής τάξης).

Και αφού, λοιπόν, τα διδάγματα της ιστορίας έχουν θέση απλά σε έναν κοινό σκουπιδοτενεκέ για πολλούς, ας κάνουμε μια μικρή αλλά χρήσιμη αναδρομή στο μεταπολιτευτικό σκηνικό πλούσιο όπως είναι γνωστό σε παρόμοιες εμπειρίες. Έχει προηγηθεί η επταετής περίοδος της χούντας με τον δοτό συνδικαλισμό που διαδέχθηκε την κλαδική οργάνωση (ομοιοεπαγγελματική) στους χώρους δουλειάς.

Από το φθινόπωρο του 1974 μέχρι την άνοιξη του 1975, με τις πρώτες εργοστασιακές επιτροπές και τις πρώτες «άγριες α-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
δεν διεκδικεί κανένος είδους...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιηθούν, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων

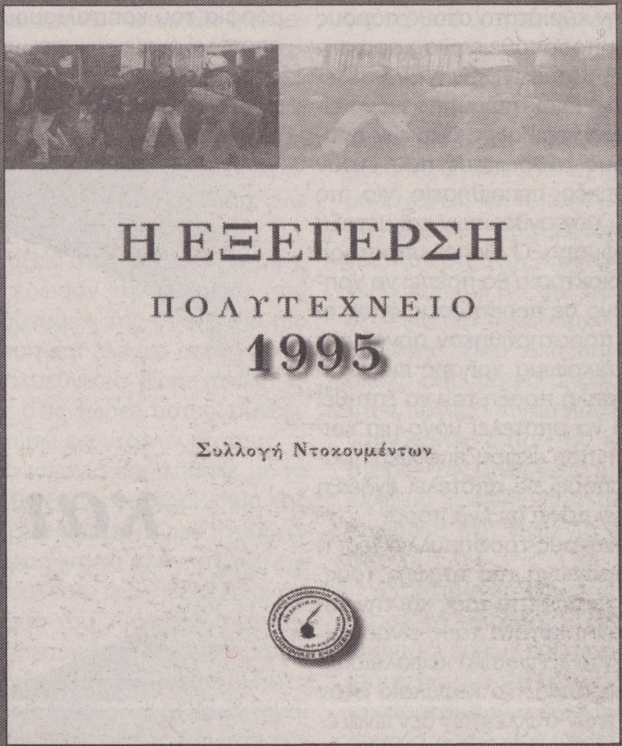
περγίες» στη Νάσιοναλ Καν και την Εσκιμό, μέχρι τον Μάη του 1976 όπου μεσουρανούν τα εργοστασιακά σωματεία στις εταιρείες ΜΕΛ, ΠΙΤΣΟΣ, ΙΤΤ, Ιζόλα, Λάρκο, Πετζετάκης, και στον Ν. 330/76, φθάνουμε στο τέ-

διαίτερα τότε της (επαναστατικής) μόδας, είπανε να υπηρετήσουν λίγο και το σοσιαλιστικό κράτος του Πασοκ...

Κατατίθεται ο νόμος 1264/82. Ξεφυ-

Από την Αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφορεί το βιβλίο:

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ... ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

περγίες» στη Νάσιοναλ Καν και την Εσκιμό, μέχρι τον Μάη του 1976 όπου μεσουρανούν τα εργοστασιακά σωματεία στις εταιρείες ΜΕΛ, ΠΙΤΣΟΣ, ΙΤΤ, Ιζόλα, Λάρκο, Πετζετάκης, και στον Ν. 330/76, φθάνουμε στο τέλος του 1977, στην απόλυση εκατοντάδων συνδικαλιστών, ενώ χρειάστηκαν άλλα δύο χρόνια περίπου, μέχρι το καλοκαίρι του 1979, για να «πέσουν» και τα «κάστρα» της Μαντέμ - Λάκκο, της Ντόιτς και της ΠΙΤΣΟΣ. Οι απολύσεισσυνδικαλιστών φθάνουν τελικά τις 15.000 (!!!), –ο παροπλισμός μιας άνευ προηγουμένου εργατικής πρωτοπορίας για την αριστερά–, γεγονός που σηματοδότησε και το μέγεθος της ήττας. Μια ήττα που αναγνωρίστηκε τα επόμενα χρόνια μέσα από την αναδίπλωση που σήμανε το αίτημα «να ξαναγυρίσουν πίσω οι απολυμένοι» αντί των συνθημάτων για αυτοδιεύθυνση κ.λπ. και παρά την πληθώρα των εκδηλώσεων αλληλεγγύης με συναυλίες, με την ενίσχυση των εργατικών ταμείων, την έκδοση εντύπων, τις καταλήψεις κοκ.

διαίτερα τότε της (επαναστατικής) μόδας, είπανε να υπηρετήσουν λίγο και το σοσιαλιστικό κράτος του Πασοκ…

Κατατίθεται ο νόμος 1264/82. Ξεφυτρώνουν από παντού εργοστασιακά σωματεία. Συγκροτείται η Ομοσπονδία Βιομηχανικών Εργοστασιακών Σωματείων (Ο.Β.Ε.Σ.) την οποία αποτελούν σωματεία της ΠΙΤΣΟΣ, της ΕΒΙΟΠ-ΤΕΜΠΟ Αιγάλεω, της ΕΒΙΟΠ-ΤΕΜΠΟ Χαλκίδας, της Βαμβακουργίας

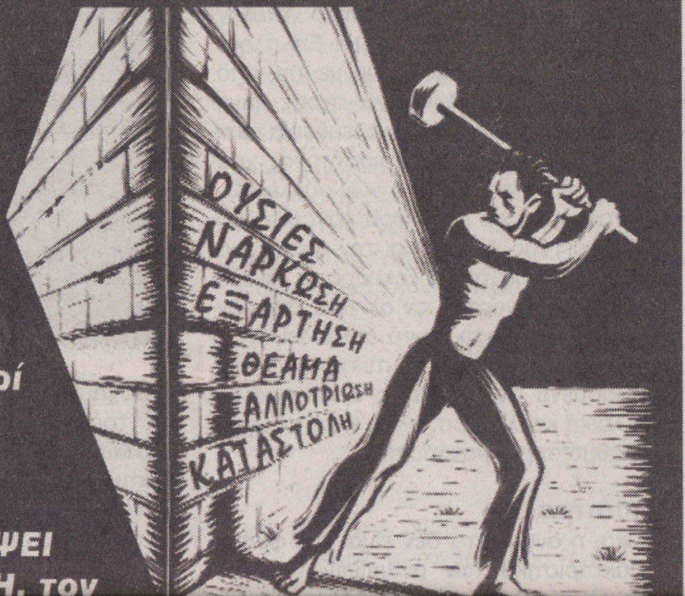
Μαρτίνου, της Οινοποιίας ΚΑΜΠΑΣ και της ΒΙΣ. Στα τέλη του 1983 τα μέλη της φθάνουν τα 183: η εργατική δημοκρατία «νίκησε» μαζί της και η νέα συνδικαλιστική γραφειοκρατία που γιγαντώθηκε πέρα από κάθε προσδοκία των εμπνευστών της…

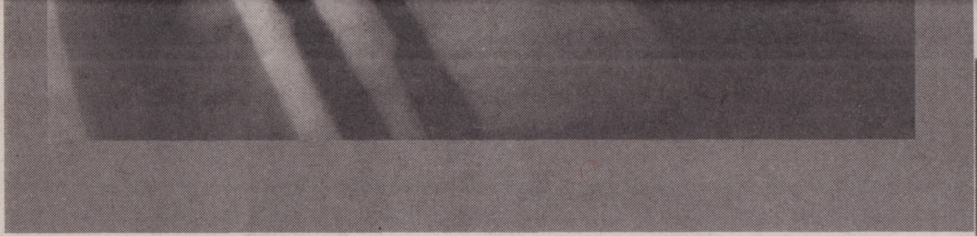
Μόνο που η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται παρά σαν μια πικρή φάρσα, 451./σαν ένα κακέκτυπο, παράταιρο και ξένο με την δημιουργική δράση των ανθρώπων που αγωνίζονται και δι-

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον

περγίες» στη Νάσιοναλ Καν και την Εσκιμό, μέχρι τον Μάη του 1976 όπου μεσουρανούν τα εργοστασιακά σωματεία στις εταιρείες ΜΕΛ, ΠΙΤΣΟΣ, ΙΤΤ, Ιζόλα, Λάρκο, Πετζετάκης, και στον Ν. 330/76, φθάνουμε στο τέλος του 1977, στην απόλυση εκατοντάδων συνδικαλιστών, ενώ χρειάστηκαν άλλα δύο χρόνια περίπου, μέχρι το καλοκαίρι του 1979, για να «πέσουν» και τα «κάστρα» της Μαντέμ - Λάκκο, της Ντόιτς και της ΠΙΤΣΟΣ. Οι απολύσειςσυνδικαλιστών φθάνουν τελικά τις 15.000 (!!!), –ο παροπλισμός μιας άνευ προηγουμένου εργατικής πρωτοπορίας για την αριστερά–, γεγονός που σηματοδότησε και το μέγεθος της ήττας. Μια ήττα που αναγνωρίστηκε τα επόμενα χρόνια μέσα από την αναδίπλωση που σήμανε το αίτημα «να ξαναγυρίσουν πίσω οι απολυμένοι» αντί των συνθημάτων για αυτοδιεύθυνση κ.λπ. και παρά την πληθώρα των εκδηλώσεων αλληλεγγύης με συναυλίες, με την ενίσχυση των εργατικών ταμείων, την έκδοση εντύπων, τις καταλήψεις κοκ.

Μάταια πλήθος αριστεριστών έβρισκε παρηγοριά στην διάγνωση ότι «η αστική τάξη βγήκε και αυτή λαβωμένη από την μάχη», καθώς πλησιάζουμε το 1981. Το Πασοκ καλπάζοντας αναλαμβάνει την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, ενσωματώνοντας, εκτός των άλλων, στο πρόγραμμά του τα περισσότερα αιτήματα της «εργατικής άνοιξης» των πρώτων μεταπολιτευτικών χρόνων δίνοντας στέγη σε πλήθος «ηττημένους» αριστεριστές που δεν διστάζουν να διαθέσουν την πολύτιμη πείρα τους στην νέα εξουσία. Τα παράσημα τους γνωστά και μη εξαιρετέα: η πολιτική δουλειά που έκαναν στα εργοστάσια σαν εργάτες ή η διαμονή τους σε εργατικές συνοικίες για να ζυμωθούν με τους εργάτες. Και αφού υπηρέτησαν τον λαό σύμφωνα και με την προτροπή του σύντροφου Μάο, που ήταν ιδιαίτερα τότε της (επαναστατικής) μόδας, είπανε να υπηρετήσουν λίγο και το σοσιαλιστικό κράτος του Πασοκ...

Κατατίθεται ο νόμος 1264/82. Ξεφυτρώνουν από παντού εργοστασιακά σωματεία. Συγκροτείται η Ομοσπονδία Βιομηχανικών Εργοστασιακών Σωματείων (Ο.Β.Ε.Σ.) την οποία αποτελούν σωματεία της ΠΙΤΣΟΣ, της ΕΒΙΟΠ-ΤΕΜΠΟ Αιγάλεω, της ΕΒΙΟΠ-ΤΕΜΠΟ Χαλκίδας, της Βαμβακουργίας

Μαρτίνου, της Οινοποιίας ΚΑΜΠΑΣ και της ΒΙΣ. Στα τέλη του 1983 τα μέλη της φθάνουν τα 183: η εργατική δημοκρατία «νίκησε» μαζί της και η νέα συνδικαλιστική γραφειοκρατία που γιγαντώθηκε πέρα από κάθε προσδοκία των εμπνευστών της...

Μόνο που η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται παρά σαν μια πικρή φάρσα, 451./σαν ένα κακέκτυπο, παράταιρο και ξένο με την δημιουργική δράση των ανθρώπων που αγωνίζονται και διψούν να προχωρήσουν αντλώντας εμπειρίες απ' όσα προηγήθηκαν. Όσα έγιναν δεν σβήνουν με ένα σφουγγάρι, αλλά δεν αποτελούν και κάποιου είδους εικόνισμα που έχουμε καθήκον να προσκυνούμε. Οι δρόμοι του συνδικαλισμού δεν είναι άγνωστοι στην αναρχική παράδοση, ώστε μια απλή επαναφορά σε τροχιές του παρελθόντος να θεωρείται λύση ή το φάρμακο που θα μας συνδέσει με την κοινωνία. Και αν η «κρίση» φάνταζε μέχρι πρότινος η χρυσή ευκαιρία για κάτι τέτοιο, γρήγορα αποδείχθηκε άνθρακας ο θησαυρός ακόμα και για όσους κινούνται με αγνές προθέσεις σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

Κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες και η μυθολογία της αγοράς

(Μέρος Β΄)

Ιδιοκτησία και κεφάλαιο

Αναφορές από τους πρώτους εξερευνητές και ανθρωπολόγους κάνουν λόγο, ότι η κοινή χρήση και η έλλειψη ενδιαφέροντος για την κυριότητα προσωπικών κτήσεων, είναι κοινά χαρακτηριστικά των κυνηγών-τροφοσυλλεκτών. Μεταξύ των Hadza, η έλλειψη της ατομικής ιδιοκτησίας στα πράγματα ισχύει και για την κυριότητα στους πόρους (Woodburn). Οι προσπάθειες να χαρακτηριστεί η σχέση κάποιων κυνηγών-συλλεκτών με τη γη ως ιδιοκτησία, μπορεί να είναι μια περίπτωση επιβολής δυτικών αντιλήψεων για τους ανθρώπους που έχουν πολύ διαφορετικές πεποιθήσεις για τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και μεταξύ ανθρώπου και φύσης. Ο Riches υποστηρίζει ότι ο όρος ιδιοκτησία θα πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο σε περιπτώσεις όπου οι άνθρωποι που παρατηρήθηκαν αρνούνται σε άλλους το δικαίωμα χρήσης ειδικότερων πόρων. Η απλή πράξη του να ζητηθεί η άδεια μπορεί να αποτελεί μόνο μια κοινωνική σύμβαση που εκφράζει φιλική πρόθεση και δεν μπορεί να αποτελεί ένδειξη νομικού ελέγχου πάνω σε ένα πόρο.

Για τους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες η καθημερινή παραγωγή της τροφής τους, εξαρτάται από τα σώματα τους και την ευφυΐα τους. Η κινητικότητα τους είναι υψίστης σημασίας και το φυσικό κεφάλαιο είναι αναγκαστικά απλό. Το κεφάλαιο στον κόσμο των κυνηγών-συλλεκτών δεν είναι ένα φυσικό πράγμα που μπορεί να αλλοιώνεται και να ελέγχεται, αλλά γνωρίζουν ότι είναι κοινό και προσιτό σε όλους. Με αυτή τη γνώση, οι κυνηγοί-συλλέκτες μπορούν να κατασκευάσουν γρήγορα την υλική υποδομή τους. Ο Turnbull γράφει για τους Πυγμαίους της Κεντρικής Αφρικής: Τα υλικά για την κατασκευή καταφυγίου, τον ιματισμό, και όλα τα άλλα απαραίτητα αντικείμενα της υλικής υποδομής είναι άμεσα προσβάσιμα. **Σε αντίθεση με το κατασκευασμένο κεφάλαιο της βιομηχανικής κοινωνίας, για τους κυνηγούς-συλλέκτες απόθεμα κεφαλαίου είναι η γνώση που με-**εγχειριδίων. Αν η κοινωνία μας σφάλει από την πλευρά της συσσώρευσης κεφαλαίου (όπως δείχνει η ιστορία), το κίνητρο για εργασία χάνεται, η παραγωγή μειώνεται, ακόμη και οι προσωρινώς ωφελημένοι εισοδηματικά εργαζόμενοι καταλήγουν σε χειρότερη θέση απ΄ ότι πριν.

Η φιλολογία των κυνηγών-συλλεκτών δείχνει ότι η οικονομική λογική είναι ιδιομορφία του καπιταλισμού της αγοράς και αποτελεί ένα ενσωματωμένο σύνολο πολιτιστικών πεποιθήσεων και όχι μια αντικειμενική και καθολική συνθήκη της φύσης. φυσικό περιβάλλον, όπως και κάθε μεγάλο είδος (Flannery, Gamble). Όμως, αυτές οι κοινωνίες, διακρίνονταν για την οικολογική και κοινωνική αρμονία τους, σε ασύγκριτο βαθμό σε σχέση με τις βιομηχανικές κοινωνίες. Αυτό είναι κατατοπιστικό από μόνο του, δεδομένου ότι οι άνθρωποι έχουν ζήσει ως κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες, για σχεδόν όλη τη περίοδο ύπαρξης του είδους σε αυτόν τον πλανήτη. Όπως επίσης και η σχέση μεταξύ της κοινωνικής ισότητας και της περιβαλλοντικής αειφορίας. Τα ίδια χαρακτηριστικά που προωθούσαν σε μια ι-συμβάλει σε αυτό. Η κοινωνική ασφάλιση μπορεί να παίξει επίσης σημαντικό ρόλο στη βιωσιμότητα των σύγχρονων κοινωνιών. Οι Lappe και Schurman υποστηρίζουν ότι η κοινωνική ασφάλιση στη σύγχρονη Κίνα έχει να κάνει με τη μείωση του ποσοστού γεννήσεων λόγω της πολιτικής του ενός παιδιού. Ο Caldwell επισημαίνει ότι τα προγράμματα κοινωνικής ασφάλισης και οι συντάξεις γήρατος, παίζουν αποφασιστικό ρόλο στη μείωση της αύξησης του πληθυσμού στην Κεράλα (Ινδία) και τη Σρι Λάνκα. Υποστηρίζει ότι όταν η

σχύει και για την κυριότητα στους πόρους (Woodburn). Οι προσπάθειες να χαρακτηριστεί η σχέση κάποιων κυνηγών-συλλεκτών με τη γη ως ιδιοκτησία, μπορεί να είναι μια περίπτωση επιβολής δυτικών αντιλήψεων για τους ανθρώπους που έχουν πολύ διαφορετικές πεποιθήσεις για τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και μεταξύ ανθρώπου και φύσης. Ο Riches υποστηρίζει ότι ο όρος ιδιοκτησία θα πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο σε περιπτώσεις όπου οι άνθρωποι που παρατηρήθηκαν αρνούνται σε άλλους το δικαίωμα χρήσης ειδικότερων πόρων. Η απλή πράξη του να ζητηθεί η άδεια μπορεί να αποτελεί μόνο μια κοινωνική σύμβαση που εκφράζει φιλική πρόθεση και δεν μπορεί να αποτελεί ένδειξη νομικού ελέγχου πάνω σε ένα πόρο.

Για τους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες η καθημερινή παραγωγή της τροφής τους, εξαρτάται από τα σώματα τους και την ευφυΐα τους. Η κινητικότητα τους είναι υψίστης σημασίας και το φυσικό κεφάλαιο είναι αναγκαστικά απλό. Το κεφάλαιο στον κόσμο των κυνηγών-συλλεκτών δεν είναι ένα φυσικό πράγμα που μπορεί να αλλοιώνεται και να ελέγχεται, αλλά γνωρίζουν ότι είναι κοινό και προσιτό σε όλους. Με αυτή τη γνώση, οι κυνηγοί-συλλέκτες μπορούν να κατασκευάσουν γρήγορα την υλική υποδομή τους. Ο Turnbull γράφει για τους Πυγμαίους της Κεντρικής Αφρικής: Τα υλικά για την κατασκευή καταφυγίου, τον ιματισμό, και όλα τα άλλα απαραίτητα αντικείμενα της υλικής υποδομής είναι άμεσα προσβάσιμα. **Σε αντίθεση με το κατασκευασμένο κεφάλαιο της βιομηχανικής κοινωνίας, για τους κυνηγούς-συλλέκτες απόθεμα κεφαλαίου είναι η γνώση που μεταδίδεται ελεύθερα και αδύνατο να ελεγχθεί για ατομικό πλεονέκτημα.** Επί πλέον, η έλλειψη της ενασχόλησης με την απόκτηση υλικών αγαθών δίνει στους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες την ελευθερία να απολαύσουν τη ζωή. Ο περισσότερος χρόνος από τις ζωές των κυνηγών-συλλεκτών, δεν ξοδεύεται σε ένα χώρο εργασίας μακριά από τους φίλους και την οικογένεια, αλλά στην συζήτηση, ξεκούραση, ανταλλαγή, και τις γιορτές, εν ολίγοις, στην ανθρώπινη υπόσταση. Αυτό αποτελεί ένα ιδανικό της σύγχρονης δυτικής κοινωνίας, εκφρασμένο στις μεγάλες θρησκείες και στη λαϊκή κουλτούρα, αλλά είναι σε μεγάλο βαθμό απραγματοποίητο.

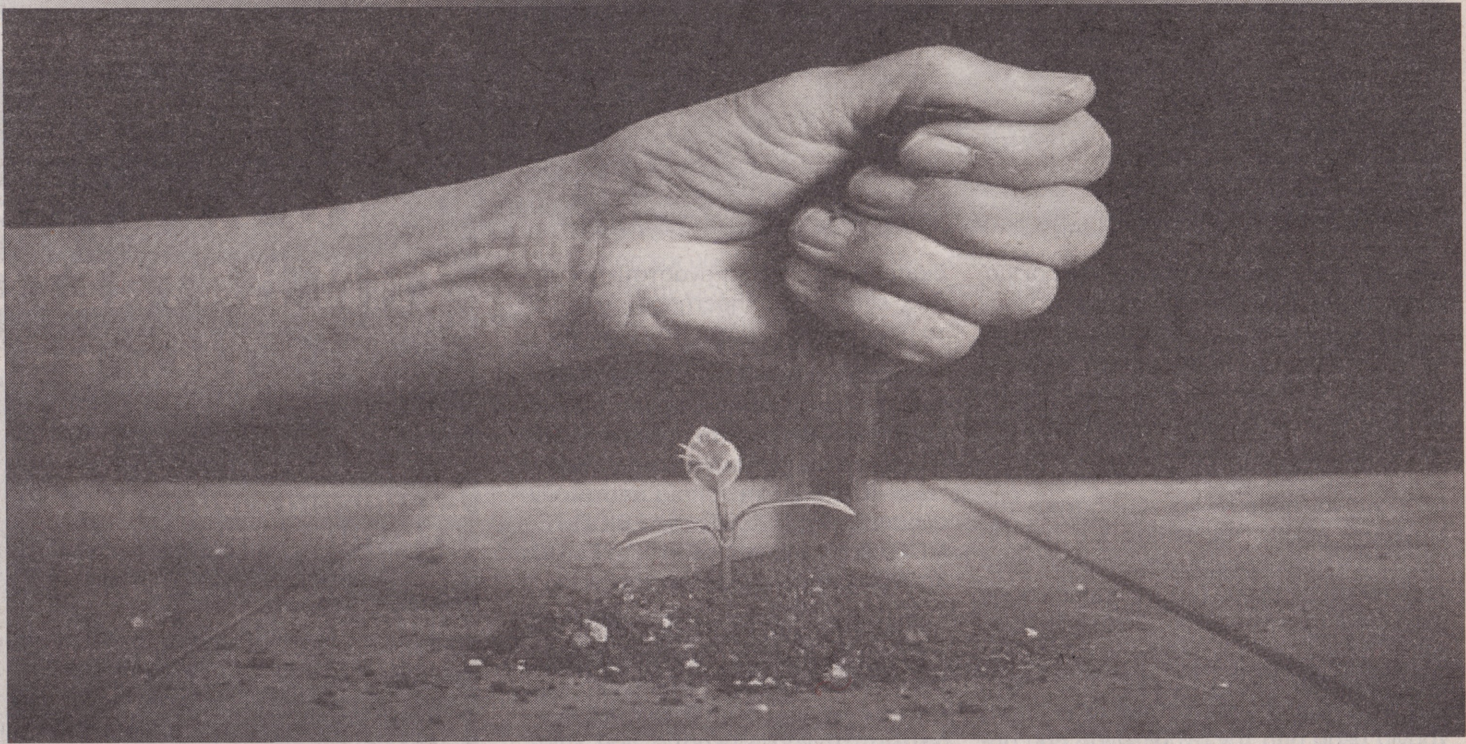
μορφία του καπιταλισμού της αγοράς και αποτελεί ένα ενσωματωμένο σύνολο πολιτιστικών πεποιθήσεων και όχι μια αντικειμενική και καθολική συνθήκη της φύσης.

σε αυτόν τον πλανήτη. Όπως επίσης και η σχέση μεταξύ της κοινωνικής ισότητας και της περιβαλλοντικής αειφορίας. Τα ίδια χαρακτηριστικά που προωθούσαν σε μια ι-

σης και οι συντάξεις γήρατος, παίζουν αποφασιστικό ρόλο στη μείωση της αύξησης του πληθυσμού στην Κεράλα (Ινδία) και τη Σρι Λάνκα. Υποστηρίζει ότι όταν η

Κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες και η μυθολογία της αγοράς

(Μέρος Β΄)

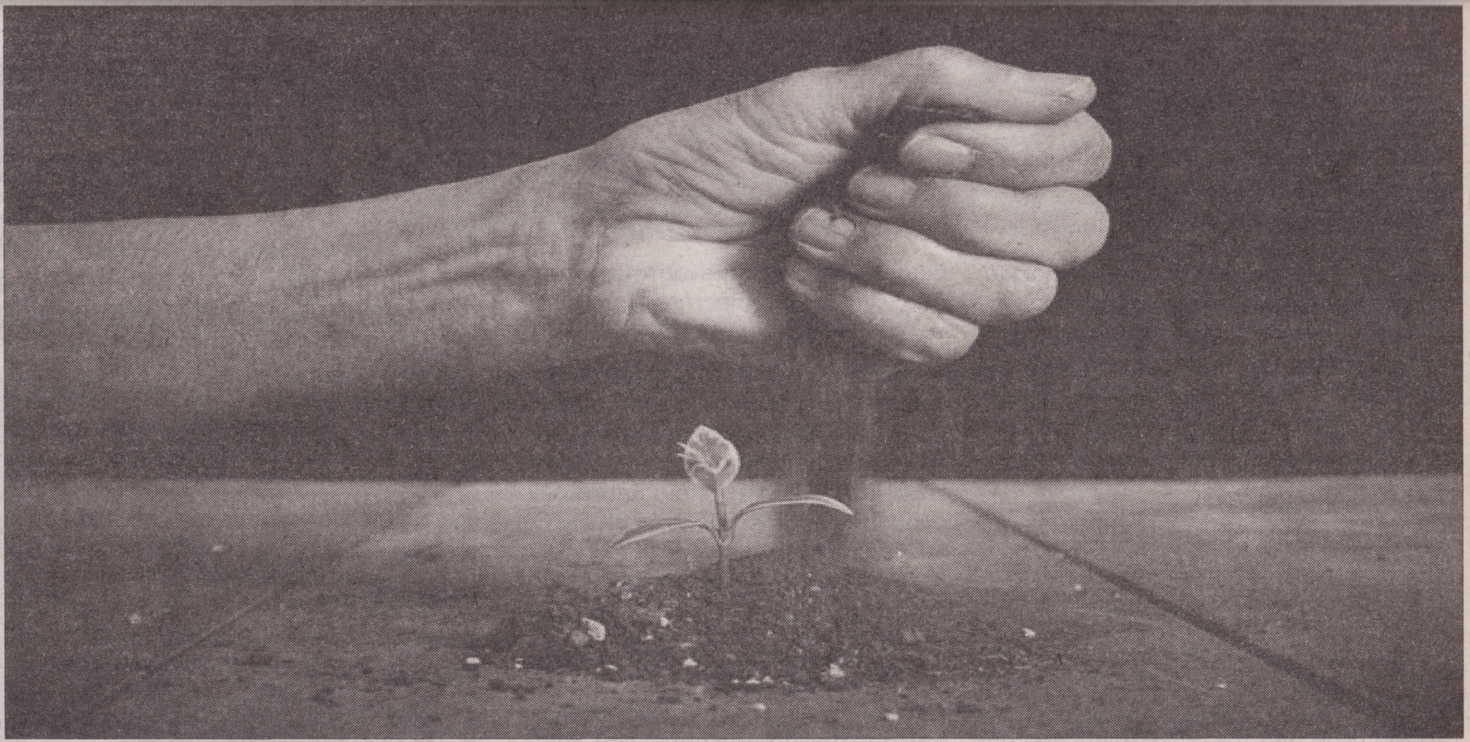

Υπάρχουν πολλοί άλλοι, εξίσου ορθολογικοί, τρόποι συμπεριφοράς, που δεν συμμορφώνονται με τους νόμους της συναλλακτικής αγοράς. Ο μύθος του οικονομι-

σότιμη κοινωνική δομή - τη κοινή χρήση, τη συλλογική λήψη αποφάσεων και μια οικονομία βασισμένη στη γνώση- προωθούσαν και την περιβαλλοντική αρμονία. Οι κυνη-

ζωή εκλαμβάνεται ως ασφαλής, οι άνθρωποι δεν χρειάζονται μεγάλες οικογένειες για να διασφαλίσουν τη λήψη μέριμνας όταν θα βρίσκονται σε μεγάλη ηλικία.

να φυσικό πράγμα που μπορεί να αλλοιώνεται και να ελέγχεται, αλλά γνωρίζουν ότι είναι κοινό και προσιτό σε όλους. Με αυτή τη γνώση, οι κυνηγοί-συλλέκτες μπορούν να κατασκευάσουν γρήγορα την υλική υποδομή τους. Ο Turnbull γράφει για τους Πυγμαίους της Κεντρικής Αφρικής: Τα υλικά για την κατασκευή καταφυγίου, τον ιματισμό, και όλα τα άλλα απαραίτητα αντικείμενα της υλικής υποδομής είναι άμεσα προσβάσιμα. **Σε αντίθεση με το κατασκευασμένο κεφάλαιο της βιομηχανικής κοινωνίας, για τους κυνηγούς-συλλέκτες απόθεμα κεφαλαίου είναι η γνώση που μεταδίδεται ελεύθερα και αδύνατο να ελεγχθεί για ατομικό πλεονέκτημα.** Επί πλέον, η έλλειψη της ενασχόλησης με την απόκτηση υλικών αγαθών δίνει στους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες την ελευθερία να απολαύσουν τη ζωή. Ο περισσότερος χρόνος από τις ζωές των κυνηγών-συλλεκτών, δεν ξοδεύεται σε ένα χώρο εργασίας μακριά από τους φίλους και την οικογένεια, αλλά στην συζήτηση, ξεκούραση, ανταλλαγή, και τις γιορτές, εν ολίγοις, στην ανθρώπινη υπόσταση. Αυτό αποτελεί ένα ιδανικό της σύγχρονης δυτικής κοινωνίας, εκφρασμένο στις μεγάλες θρησκείες και στη λαϊκή κουλτούρα, αλλά είναι σε μεγάλο βαθμό απραγματοποίητο.

Ανισότητα

Τελικά, η ανισότητα δεν είναι ένα φυσικό χαρακτηριστικό των ανθρώπινων κοινωνιών. Οι ανταλλακτικές κοινωνίες των κυνηγών-συλλεκτών ήταν επιθετικά εξισωτικές (Woodburn). Αυτές οι κοινωνίες εργάστηκαν εξαιτίας -και όχι παρά- του γεγονότος ότι η δύναμη και η εξουσία ήταν κρατημένες υπό έλεγχο. Η ανισότητα ως αποτέλεσμα της ανθρώπινης φύσης είναι ο πολιτιστικός μύθος της άλλης πλευράς, αυτής του οικονομικού-ανθρώπου. Η λογική της οικονομικής ορθολογικότητας δικαιολογεί ως αναπόφευκτες τις εισοδηματικές διαφορές βασισμένες στην τάξη, τη φυλή ή το φύλο. Μερικές φορές αυτή η δικαιολογία είναι εμφανής, αλλά συνήθως (και πιο ύπουλη) δρα μέσω της επίκλησης στην οικονομική αποτελεσματικότητα. Μια εξισορρόπηση μεταξύ της οικονομικής ανάπτυξης και της δικαιοσύνης είναι ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα των περισσότερων

Υπάρχουν πολλοί άλλοι, εξίσου ορθολογικοί, τρόποι συμπεριφοράς, που δεν συμμορφώνονται με τους νόμους της συναλλακτικής αγοράς. Ο μύθος του οικονομικού-ανθρώπου εξηγεί απλά την οργανωτική αρχή του σύγχρονου καπιταλισμού, τίποτα περισσότερο ή λιγότερο (Heilbroner). Δεν είναι περισσότερο ορθολογικοί από τους μύθους με τους οποίους κινούνται οι κοινωνίες των Hadza, Αβοριγίνων ή !Kung. Στις βιομηχανικές κοινωνίες, όμως, ο μύθος του οικονομικού-ανθρώπου δικαιολογεί τον σφετερισμό από μερικούς της ουσιαστικής ανθρώπινης κουλτούρας όπως αυτή έχει εξελιχθεί κατά χιλιετίες, και επιπλέον τον σφετερισμό και την καταστροφή των φυσικών και βιολογικών πόρων του πλανήτη (Gowdy).

Κυνηγοί-συλλέκτες και σύγχρονος κόσμος

Οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες υπόκεινται στα ίδια κουσούρια όπως όλοι οι άνθρωποι: επιθετικότητα, ζήλια, και φιλαργυρία. Ομοίως, πολλές ομάδες κυνηγών-τροφοσυλλεκτών είχαν σημαντικό αντίκτυπο στο σότιμη κοινωνική δομή - τη κοινή χρήση, τη συλλογική λήψη αποφάσεων και μια οικονομία βασισμένη στη γνώση- προωθούσαν και την περιβαλλοντική αρμονία. Οι κυνηγοί-συλλέκτες, δεν καλλιεργούν σκόπιμα μια υψηλότερη ηθική συνείδηση, στους τρόπους συμπεριφοράς συναντάμε ενσωματωμένα ουσιώδη χαρακτηριστικά των οικονομιών τους. Με το σημερινό πληθυσμό της Γης να πλησιάζει τα 6 δισ.(στμ: έχει ήδη ξεπεράσει τα 7 δις), δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στο κυνήγι και τη συλλογή ως τρόπο ζωής και σε μια καταστροφική κατάρρευση του ανθρώπινου πληθυσμού. Μπορούμε, ωστόσο, να ενσωματώσουμε κάποια από τα χαρακτηριστικά των κοινωνιών των κυνηγών-συλλεκτών και οι οποίες εργάστηκαν για την προώθηση της οικολογικής και κοινωνικής αρμονίας. Τα χαρακτηριστικά αυτά περιλαμβάνουν τα ακόλουθα:

Κοινωνική ασφάλιση

Σε ανταλλακτικές κοινωνίες κάθε άτομο έχει ένα μερίδιο κοινωνικού προϊόντος, ανεξάρτητα από το πόσο αυτός ή αυτή έχει ζωή εκλαμβάνεται ως ασφαλής, οι άνθρωποι δεν χρειάζονται μεγάλες οικογένειες για να διασφαλίσουν τη λήψη μέριμνας όταν θα βρίσκονται σε μεγάλη ηλικία.

Περιβαλλοντική βιωσιμότητα

Λόγω του γεγονότος της άμεσης ανταπόδοσης με την οποία ζούσαν οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες, ως επί το πλείστον, η διακοπή των άμεσων ροών από τη φύση έγινε άμεσα αισθητή όταν διαταράχθηκαν οι φυσικές υπηρεσίες. Βιωσιμότητα σημαίνει τη διατήρηση της ικανότητας της φύσης να παρέχει τα αναγκαία της ζωής. Οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες έχουν επιδείξει την ικανότητα να αντικαταστούν ορισμένους φυσικούς πόρους με πολλούς άλλους, λαμβάνοντας μέριμνα για τη διατήρηση της γενναιοδωρίας της φύσης (Woodburn).

Η υποκατάσταση μπορεί να είναι επίσης μια από τις βασικές κινητήριες δυνάμεις της οικονομίας της αγοράς, αλλά αυτή λαμβάνει μια πολύ διαφορετική και παθογόνο μορφή. Στις οικονομικές αγορές, δεν έχει σημασία ο πόρος, αλλά το υποκατά-

στατο θα εμφανίζεται πάντα, εάν η τιμή είναι σωστή.

Ωστόσο, δεδομένου ότι το ύστατο μέσο της αγοραίας αξίας είναι νομισματικό, όλα τα πράγματα βρίσκονται υπό ένα ενιαίο κοινό παρονομαστή, το χρήμα. Η υποκατάσταση βασίζεται σε χρηματικές αξίες που μπορούν να αγνοούν βασικά χαρακτηριστικά που δεν σχετίζονται με την άμεση λειτουργία της αγοράς. Σύμφωνα με τα οικονομικά κριτήρια, η οικονομία είναι βιώσιμη, όταν και εφόσον η ικανότητά του να παράγει εισόδημα διατηρείται, δηλαδή, αν η νομισματική αξία των μέσων παραγωγής είναι μη φθίνουσα. Με αυτό το κριτήριο, είναι βιώσιμη, για παράδειγμα, να περικόψει ένα τροπικό δάσος (μια μορφή αυτού που οι οικονομολόγοι αποκαλούν φυσικό κεφάλαιο) αν το καθαρό οικονομικό όφελος από την κοπή του δάσους έχει επενδυθεί για τις μελλοντικές γενιές. Ο τύπος της επένδυσης δεν έχει σημασία. Θα μπορούσε να είναι ένα άλλο δάσος, ένα εργοστάσιο αυτοκινήτων ή ακόμα και μια οικονομική επένδυση. Το φυσικό κεφάλαιο και το παραγόμενο κεφάλαιο είναι υποκατάστατα, και έτσι τα πάντα μπορούν να μετατρέπουν και να αντικαθιστούν κάτι άλλο. Με αυτό τον τρόπο θεώρησης του κόσμου έχουμε παρωπίδες στο γεγονός ότι θυσιάζουμε για εφήμερα οικονομικά οφέλη την βιωσιμότητα των πόρων και εν τέλει την ύπαρξη του είδους μας.

Περιβαλλοντικοί οικονομολόγοι έχουν προτείνει πολιτικές βιωσιμότητας που θα αναγνωρίζουν την ουσιαστική διαφορά μεταξύ των φυσικών πόρων και του παραγόμενου κεφαλαίου. Οι Goodland, Daly, και El Serafy προτείνουν δύο βασικά κριτήρια για αυτό που αποκαλούν ισχυρή βιωσιμότητα: 1) διατήρηση της ικανότητας του περιβάλλοντος να αφομοιώσει τα απόβλητα της βιομηχανικής κοινωνίας και 2) διατήρηση των αποθεμάτων των φυσικών πόρων, όπως η φυτική γη, το καθαρό νερό και ο καθαρός αέρας, απαραίτητα για την οικονομική δραστηριότητα.

Ισότητα φύλων και βιωσιμότητα

Αβοριγίνες της αυστραλιανής ερήμου, ήταν ικανοί να ζουν βιώσιμα σε κλίματα, όπου οι άνθρωποι της βιομηχανικής κοινωνίας δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν χωρίς μια σταθερή χορήγηση πόρων από άλλες περιοχές. Το κυνήγι και η συλλογή αποτελούν ένα τρόπο ζωής αξιοσημείωτης και ποικίλης απάντησης σε διάφορες περιβαλλοντικές συνθήκες. Για περισσότερο από δύο και πλέον εκατομμύρια χρόνια της ανθρώπινης ύπαρξης ένα ευρύ φάσμα

τρόπων ζωής και οικονομικής βάσης υπήρ-

χανικές κοινωνίες βασίζεται σε προσεγγίσεις της αγοράς ή της ψευδο-αγοράς, όπως η ανάλυση κόστους-οφέλους. Τα αποτελέσματα εμφανίζονται στην αγορά με βάση τις αποφάσεις που παίρνονται από άτομα απομονωμένα από την υπόλοιπη κοινωνία. Αυτό που είναι καλό για ένα απομονωμένο άτομο σε μια απρόσωπη αγορά μπορεί να μην είναι το καλύτερο για την κοινωνία στο σύνολό της. Από την πλευρά της κοινωνίας δεν έχει νόημα να υποθέσουμε ότι η αξία του αναπνεύσιμου αέρα,

θωτης για πολλούς καταστροφή. Τα αλληλένδετα ζητήματα της παγκόσμιας κλιματικής αλλαγής, της απώλειας της βιοποικιλότητας, ο υπερπληθυσμός, και οι κοινωνικές αναταραχές απειλούν την ίδια την ύπαρξη του πολιτισμού που οι περισσότεροι στο βιομηχανοποιημένο Βορρά θεωρούν πολύ ανώτερο από τις κουλτούρες με απλούστερες τεχνολογίες.

Είναι κάπως παρήγορο να συνειδητοποιήσουμε ότι το σχέδιο για την επιβίωση περιέχεται μέσα στην ιστορία της κουλτού-

στάση βασίζεται σε χρηματικές αξίες που μπορούν να αγνοούν βασικά χαρακτηριστικά που δεν σχετίζονται με την άμεση λειτουργία της αγοράς. Σύμφωνα με τα οικονομικά κριτήρια, η οικονομία είναι βιώσιμη, όταν και εφόσον η ικανότητά του να παράγει εισόδημα διατηρείται, δηλαδή, αν η νομισματική αξία των μέσων παραγωγής είναι μη φθίνουσα. Με αυτό το κριτήριο, είναι βιώσιμη, για παράδειγμα, να περικόψει ένα τροπικό δάσος (μια μορφή αυτού που οι οικονομολόγοι αποκαλούν φυσικό κεφάλαιο) αν το καθαρό οικονομικό όφελος από την κοπή του δάσους έχει επενδυθεί για τις μελλοντικές γενιές. Ο τύπος της επένδυσης δεν έχει σημασία. Θα μπορούσε να είναι ένα άλλο δάσος, ένα εργοστάσιο αυτοκινήτων ή ακόμα και μια οικονομική επένδυση. Το φυσικό κεφάλαιο και το παραγόμενο κεφάλαιο είναι υποκατάστατα, και έτσι τα πάντα μπορούν να μετατρέπουν και να αντικαθιστούν κάτι άλλο. Με αυτό τον τρόπο θεώρησης του κόσμου έχουμε παρωπίδες στο γεγονός ότι θυσιάζουμε για εφήμερα οικονομικά οφέλη την βιωσιμότητα των πόρων και εν τέλει την ύπαρξη του είδους μας.

Περιβαλλοντικοί οικονομολόγοι έχουν προτείνει πολιτικές βιωσιμότητας που θα αναγνωρίζουν την ουσιαστική διαφορά μεταξύ των φυσικών πόρων και του παραγόμενου κεφαλαίου. Οι Goodland, Daly, και El Serafy προτείνουν δύο βασικά κριτήρια για αυτό που αποκαλούν ισχυρή βιωσιμότητα: 1) διατήρηση της ικανότητας του περιβάλλοντος να αφομοιώσει τα απόβλητα της βιομηχανικής κοινωνίας και 2) διατήρηση των αποθεμάτων των φυσικών πόρων, όπως η φυτική γη, το καθαρό νερό και ο καθαρός αέρας, απαραίτητα για την οικονομική δραστηριότητα.

Ισότητα φύλων και βιωσιμότητα

Παρότι η διάκριση γυναίκα-συλλέκτης, και άνδρας-κυνηγός δεν είναι προφανώς τόσο σαφής όσο πίστευαν κάποτε (Endicott), οι γυναίκες σε πολλές, αν όχι στις περισσότερες τροπικές και εύκρατες κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών παρείχαν το κύριο μέρος των τροφίμων μέσω της συλλογής, παρόλο που εξαιρέσεις σε αυτό το σχήμα υπήρχαν, ιδιαίτερα σε περιοχές προσαρμοσμένες σε υψηλότερα γεωγραφικά πλάτη, όπου οι φυτικές τροφές είναι σχετικά σπάνιες. **Η εξάρτηση από τη συλλογή συνέβαλε ασφαλώς γενικά στην ισότητα των**

ποτελούν ένα τρόπο ζωής αξιοσημείωτης και ποικίλης απάντησης σε διάφορες περιβαλλοντικές συνθήκες. Για περισσότερο από δύο και πλέον εκατομμύρια χρόνια της ανθρώπινης ύπαρξης ένα ευρύ φάσμα τρόπων ζωής και οικονομικής βάσης υπήρξαν σε οικοσυστήματα από την έρημο και την τούνδρα ως το τροπικό δάσος. Αυτή η διαφοροποίηση είναι καίρια για την προστασία των οικοσυστημάτων. Η Vandana Shiva γράφει:

Η ποικιλομορφία είναι το χαρακτηριστικό της φύσης και η βάση της οικολογικής σταθερότητας. Η ποικιλία των οικοσυστημάτων δημιούργησε διαφορετικές μορφές ζωής, και διαφορετικές κουλτούρες. **Η συν-εξέλιξη κουλτούρας-μορφών ζωής-οικοτόπων διατήρησε τη βιοποικιλότητα σε αυτόν τον πλανήτη.**

νωνία. Αυτό που είναι καλό για ένα ατομονωμένο άτομο σε μια απρόσωπη αγορά μπορεί να μην είναι το καλύτερο για την κοινωνία στο σύνολό της. Από την πλευρά της κοινωνίας δεν έχει νόημα να υποθέσουμε ότι η αξία του αναπνεύσιμου αέρα, πόσιμου νερού, ή ενός σταθερού κλίματος συνεχώς και ραγδαία μειώνεται, όσο προχωράμε περαιτέρω στο μέλλον. Οι αποφάσεις στην αγορά αντικατοπτρίζουν τα συμφέροντα των μεμονωμένων ανθρώπων, όχι κατ' ανάγκη την κοινότητα, και σίγουρα όχι την ευημερία του υπόλοιπου φυσικού κόσμου. Κάνουμε πολύ διαφορετικές επιλογές ως άτομα απ' ότι εμείς ως μέλη των οικογενειών, των κοινοτήτων, ή εθνών, ή ακόμα και ως πολίτες του κόσμου. Εδώ πάλι, υπάρχουν πολλά που μπορούμε να μάθουμε από τους ιθαγενείς. Ο θεσμός της

ροι στο βιομηχανοποιημένο Βορρά θεωρούν πολύ ανώτερο από τις κουλτούρες με απλούστερες τεχνολογίες.

Είναι κάπως παρήγορο να συνειδητοποιήσουμε ότι το σχέδιο για την επιβίωση περιέχεται μέσα στην ιστορία της κουλτούρας μας. Κρίνοντας από τις ιστορικές αναφορές των κυνηγών-τροφοσυλλεκτών, τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι έχουν ζήσει στον πλανήτη σε σχετική αρμονία τόσο με το φυσικό κόσμο όσο και μεταξύ τους. **Η νόηση μας και η καλλιέργεια εξελίχθηκαν υπό αυτές τις συνθήκες.** Η κατανόηση του πώς οι κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών έλυσαν βασικά οικονομικά προβλήματα, ζώντας μέσα σε περιβαλλοντικούς περιορισμούς και στο μέγιστο της ανθρώπινης ελευθερίας, **μπορεί να μας δώσει ένα κλειδί για να εξασφαλιστεί η μακροπρό-**

αναγνωρίζουν την ουσιαστική διαφορά μεταξύ των φυσικών πόρων και του παραγόμενου κεφαλαίου. Οι Goodland, Daly, και El Serafy προτείνουν δύο βασικά κριτήρια για αυτό που αποκαλούν ισχυρή βιωσιμότητα: 1) διατήρηση της ικανότητας του περιβάλλοντος να αφομοιώσει τα απόβλητα της βιομηχανικής κοινωνίας και 2) διατήρηση των αποθεμάτων των φυσικών πόρων, όπως η φυτική γη, το καθαρό νερό και ο καθαρός αέρας, απαραίτητα για την οικονομική δραστηριότητα.

Ισότητα φύλων και βιωσιμότητα

Παρότι η διάκριση γυναίκα-συλλέκτης, και άνδρας-κυνηγός δεν είναι προφανώς τόσο σαφής όσο πίστευαν κάποτε (Endicott), οι γυναίκες σε πολλές, αν όχι στις περισσότερες τροπικές και εύκρατες κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών παρείχαν το κύριο μέρος των τροφίμων μέσω της συλλογής, παρόλο που εξαιρέσεις σε αυτό το σχήμα υπήρχαν, ιδιαίτερα σε περιοχές προσαρμοσμένες σε υψηλότερα γεωγραφικά πλάτη, όπου οι φυτικές τροφές είναι σχετικά σπάνιες. **Η εξάρτηση από τη συλλογή συνέβαλε ασφαλώς γενικά στην ισότητα των φύλων στις περισσότερες κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών.** Σε πολλές περιπτώσεις του πρόσφατου παρελθόντος, η κοινωνική θέση των γυναικών ήταν αισθητά περιορισμένη. Η χαμηλή θέση των γυναικών σε πολλές χώρες, συχνά αναφέρεται ως ένας βασικός παράγοντας της εκρηκτικής αύξησης του πληθυσμού (Jacobson). Ακόμα και σε αγροτικές κοινωνίες οι γυναίκες έπαιζαν κυρίαρχο ρόλο στη πολυποίκιλη γαλούχηση και τη βιωσιμότητα των οικολογικών συστημάτων. Σε μερικά από τα πιο σημαντικά οικοπολιτικά κινήματα όπως εκείνο των Chipko στην Garhwal Himalaya οι γυναίκες διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο. (Norberg-Hodge, Shiva).

Πολιτιστική (cultural) και οικολογική ποικιλία βάσει της βιο-τοπικότητας

Οι κυνηγοί και τροφοσυλλέκτες κατέλαβαν όλη την περιοχή της γης που κατοικεί σήμερα ο σύγχρονος άνθρωπος, ως επί το πλείστον, με τη χρήση βιώσιμων τεχνολογιών. Οι Inuit της Βόρειας Αμερικής και οι τρόπων ζωής και οικονομικής βάσης υπήρξαν σε οικοσυστήματα από την έρημο και την τούνδρα ως το τροπικό δάσος. Αυτή η διαφοροποίηση είναι καίρια για την προστασία των οικοσυστημάτων. Η Vandana Shiva γράφει:

Η ποικιλομορφία είναι το χαρακτηριστικό της φύσης και η βάση της οικολογικής σταθερότητας. Η ποικιλία των οικοσυστημάτων δημιούργησε διαφορετικές μορφές ζωής, και διαφορετικές κουλτούρες. **Η συν-εξέλιξη κουλτούρας-μορφών ζωής-οικοτόπων διατήρησε τη βιοποικιλότητα σε αυτόν τον πλανήτη.**

Πολιτιστική (cultural) πολυμορφία και βιοποικιλότητα πάνε χέρι-χέρι

Με μια ποικιλία στο τρόπο ζωής, υπάρχει καλύτερη πιθανότητα για το ανθρώπινο είδος να αντιμετωπίσει τα πλήγματα, κλιματικά ή άλλα. Οι Dasgupta, Hern, Homer-Dixon, και πολλοί άλλοι έχουν επισημάνει ότι η σύγχρονη ομοιογενής παγκόσμια οικονομία είναι ιδιαίτερα ευάλωτη στην περιβαλλοντική και κοινωνική αναστάτωση.

Κοινοτική διαδικασία λήψης αποφάσεων

Αναφορές των κοινωνιών κυνηγών-συλλεκτών δείχνουν τη σημασία της συναίνεσης και της συλλογικής λήψης αποφάσεων σε αντίθεση με τον ατομικισμό της κοινωνίας της αγοράς (Lee, Marshall, Turnbull, Woodburn). Αυτές οι κοινωνίες είχαν μηχανισμούς κοινωνικής επιλογής που τους επέτρεψε να κάνουν τις καλύτερες επιλογές για το μακροπρόθεσμο καλό της ομάδας.

Αντίθετα, η δημόσια πολιτική στις βιομηχανικές... σουμε ότι η αξία του αναπνεύσιμου αέρα, πόσιμου νερού, ή ενός σταθερού κλίματος συνεχώς και ραγδαία μειώνεται, όσο προχωράμε περαιτέρω στο μέλλον. Οι αποφάσεις στην αγορά αντικατοπτρίζουν τα συμφέροντα των μεμονωμένων ανθρώπων, όχι κατ' ανάγκη την κοινότητα, και σίγουρα όχι την ευημερία του υπόλοιπου φυσικού κόσμου. Κάνουμε πολύ διαφορετικές επιλογές ως άτομα απ' ότι εμείς ως μέλη των οικογενειών, των κοινοτήτων, ή εθνών, ή ακόμα και ως πολίτες του κόσμου. Εδώ πάλι, υπάρχουν πολλά που μπορούμε να μάθουμε από τους ιθαγενείς. Ο θεσμός της ατομικής ιδιοκτησίας δεν είναι ο μόνος μηχανισμός για την προώθηση της αποτελεσματικής χρήσης των πόρων. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν ενδείξεις ότι οι οντότητες των κοινών περιουσιακών στοιχείων μπορεί να είναι πιο αποτελεσματικές στη διαχείριση των πόρων, όπως η αλιεία, ακόμη και στη σύγχρονη καπιταλιστική οικονομία, από ό,τι πολιτικές με βάση την ιερότητα της ατομικής ιδιοκτησίας. Οι Acheson και Wilson, υποστηρίζουν ότι οι αγροτικές και φυλετικές κοινωνίες εφαρμόζουν πολιτικές διαχείρισης οι οποίες είναι πολύ πιο συνεπείς με τις βιολογικές μορφές και την έμφυτη μη προβλεψιμότητα των αλιευτικών αποθεμάτων. Ακόμη και μεταξύ των ακαδημαϊκών οικονομολόγων, οι θεωρίες της κοινής διαχείρισης αρχίζουν να λαμβάνονται σοβαρά υπόψη (Berkes, Hanna).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η σύγχρονη εποχή χαρακτηρίζεται ολοένα και περισσότερο από την απελπισία. Η σύγχρονη κοινωνία φαίνεται να είναι εκτός ελέγχου και στα πρόθυρα μιας ανεπανόρ... ριέχεται μέσα στην ιστορία της κουλτούρας μας. Κρίνοντας από τις ιστορικές αναφορές των κυνηγών-τροφοσυλλεκτών, τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι έχουν ζήσει στον πλανήτη σε σχετική αρμονία τόσο με το φυσικό κόσμο όσο και μεταξύ τους. **Η νόηση μας και η καλλιέργεια εξελιχθήκαν υπό αυτές τις συνθήκες.** Η κατανόηση του πώς οι κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών έλυσαν βασικά οικονομικά προβλήματα, ζώντας μέσα σε περιβαλλοντικούς περιορισμούς και στο μέγιστο της ανθρώπινης ελευθερίας, **μπορεί να μας δώσει ένα κλειδί για να εξασφαλιστεί η μακροπρόθεσμη επιβίωση του είδους μας.**

Ωστόσο, οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες αποτελούν την πιο ενδιαφέρουσα κειμήλια του παρελθόντος, η ιστορία των οποίων μπορεί να μας δώσει πολύτιμες πληροφορίες, για να ζήσουμε με άλλους τρόπους. Κυνηγοί και άλλοι αυτόχθονες πληθυσμοί εξακολουθούν να υπάρχουν και εξακολουθούν να προσφέρουν εναλλακτικές λύσεις απέναντι στο κτητικό ατομικισμό του παγκόσμιου καπιταλισμού. Οι ιθαγενείς σε πολλά μέρη του κόσμου βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του αγώνα για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την προστασία του περιβάλλοντος (Nash). Παρά την επίθεση του παγκόσμιου πολιτισμού, πολλοί ιθαγενείς διατηρούν, αλλά και επεκτείνουν ακόμη, εναλλακτικές λύσεις απέναντι στον οικονομικό-άνθρωπο (Lee, Sahlins). Αυτές οι εναλλακτικές λύσεις μπορεί μια μέρα να μας οδηγήσουν σε μια νέα, περιβαλλοντικά βιώσιμη και κοινωνικά δίκαιη οικονομία.

John Gowdy

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΒΑΡΚΙΖΑ
Από τη μεθοδευμένη σφαγή στη Συμφωνία

ΜΕΡΟΣ Α΄

Σε κείμενό μας στην ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.78, Δεκέμβριος 2008, είχαμε αναφερθεί στα ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ 1944, που ήταν ένας από τους λεγόμενους γύρους αναμέτρησης του ΚΚΕ με το καθεστώς. Τα στοιχεία και γεγονότα που συνοπτικά έχουν παρατεθεί δεν αφήνουν κανενός είδους αμφιβολία για μια μεθόδευση, που στόχευε τόσο στην φυσική εξόντωση, αλλά κύρια στην καταρράκωση των διαθέσεων και των επιθυμιών, για ένα ελεύθερο και δημιουργικό μέλλον, που είχε ένα μεγάλο τμήμα του ελλαδικού πληθυσμού. Πρόκειται για μία από τις συνήθεις συνταγές και διαδικασίες που εφαρμόζονται από τους πολιτικούς διεκπεραιωτές των διαφόρων εξουσιαστικών ιδεολογιών, ώστε να επιτευχθεί η υποταγή όσων από τους ανθρώπους κινούνται, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, προς κατευθύνσεις αντίθετες από αυτές που έχουν ορίσει οι κυρίαρχοι. Εννοείται πως ο κομμουνισμός και η αριστερά δεν εξαιρούνται από αυτό που προσδιορίζεται ως εξουσία και κυριαρχία.

Είναι ωφέλιμο να εντείνουμε την προσοχή μας τόσο στα γεγονότα των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ όσο και στα όσα προηγήθηκαν ή επακολούθησαν και να εμβαθύνουμε στη σημασία τους, αλλά και στις επιπτώσεις που υπήρξαν στην ζωή των ανθρώπων τα μετέπειτα χρόνια.

Καθώς συμπληρώνονται 67 χρόνια από τη Συμφωνία της Βάρκιζας (υπογράφτηκε στις 12 Φεβρουαρίου 1945) είναι καιρός να γίνουν κάποιες απαραίτητες επισημάνσεις.

Συλληφθέντα μέλη της ΟΠΛΑ και ένας ομαδικός τάφος

γραπτη σφαγή του πληθυσμού της Αττικής και του Πειραιά, κυρίως.

Θα πρέπει να ειπωθεί πως οι διάφορες τοποθετήσεις και στάσεις απέναντι στη Συμφωνία αφορούν κατά βάση όσους προσπαθούν να αποκόψουν κάποια γεγονότα και να τα εξετάσουν μεμονωμένα, χωρίς δηλαδή να τα συνδέουν με τις παραμέτρους, οι οποίες έχουν ουσιαστική σχέση με αυτά.

κοί δεν είχαν και δεν έχουν κανένα λόγο να επωμισθούν καταστάσεις, γεγονότα και ευθύνες. **Η ιστορία των εξουσιαστών δεν μπορεί να συμπλέκεται με την αναρχική ιστορία.** Παρ' όλα αυτά, η γνώση των κοινωνικών αγώνων αλλά και του ρόλου της κυριαρχίας είναι σημαντικό εφόδιο, που βοηθά στο να αποφεύγονται οι επιβλαβείς επιδράσεις των εξουσιαστικών ιδεολογιών και των πολιτικών πρακτικών στους αγώνες

Από τη μεθοδευμένη σφαγή στη Συμφωνία

ΜΕΡΟΣ Α΄

Συλληφθέντα μέλη της ΟΠΛΑ και ένας ομαδικός τάφος

Σε κείμενό μας στην ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.78, Δεκέμβριος 2008, είχαμε αναφερθεί στα ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ 1944, που ήταν ένας από τους λεγόμενους γύρους αναμέτρησης του ΚΚΕ με το καθεστώς. Τα στοιχεία και γεγονότα που συνοπτικά έχουν παρατεθεί δεν αφήνουν κανενός είδους αμφιβολία για μια μεθόδευση, που στόχευε τόσο στην φυσική εξόντωση, αλλά κύρια στην καταρράκωση των διαθέσεων και των επιθυμιών, για ένα ελεύθερο και δημιουργικό μέλλον, που είχε ένα μεγάλο τμήμα του ελλαδικού πληθυσμού. Πρόκειται για μία από τις συνήθεις συνταγές και διαδικασίες που εφαρμόζονται από τους πολιτικούς διεκπεραιωτές των διαφόρων εξουσιαστικών ιδεολογιών, ώστε να επιτευχθεί η υποταγή όσων από τους ανθρώπους κινούνται, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, προς κατευθύνσεις αντίθετες από αυτές που έχουν ορίσει οι κυρίαρχοι. Εννοείται πως ο κομμουνισμός και η αριστερά δεν εξαιρούνται από αυτό που προσδιορίζεται ως εξουσία και κυριαρχία.

Είναι ωφέλιμο να εντείνουμε την προσοχή μας τόσο στα γεγονότα των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ όσο και στα όσα προηγήθηκαν ή επακολούθησαν και να εμβαθύνουμε στη σημασία τους, αλλά και στις επιπτώσεις που υπήρξαν στην ζωή των ανθρώπων τα μετέπειτα χρόνια.

Καθώς συμπληρώνονται 67 χρόνια από τη Συμφωνία της Βάρκιζας (υπογράφτηκε στις 12 Φεβρουαρίου 1945) είναι καιρός να γίνουν κάποιες απαραίτητες επισημάνσεις.

Η συμφωνία αυτή αποτέλεσε την ολοκλήρωση των προηγούμενων συμφωνιών του Λιβάνου και της Καζέρτας και υπήρξε αποκαλυπτική για τις πραγματικές προθέσεις των κομμουνιστών και των αριστερών του ελλαδικού χώρου. Ήταν συνακόλουθη της κατάρρευσης του ΕΛΑΣ κατά τη διαβόητη «μάχη της Αθήνας». Μία κατάρρευση που συμπορεύτηκε από την απερίγραπτη σφαγή του πληθυσμού της Αττικής και του Πειραιά, κυρίως.

Θα πρέπει να ειπωθεί πως οι διάφορες τοποθετήσεις και στάσεις απέναντι στη Συμφωνία αφορούν κατά βάση όσους προσπαθούν να αποκόψουν κάποια γεγονότα και να τα εξετάσουν μεμονωμένα, χωρίς δηλαδή να τα συνδέουν με τις παραμέτρους, οι οποίες έχουν ουσιαστική σχέση με αυτά.

Αυτό που χρειάζεται να επισημάνουμε είναι πως η Συμφωνία, αλλά και τα όσα προηγήθηκαν αυτής δεν αποτελούν μέρος της αναρχικής απελευθερωτικής δράσης και εννοείται πως δεν συνιστούν μέρος της ιστορίας των αναρχικών αγώνων.

Αυτό είναι καθοριστικό στοιχείο για μια σειρά από καταστάσεις που έχουν προκύψει στο απώτερο και κοντινό παρελθόν, αλλά και για όσες εμφανίζονται στις μέρες μας. Εάν ασχολούμαστε με

κοί δεν είχαν και δεν έχουν κανένα λόγο να επωμισθούν καταστάσεις, γεγονότα και ευθύνες. **Η ιστορία των εξουσιαστών δεν μπορεί να συμπλέκεται με την αναρχική ιστορία.** Παρ' όλα αυτά, η γνώση των κοινωνικών αγώνων αλλά και του ρόλου της κυριαρχίας είναι σημαντικό εφόδιο, που βοηθά στο να αποφεύγονται οι επιβλαβείς επιδράσεις των εξουσιαστικών ιδεολογιών και των πολιτικών πρακτικών στους αγώνες των ανθρώπων για έναν ανεξούσιο κόσμο.

Είναι συνεπώς αφέλεια, αποτέλεσμα άγνοιας ή δολιότητα το να σερβίρεται η ιστορία της εξουσίας σαν αναρχική και μάλιστα σαν υπόθεση που αφορά τον συνολικό απελευθερωτικό αγώνα. Όσοι, για ιδιοτελείς σκοπούς προσπαθούν να συσχετίσουν ή να ταυτίσουν την αναρχική άποψη, θεώρηση και δράση με τα εξουσιαστικά κατασκευάσματα του κομμουνισμού και της αριστεράς είναι προφανές πως θέλουν να χρησιμοποιήσουν, ή ότι ήδη χρησιμοποιούν, ανθρώπους για διάφορους άλλους λόγους εκτός από αυτόν της συνολικής απελευθέρωσης από κάθε μορφή εξουσίας κι εκμε-

αυτές που έχουν ορίσει οι κυρίαρχοι. Εννοείται πως ο κομμουνισμός και η αριστερά δεν εξαιρούνται από αυτό που προσδιορίζεται ως εξουσία και κυριαρχία.

Συλληφθέντα μέλη της ΟΠΛΑ και ένας ομαδικός τάφος

Είναι ωφέλιμο να εντείνουμε την προσοχή μας τόσο στα γεγονότα των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ όσο και στα όσα προηγήθηκαν ή επακολούθησαν και να εμβαθύνουμε στη σημασία τους, αλλά και στις επιπτώσεις που υπήρξαν στην ζωή των ανθρώπων τα μετέπειτα χρόνια.

Καθώς συμπληρώνονται 67 χρόνια από τη Συμφωνία της Βάρκιζας (υπογράφτηκε στις 12 Φεβρουαρίου 1945) είναι καιρός να γίνουν κάποιες απαραίτητες επισημάνσεις.

Η συμφωνία αυτή αποτέλεσε την ολοκλήρωση των προηγούμενων συμφωνιών του Λιβάνου και της Καζέρτας και υπήρξε αποκαλυπτική για τις πραγματικές προθέσεις των κομμουνιστών και των αριστερών του ελλαδικού χώρου. Ήταν συνακόλουθη της κατάρρευσης του ΕΛΑΣ κατά τη διαβόητη «μάχη της Αθήνας». Μία κατάρρευση που συμπορεύτηκε από την απερίγραπτη σφαγή του πληθυσμού της Αττικής και του Πειραιά, κυρίως.

Θα πρέπει να ειπωθεί πως οι διάφορες τοποθετήσεις και στάσεις απέναντι στη Συμφωνία αφορούν κατά βάση όσους προσπαθούν να αποκόψουν κάποια γεγονότα και να τα εξετάσουν μεμονωμένα, χωρίς δηλαδή να τα συνδέουν με τις παραμέτρους, οι οποίες έχουν ουσιαστική σχέση με αυτά.

Αυτό που χρειάζεται να επισημάνουμε είναι πως η Συμφωνία, αλλά και τα όσα προηγήθηκαν αυτής δεν αποτελούν μέρος της αναρχικής απελευθερωτικής δράσης και εννοείται πως δεν συνιστούν μέρος της ιστορίας των αναρχικών αγώνων.

Αυτό είναι καθοριστικό στοιχείο για μια σειρά από καταστάσεις που έχουν προκύψει στο απώτερο και κοντινό παρελθόν, αλλά και για όσες εμφανίζονται στις μέρες μας. Εάν ασχολούμαστε με τα ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ, τη Βάρκιζα και άλλα γεγονότα ανάλογου περιεχομένου είναι επειδή μέσα από αυτά αναδεικνύεται η εξουσιαστική βαρβαρότητα τόσο του κομμουνισμού, όσο και της αριστεράς ευρύτερα.

Σ' αυτά τα γεγονότα οι αναρχικοί δεν είχαν και δεν έχουν κανένα λόγο να επωμισθούν καταστάσεις, γεγονότα και ευθύνες. **Η ιστορία των εξουσιαστών δεν μπορεί να συμπλέκεται με την αναρχική ιστορία.** Παρ' όλα αυτά, η γνώση των κοινωνικών αγώνων αλλά και του ρόλου της κυριαρχίας είναι σημαντικό εφόδιο, που βοηθά στο να αποφεύγονται οι επιβλαβείς επιδράσεις των εξουσιαστικών ιδεολογιών και των πολιτικών πρακτικών στους αγώνες των ανθρώπων για έναν ανεξούσιο κόσμο.

Είναι συνεπώς αφέλεια, αποτέλεσμα άγνοιας ή δολιότητα το να σερβίρεται η ιστορία της εξουσίας σαν αναρχική και μάλιστα σαν υπόθεση που αφορά τον συνολικό απελευθερωτικό αγώνα. Όσοι, για ιδιοτελείς σκοπούς προσπαθούν να συσχετίσουν ή να ταυτίσουν την αναρχική άποψη, θεώρηση και δράση με τα εξουσιαστικά κατασκευάσματα του κομμουνισμού και της αριστεράς είναι προφανές πως θέλουν να χρησιμοποιήσουν, ή ότι ήδη χρησιμοποιούν, ανθρώπους για διάφορους άλλους λόγους εκτός από αυτόν της συνολικής απελευθέρωσης από κάθε μορφή εξουσίας κι εκμετάλλευσης. Κι ας υποκρίνονται τους ανιδιοτελείς.

Είναι απαραίτητο να κατανοηθούν σε βάθος, όσα μέσα από συσκοτίσεις και μπλεξίματα εννοιών και καταστάσεων εμφανίζονται σαν συστατικά της προσπάθειας απελευθέρωσης των ανθρώπων, με σκοπό να κατοχυρωθούν στην συνείδηση τους, σαν τέτοια. Έτσι, ενώ πρόκειται για καταστάσεις παντελώς ξένες προς τα ουσιαστικά συμφέροντά τους, που αφορούν την απελευθερωτική προοπτική, πολλοί άνθρωποι οδηγούνται στο να τις «οικειοποιούνται», ακολουθώντας, επαναλαμβάνοντας, στηρίζοντας και υπερασπιζόμενοι εξουσιαστικές και αναμφίβολα εγκληματικές πρακτικές και καταστάσεις (π.χ. ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-Μελιγαλάς).

Χρειάζεται να είμαστε αυστηροί απέναντι σε τέτοια θέματα. Η συνεχής ανακύκλωση εξουσιαστικών αντι-

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

λήψεων ανέκαθεν αποτελούσε και αποτελεί πρόβλημα για την ανάδειξη ουσιαστικών και συνολικών απελευθερωτικών χαρακτηριστικών στη σκέψη και τη πράξη των ανθρώπων. Επομένως, όσοι αρέσκονται να λένε ότι: «*έχει περάσει ο καιρός που οι αριστεροί και οι κομμουνιστές μπορούσαν να εκμεταλλεύονται τις διαθέσεις αγωνιζόμενων ανθρώπων*», οφείλουν να κάνουν τα λόγια αυτά πραγματικότητα βάζοντας οριστικά και αμετάκλητα την ταφόπλακα σ' αυτές τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και εμποδίζοντας τη δυσοσμία τους να μολύνει κι άλλο τους ανέμους της συνολικής απελευθερωτικής προσπάθειας.

Σχετικά με τη Συμφωνία της Βάρκιζας, διαπιστώνουμε την κατ' αρχήν επιδοκιμασία της, για λόγους συγκεκριμένων σκοπιμοτήτων, αλλά και την μετέπειτα αποδοκιμασία της για ίδιους και πάλι λόγους. Είναι χαρακτηριστικό πως μέχρι το 1950 θεωρούνταν ένα θετικό γεγονός. Μετά άρχισε η αποδόμηση και τότε χαρακτηρίστηκε προδοσία. Η αποδοκιμασία είναι επίσης δεδομένη στο 8ο Συνέδριο του ΚΚΕ το 1961, όπου κατατάχτηκε σαν ένα από τα «σοβαρότερα λάθη».

Το ΚΚΕ της «σύγχρονης εποχής» ξαναγράφοντας την ιστορία του στρογγυλεύει τις «γωνίες». Αφού δεν παραλείπει να επαναλάβει τις συνηθισμένες ηρωικές φανφάρες του, προχωρά στην περιγραφή των σημείων της Συμφωνίας δίνοντας την εντύπωση της επιτυχίας, για να καταλήξει: «*...δεν ανταποκρινόταν στο συσχετισμό των πολιτικών και στρατιωτικών δυνάμεων... Η συμφωνία που υπογράφτηκε αποτέλεσε ουσιαστικά συνθηκολόγηση με τους Βρετανούς και την ντόπια αντίδραση*».[1]

Βεβαίως, αν ανατρέξει κάποιος στην πληθώρα των συγγραμμάτων που έχουν γραφτεί σχετικά με τα ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ και τη Βάρκιζα θα διαπιστώσει πως μέσα από τα ασύστολα ψεύδη, τις παραποιήσεις γεγονότων ή τις ωμές αλήθειες ένα σταθερό και αμετακίνητο υπόβαθρο: **την ομόθυμη στάση όλων των στελεχών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αποφάσεις και τις κινήσεις των οποίων η αναποτελεσματικότητα (προς τον υποτιθέμενο στόχο κατάληψης της εξουσίας) ήταν εκ των προτέρων φανερή.**

Μέσα από την πληθώρα των γραπτών που έχουν

Είναι προφανές, πως ένα «σχέδιο κατάληψης της εξουσίας» που είχε εκπονηθεί από το καλοκαίρι του 1944, (και υποτίθεται πως επικυρώθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1944) ήταν μια πρόφαση, ένα χαρτί για να ριχτεί «στάχτη στα μάτια» ή καλύτερα για να γίνει το δόλωμα ώστε να τεθεί σε εφαρμογή η εκτεταμένη σφαγή, που ακολούθησε, η οποία δεν αποσκοπούσε στην κατάληψη της εξουσίας, αφού αυτή είχε δοθεί ανεπιστρεπτί στους «δικαιούχους» με τις συμφωνίες που είχαν προηγηθεί των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ.

Εννοείται πως αυτό το σχέδιο δεν εφαρμόστηκε στη βάση υποταγής σε μια τελείως διαφορετική βασική διαταγή της ΚΕ του ΕΛΑΣ (Σιάντος, Χατζημιχάλης, Μάντακας), που κι αυτή δεν τέθηκε σε πράξη, αλλά ούτε και παραβιάστηκε για να εφαρμοστεί το αρχικό σχέδιο, μολονότι οι παραβιάσεις αποφάσεων και οι καταλήψεις θέσεων ήταν συνηθισμένη πρακτική. [Ο Μπαρτζιώτας ισχυρίζεται πως πήρε τη θέση του καθοδηγητή του Α΄ Σώματος Στρατού του ΕΛΑΣ «αυτοβούλως». Συμπτωματικά(!!!) λίγο πριν ξεσπάση το «κίνημα». Αλλά δεν παραβίασε αυτοβούλως την καταστροφική, όπως ισχυρίζεται, διαταγή του Σιάντου. Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του].

Δεν χρειάζεται να αναλωθούμε σε λεπτομερείς περιγραφές των μαχών, που με τον τρόπο που εξελίχθηκαν αποδεικνύουν πως ο σκοπός όλης αυτής της σφαγής ήταν να διευθετηθούν εκκρεμότητες και να διασφαλιστούν ισορροπίες, να υπάρξουν αντερείσματα στις κυριαρχικές επιδιώξεις της Σοβιετικής Ένωσης ανάμεσα στις οποίες περιλαμβανόταν και η εγκαθίδρυση της κομμουνιστικής κυριαρχίας σε αμφισβητούμενες περιοχές, όπως η Πολωνία. Για τον ελλαδικό χώρο η «γραμμή» ήταν να χρησιμοποιηθεί ο κόσμος σαν «γκαμπί», όπου μέσα από την συντριβή των μάχιμων δυνάμεων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ένα όργιο σφαγών, να υπάρξει ένα «ξεκαθάρισμα» με πολλές προεκτάσεις.

Κανένας από τους πρωταγωνιστές αυτού του εγκλήματος που συντελέστηκε στη διάρκεια των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ του 1944, δεν αντιτάχθηκε έμπρακτα στην εφαρμογή του. Όλα όσα ειπώθηκαν εκ των υστέρων αποτελούν «προφάσεις εν αμαρτίαις». Λόγια

λά και οι λοιποί αριστεροί κοντυλοφόροι και συνοδοιπόροι, αποσκοπούν στο να δικαιολογήσουν την εξουσιαστική και εγκληματική τους στάση απέναντι τόσο στον κόσμο που τους εμπιστεύθηκε, όσο και στους «άλλους». Μέσα σ' αυτούς τους «άλλους» περιλαμβάνονται οι ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του ΚΚΕ, («οι εχθροί του λαού»), αλλά υπάρχει και ένας μεγάλος αριθμός από διαφωνούντες με το κόμμα αγωνιστές, υπάρχουν αυτοί που στιγματίστηκαν σαν δήθεν συνεργάτες των κατοχικών δυνάμεων και εξοντώθηκαν, υπάρχει ένας σημαντικός αριθμός ανθρώπων που τους «πήρε η μπάλα», καθώς και όσοι εξοντώθηκαν για λόγους που δεν είχαν σχέση με κάποια απελευθερωτική διαδικασία.

Για το προμελετημένο σχέδιο σφαγών που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ, ο Ιωαννίδης (της Κ.Ε. του ΚΚΕ) λέει:

«*Εμείς είχαμε επισημάνει μαζί με τον Στέργιο τον Αναστασιάδη (της ΟΠΛΑ), τα πρόσωπα εκείνα που με την πρώτη ρήξη θα 'πρεπε να πιάσουμε και να εξουδετερώσουμε...*

...Θα πιάσουμε πέντε έξι χιλιάδες ανθρώπους στην Αθήνα και τον Πειραιά και μια αντίστοιχη αναλογία στη Θεσσαλονίκη και σε μερικές άλλες μεγάλες πόλεις. Θα τους πιάσουμε ξαφνικά με μια έφοδο, εφ' όσον θα ξέρουμε πού κάθεται ο καθένας από αυτούς. Θα τους πιάσουμε, θα τους εξουδετερώσουμε και έπειτα αυτοί θα μείνουν ξεκρέμαστοι. Γιατί δεν θα 'χουν με ποιους να τους αντικαταστήσουν.

... Όταν κάνεις εμφύλιο πόλεμο θα εξουδετερώσεις τον εχθρό με όλα τα μέσα. Πιο σκληρός πόλεμος από τον εμφύλιο δεν υπάρχει».[3]

Στην πραγματικότητα οι όμηροι ξεπέρασαν τις 15.000. Όσο γι' αυτούς που «εξουδετερώθηκαν», οι μετριοπαθείς υπολογισμοί θεωρούν πως ξεπέρασαν τις 4.000.

Βέβαια, η υποκρισία των εξουσιαστών, είναι απερίγραπτη. Επειδή, ενώ αποδοκίμασαν την πρακτική της σύλληψης ομήρων, την επανέλαβαν με την ίδια αγριότητα κατά τον λεγόμενο δεύτερο γύρο, του 1946-1949.

Χρειάζεται να σημειωθεί πως την ίδια τακτική της σύλληψης ομήρων εφάρμοσε και ο Ζέρβας. Κατά την

ρωτικής προσπάθειας.

Σχετικά με τη Συμφωνία της Βάρκιζας, διαπιστώνουμε την κατ' αρχήν επιδοκιμασία της, για λόγους συγκεκριμένων σκοπιμοτήτων, αλλά και την μετέπειτα αποδοκιμασία της για ίδιους και πάλι λόγους. Είναι χαρακτηριστικό πως μέχρι το 1950 θεωρούνταν ένα θετικό γεγονός. Μετά άρχισε η αποδόμηση και τότε χαρακτηρίστηκε προδοσία. Η αποδοκιμασία είναι επίσης δεδομένη στο 8ο Συνέδριο του ΚΚΕ το 1961, όπου κατατάχτηκε σαν ένα από τα «σοβαρότερα λάθη».

Το ΚΚΕ της «σύγχρονης εποχής» ξαναγράφοντας την ιστορία του στρογγυλεύει τις «γωνίες». Αφού δεν παραλείπει να επαναλάβει τις συνηθισμένες ηρωικές φανφάρες του, προχωρά στην περιγραφή των σημείων της Συμφωνίας δίνοντας την εντύπωση της επιτυχίας, για να καταλήξει: «...*δεν ανταποκρινόταν στο συσχετισμό των πολιτικών και στρατιωτικών δυνάμεων... Η συμφωνία που υπογράφτηκε αποτέλεσε ουσιαστικά συνθηκολόγηση με τους Βρετανούς και την ντόπια αντίδραση*».[1]

Βεβαίως, αν ανατρέξει κάποιος στην πληθώρα των συγγραμμάτων που έχουν γραφτεί σχετικά με τα ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ και τη Βάρκιζα θα διαπιστώσει πως μέσα από τα ασύστολα ψεύδη, τις παραποιήσεις γεγονότων ή τις ωμές αλήθειες ένα σταθερό και αμετακίνητο υπόβαθρο: **την ομόθυμη στάση όλων των στελεχών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αποφάσεις και τις κινήσεις των οποίων η αναποτελεσματικότητα (προς τον υποτιθέμενο στόχο κατάληψης της εξουσίας) ήταν εκ των προτέρων φανερή.**

Μέσα από την πληθώρα των γραπτών που έχουν παράγει οι διάφοροι πρωταγωνιστές και μη θα αντλήσουμε ένα απόσπασμα:

«*Το απόγεμα προς το βράδυ της 3ης του Δεκέμβρη 1944 ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή και έμπαινε σε μας το δίλημα: Ή τώρα ή ποτέ! Μπορούσαμε και μόνο με τις δυνάμεις του Α΄ Σώματος Στρατού του ΕΛΑΣ Αθήνας να κάνουμε γενική έφοδο και να ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ*».[2]

Όπως αναφέρει ο συγγραφέας (κομματικός καθοδηγητής του Α΄ Σώματος Στρατού του ΕΛΑΣ Αθήνας), όταν επισκέφθηκαν την ίδια μέρα, μαζί με την Χρύσα Χατζηβασιλείου, τον Σιάντο αντιμετωπίστηκαν σαν... περαστικοί κι όχι ως αξιωματούχοι του κόμματος. Βέβαια, όλα αυτά γράφτηκαν αρκετές δεκαετίες μετά, για να συντηρήσουν τους μύθους αυτής της εγκληματικής ενέργειας τόσο ενάντια στα μέλη και τους οπαδούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ όσο και απέναντι στους υπόλοιπους, τους «εκτός των τειχών», αλλά κυρίως για να

βάση υποταγής σε μια τελείως διαφορετική βασική διαταγή της ΚΕ του ΕΛΑΣ (Σιάντος, Χατζημιχάλης, Μάντακας), που κι αυτή δεν τέθηκε σε πράξη, αλλά ούτε και παραβιάστηκε για να εφαρμοστεί το αρχικό σχέδιο, μολονότι οι παραβιάσεις αποφάσεων και οι καταλήψεις θέσεων ήταν συνηθισμένη πρακτική. [Ο Μπαρτζιώτας ισχυρίζεται πως πήρε τη θέση του καθοδηγητή του Α΄ Σώματος Στρατού του ΕΛΑΣ «αυτοβούλως». Συμπτωματικά(!!!) λίγο πριν ξεσπάση το «κίνημα». Αλλά δεν παραβίασε αυτοβούλως την καταστροφική, όπως ισχυρίζεται, διαταγή του Σιάντου. Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του].

Δεν χρειάζεται να αναλωθούμε σε λεπτομερείς περιγραφές των μαχών, που με τον τρόπο που εξελίχθηκαν αποδεικνύουν πως ο σκοπός όλης αυτής της σφαγής ήταν να διευθετηθούν εκκρεμότητες και να διασφαλιστούν ισορροπίες, να υπάρξουν αντερείσματα στις κυριαρχικές επιδιώξεις της Σοβιετικής Ένωσης ανάμεσα στις οποίες περιλαμβανόταν και η εγκαθίδρυση της κομμουνιστικής κυριαρχίας σε αμφισβητούμενες περιοχές, όπως η Πολωνία. Για τον ελλαδικό χώρο η «γραμμή» ήταν να χρησιμοποιηθεί ο κόσμος σαν «γκαμπί», όπου μέσα από την συντριβή των μάχιμων δυνάμεων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ένα όργιο σφαγών, να υπάρξει ένα «ξεκαθάρισμα» με πολλές προεκτάσεις.

Κανένας από τους πρωταγωνιστές αυτού του εγκλήματος που συντελέστηκε στη διάρκεια των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ του 1944, δεν αντιτάχθηκε έμπρακτα στην εφαρμογή του. Όλα όσα ειπώθηκαν εκ των υστέρων αποτελούν «προφάσεις εν αμαρτίαις». Λόγια προς αφελείς οι παλληκαρισμοί του Ιωαννίδη, ασύστολα ψεύδη είναι επίσης και όλα όσα ειπώθηκαν σχετικά με την περίπτωση να καταληφθεί η εξουσία από τους κομμουνιστές. Απλά, με τα «εάν» και «εάν» ετοίμαζαν τον δεύτερο γύρο εξόντωσης. Μια εξόντωση που θα έβαζε στο περιθώριο τα πλέον δυναμικά κομμάτια του πληθυσμού.

Η αγριότητα των εγκλημάτων της ΟΠΛΑ και η τρομοκρατία που άσκησε κατά τις 33 μέρες που διήρκεσε η «μάχη της Αθήνας» δεν άφηνε κανένα περιθώριο για επι-

τους «πήρε η μπάλα», καθώς και όσοι εξοντώθηκαν για λόγους που δεν είχαν σχέση με κάποια απελευθερωτική διαδικασία.

Για το προμελετημένο σχέδιο σφαγών που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ, ο Ιωαννίδης (της Κ.Ε. του ΚΚΕ) λέει:

«*Εμείς είχαμε επισημάνει μαζί με τον Στέργιο τον Αναστασιάδη (της ΟΠΛΑ), τα πρόσωπα εκείνα που με την πρώτη ρήξη θα 'πρεπε να πιάσουμε και να εξουδετερώσουμε...*

...Θα πιάσουμε πέντε έξι χιλιάδες ανθρώπους στην Αθήνα και τον Πειραιά και μια αντίστοιχη αναλογία στη Θεσσαλονίκη και σε μερικές άλλες μεγάλες πόλεις. Θα τους πιάσουμε ξαφνικά με μια έφοδο, εφ' όσον θα ξέρουμε πού κάθεται ο καθένας από αυτούς. Θα τους πιάσουμε, θα τους εξουδετερώσουμε και έπειτα αυτοί θα μείνουν ξεκρέμαστοι. Γιατί δεν θα 'χουν με ποιους να τους αντικαταστήσουν.

... Όταν κάνεις εμφύλιο πόλεμο θα εξουδετερώσεις τον εχθρό με όλα τα μέσα. Πιο σκληρός πόλεμος από τον εμφύλιο δεν υπάρχει».[3]

Στην πραγματικότητα οι όμηροι ξεπέρασαν τις 15.000. Όσο γι' αυτούς που «εξουδετερώθηκαν», οι μετριοπαθείς υπολογισμοί θεωρούν πως ξεπέρασαν τις 4.000.

Βέβαια, η υποκρισία των εξουσιαστών, είναι απερίγραπτη. Επειδή, ενώ αποδοκίμασαν την πρακτική της σύλληψης ομήρων, την επανέλαβαν με την ίδια αγριότητα κατά τον λεγόμενο δεύτερο γύρο, του 1946-1949.

Χρειάζεται να σημειωθεί πως την ίδια τακτική της σύλληψης ομήρων εφάρμοσε και ο Ζέρβας. Κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων του ΕΛΑΣ στην Ήπειρο και προκειμένου να μπορέσει να διαφύγει με ασφάλεια, συνέλαβε ως ομήρους 500 κομουνιστές, αριστερούς και συμπαθούντες.

συνέχεια στη σελίδα 10

ντίδραση».[1]

Βεβαίως, αν ανατρέξει κάποιος στην πληθώρα των συγγραμμάτων που έχουν γραφτεί σχετικά με τα ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ και τη Βάρκιζα θα διαπιστώσει πως μέσα από τα ασύστολα ψεύδη, τις παραποιήσεις γεγονότων ή τις ωμές αλήθειες ένα σταθερό και αμετακίνητο υπόβαθρο: **την ομόθυμη στάση όλων των στελεχών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αποφάσεις και τις κινήσεις των οποίων η αναποτελεσματικότητα (προς τον υποτιθέμενο στόχο κατάληψης της εξουσίας) ήταν εκ των προτέρων φανερή.**

Μέσα από την πληθώρα των γραπτών που έχουν παράγει οι διάφοροι πρωταγωνιστές και μη θα αντλήσουμε ένα απόσπασμα:

«Το απόγεμα προς το βράδυ της 3ης του Δεκέμβρη 1944 ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή και έμπαινε σε μας το δίλλημα: Ή τώρα ή ποτέ! Μπορούσαμε και μόνο με τις δυνάμεις του Α΄ Σώματος Στρατού του ΕΛΑΣ Αθήνας να κάνουμε γενική έφοδο και να ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ».[2]

Όπως αναφέρει ο συγγραφέας (κομματικός καθοδηγητής του Α΄ Σώματος Στρατού του ΕΛΑΣ Αθήνας), όταν επισκέφθηκαν την ίδια μέρα, μαζί με την Χρύσα Χατζηβασιλείου, τον Σιάντο αντιμετωπίστηκαν σαν... περαστικοί κι όχι ως αξιωματούχοι του κόμματος. Βέβαια, όλα αυτά γράφτηκαν αρκετές δεκαετίες μετά, για να συντηρήσουν τους μύθους αυτής της εγκληματικής ενέργειας τόσο ενάντια στα μέλη και τους οπαδούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ όσο και απέναντι στους υπόλοιπους, τους «εκτός των τειχών», αλλά κυρίως για να στηρίξουν τα αστήρικτα

Στην πραγματικότητα ο Μπαρτζιώτας και η Χατζηβασιλείου, κυριολεκτικά, έπαιξαν το ρόλο του τοποτηρητή και ελεγκτή των κινήσεων και των στρατιωτικών επιχειρήσεων στην Αθήνα, ώστε όλα να γίνουν σύμφωνα με τον προδιαγεγραμμένο καταστροφικό τρόπο. Επειδή κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως η σφαγή είχε μεθοδευτεί μήνες πριν, απλά ο χρόνος εκδήλωσής της θα καθοριζόταν από τις «συγκυρίες».

δρυση της κομμουνιστικής κυριαρχίας σε αμφισβητούμενες περιοχές, όπως η Πολωνία. Για τον ελλαδικό χώρο η «γραμμή» ήταν να χρησιμοποιηθεί ο κόσμος σαν «γκαμπί», όπου μέσα από την συντριβή των μάχιμων δυνάμεων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ένα όργιο σφαγών, να υπάρξει ένα «ξεκαθάρισμα» με πολλές προεκτάσεις.

Κανένας από τους πρωταγωνιστές αυτού του εγκλήματος που συντελέστηκε στη διάρκεια των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ του 1944, δεν αντιτάχθηκε έμπρακτα στην εφαρμογή του. Όλα όσα ειπώθηκαν εκ των υστέρων αποτελούν «προφάσεις εν αμαρτίαις». Λόγια προς αφελείς οι παλληκαρισμοί του Ιωαννίδη, ασύστολα ψεύδη είναι επίσης και όλα όσα ειπώθηκαν σχετικά με την περίπτωση να καταληφθεί η εξουσία από τους κομμουνιστές. Απλά, με τα «εάν» και «εάν» ετοίμαζαν τον δεύτερο γύρο εξόντωσης. Μια εξόντωση που θα έβαζε στο περιθώριο τα πλέον δυναμικά κομμάτια του πληθυσμού.

Η αγριότητα των εγκλημάτων της ΟΠΛΑ και η τρομοκρατία που άσκησε κατά τις 33 μέρες που διήρκεσε η «μάχη της Αθήνας» δεν άφηνε κανένα περιθώριο για επιστροφή σε κάποιου είδους «ηρεμία» μετά την μεθοδευμένη στρατιωτική ήττα.

Όλα όσα ισχυρίζονται οι ιθύνοντες του ΚΚΕ, αλτον εχθρό με όλα τα μέσα. Πιο σκληρός πόλεμος από τον εμφύλιο δεν υπάρχει».[3]

Στην πραγματικότητα οι όμηροι ξεπέρασαν τις 15.000. Όσο γι' αυτούς που «εξουδετερώθηκαν», οι μετριοπαθείς υπολογισμοί θεωρούν πως ξεπέρασαν τις 4.000.

Βέβαια, η υποκρισία των εξουσιαστών, είναι απερίγραπτη. Επειδή, ενώ αποδοκίμασαν την πρακτική της σύλληψης ομήρων, την επανέλαβαν με την ίδια αγριότητα κατά τον λεγόμενο δεύτερο γύρο, του 1946-1949.

Χρειάζεται να σημειωθεί πως την ίδια τακτική της σύλληψης ομήρων εφάρμοσε και ο Ζέρβας. Κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων του ΕΛΑΣ στην Ήπειρο και προκειμένου να μπορέσει να διαφύγει με ασφάλεια, συνέλαβε ως ομήρους 500 κομουνιστές, αριστερούς και συμπαθούντες.

συνέχεια στη σελίδα 10

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ «ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Έχουμε την άποψη ότι οι αναρχικοί και οι αναρχικές αφού προσδοκούν και αγωνίζονται για την ολική απελευθέρωση, μια εντελώς διαφορετική κατάσταση από την σημερινή πραγματικότητα, οφείλουν να καταπιαστούν, να αναλύσουν, να συζητήσουν και να καταγράψουν απόψεις για ένα σύνολο θεμάτων. Ακόμα και αν οι απόψεις που βγαίνουν είναι ανεδαφικές ή λανθασμένες μπορούν να οδηγήσουν μέσα από υγιείς διαδικασίες σε θεμιτά αποτελέσματα ή χρήσιμα συμπεράσματα που θα βοηθήσουν προς τον σκοπό μας. Είμαστε αντίθετοι στη λογική του αναρχισμού, την αντίληψη εκείνη που θεωρεί την αναρχία ως μη επιτεύξιμη και ρεαλιστική κατάσταση αλλά παρ' όλα αυτά θεωρεί ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές μπορούν να χρησιμοποιηθούν εργαλειακά για την επίτευξη αλλότριων σκοπών ως προς την ολική απελευθέρωση και την αναρχία. Με γνώμονα τα παραπάνω δημοσιεύουμε ανά ενότητα ένα σύνολο από σκέψεις και απόψεις για διάφορα θέματα, τα οποία όμως αλληλοσχετίζονται.

[Σκέψεις και απόψεις, ενότητα τρίτη]

Η πείνα είτε είναι εποχιακή (υποσιτισμός), είτε μακροχρόνια που παίρνει μορφές λιμού και λιμοκτονίας, είναι μια κατάσταση που οφείλεται στο συνολικό σύστημα της κυριαρχίας και τα αιτιά της έχουν βαθιές ρίζες στην πρώτη οργανωμένη μορ-

στην διατήρηση της τάξης. Το ότι ένα μέρος των ανθρώπων που εντοπίζονται κυρίως στη δύση πετάει και καταναλώνει τεράστιες ποσότητες φαγητού και πάσχει από παχυσαρκία, ενώ άλλοι άνθρωποι δεν έχουν να φάνε και λιμοκτονούν σε χώρες της Ασίας και της Αφρικής είναι απλώς η απόδειξη της ανισότητας που επικρατεί.

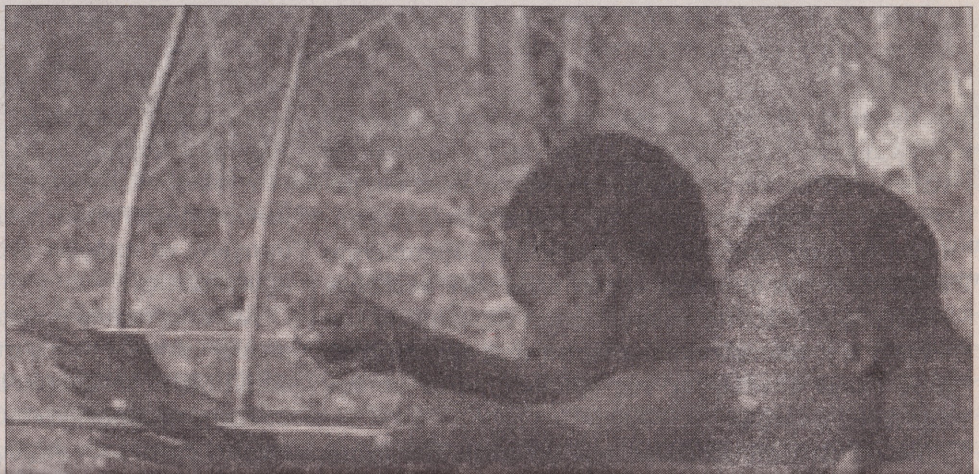
Για να καταλάβουμε πως φτάσαμε σε αυτή την κατάσταση θα πρέπει να δούμε πώς ήταν πριν τα πράγματα και γιατί άλλαξαν. Η μετάβαση από την τροφοσυλλεκτική και κυνηγετική περίοδο στην περίοδο παραγωγής τροφής και στη δημιουργία αγροτικών κοινωνιών δεν ήταν, όπως πολλοί ισχυρίζονται, μια νομοτελειακή εξέλιξη των πραγμάτων. Πολλές φυλές δοκίμασαν την οδό της παραγωγής τροφής αλλά ακολούθως την απέρριψαν. Υπάρχουν αποδείξεις ότι τροφοσυλλέκτες γειτνίαζαν με παραγωγούς τροφής και οι δεύτεροι ζητούσαν τη βοήθεια των πρώτων για να τα βγάλουν πέρα[1]. Υπάρχουν πολλές αποδείξεις ότι η ζωή των τροφοσυλλεκτών δεν ήταν καθόλου άσχημη. Στην πραγματικότητα οι τροφοσυλλέκτες βρίσκονταν σε καλύτερη μοίρα από τα δισεκατομμύρια ανθρώπους που ζουν στη σύγχρονη εποχή αλλά και από τους ανθρώπους των αρχαίων αγροτικών κοινωνιών. Οι τροφοσυλλέκτες-κυνηγοί, πρώτα απ' όλα, είχαν άφθονο φαγητό. Για παράδειγμα οι Βουσμάνοι, οι οποίοι αν και αποδεκατισμένοι μέχρι τις μέρες μας, έζησαν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια ως τροφο-συλλέκτες στην έρημο Καλαχάρι. Εκεί έ-

μαζέψουν τη τροφή τους. Οι Βουσμάνοι είναι ιδιαίτερα υγιείς γιατί βρίσκονται πάντα σε κίνηση στην ύπαιθρο. Επομένως, δεν υποφέρουν από τις ασθένειες που αναπτύσσονται στις πυκνοκατοικημένες πόλεις, με την σωματική κίνηση να είναι περιορισμένη και το περιβάλλον μολυσμένο.

Ο ανθρωπολόγος L.Morgan που έζησε με τους αμερικάνους ινδιάνους τον 19ο αιώνα έγραψε: Δεν ήταν δυνατόν να υπάρξει πείνα και στέρηση στο ένα άκρο ενός ινδιάνικου χωριού και αφθονία κάπου αλλού στο ίδιο χωριό.

Ο Jacob Barget, ένας ιησουίτης που έζησε μεταξύ του 1750 και 1767 μαζί με τους ινδιάνους της Καλιφόρνια, όταν επέστρεψε στην Ευρώπη έγραψε ένα κείμενο αναφορικά με για Californians, όπως τους ονόμασε ο ίδιος. Περιέγραψε πόσο απλά

Californians ήταν πιο ευτυχισμένοι και καλύτεροι χριστιανοί από τους ευρωπαίους. Παρ' όλα τα βάσανά τους οι Californians σπάνια αρρωσταίνουν. Γενικά είναι γεροί, τολμηροί και πολύ υγιέστεροι από χιλιάδες άλλους ανθρώπους που ζουν καθημερινά με καλύτερα φαγητά που μπορεί να ετοιμάζουν δεξιοτέχνες παριζιάνοι μάγειροι... Ζουν αναμφίβολα πολύ πιο ευτυχισμένα από τους πολιτισμένους κάτοικους της Ευρώπης... Σε όλη τη διάρκεια του χρόνου τίποτα δεν συμβαίνει που να προκαλεί στους Californians ταραχή, τίποτε που να τους κάνει τη ζωή δύσκολη και τον θάνατο επιθυμητό... Ο φθόνος, η ζήλεια και η συκοφαντία δεν πικραίνουν τη ζωή των ανθρώπων εκείνων και ούτε φοβούνται μήπως χάσουν ό, τι έχουν, ούτε ανησυχούν πώς να αυξήσουν τα αγαθά τους.

Έχουμε την άποψη ότι οι αναρχικοί και οι αναρχικές αφού προσδοκούν και αγωνίζονται για την ολική απελευθέρωση, μια εντελώς διαφορετική κατάσταση από την σημερινή πραγματικότητα, οφείλουν να καταπιαστούν, να αναλύσουν, να συζητήσουν και να καταγράψουν απόψεις για ένα σύνολο θεμάτων. Ακόμα και αν οι απόψεις που βγαίνουν είναι ανεδαφικές ή λανθασμένες μπορούν να οδηγήσουν μέσα από υγιείς διαδικασίες σε θεμιτά αποτελέσματα ή χρήσιμα συμπεράσματα που θα βοηθήσουν προς τον σκοπό μας. Είμαστε αντίθετοι στη λογική του αναρχισμού, την αντίληψη εκείνη που θεωρεί την αναρχία ως μη επιτεύξιμη και ρεαλιστική κατάσταση αλλά παρ' όλα αυτά θεωρεί ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές μπορούν να χρησιμοποιηθούν εργαλειακά για την επίτευξη αλλότριων σκοπών ως προς την ολική απελευθέρωση και την αναρχία. Με γνώμονα τα παραπάνω δημοσιεύουμε ανά ενότητα ένα σύνολο από σκέψεις και απόψεις για διάφορα θέματα, τα οποία όμως αλληλοσχετίζονται.

[Σκέψεις και απόψεις, ενότητα τρίτη]

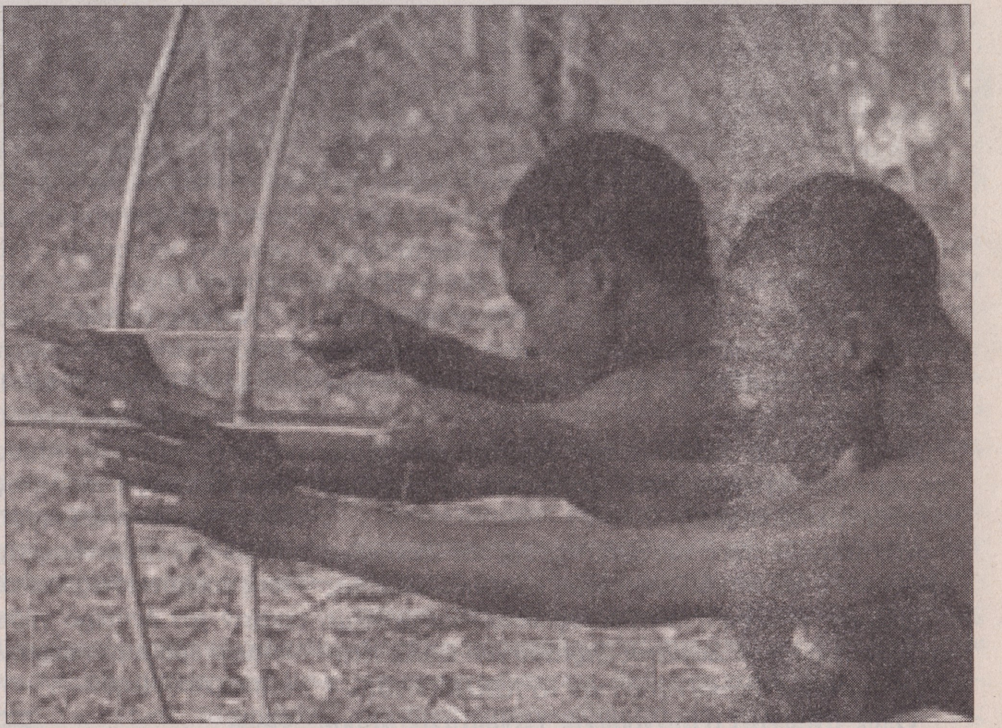
Η πείνα είτε είναι εποχιακή (υποσιτισμός), είτε μακροχρόνια που παίρνει μορφές λιμού και λιμοκτονίας, είναι μια κατάσταση που οφείλεται στο συνολικό σύστημα της κυριαρχίας και τα αίτιά της έχουν βαθιές ρίζες στην πρώτη οργανωμένη μορφή εξουσίας. Η φτώχεια και η έλλειψη τροφής είναι καταστάσεις που οφείλονται στην ανισότητα και τον διαχωρισμό που σπέρνει η κυριαρχία στον πλανήτη και στους ανθρώπους, εντός του πλαισίου επιβίωσης στον πολιτισμό.

Η προπαγάνδα που διαλαλεί ότι για το φαινόμενο της πείνας οφείλονται οι κλιματικές αλλαγές και η αύξηση του πληθυσμού, βασίζεται σε επιφανειακές εκτιμήσεις που εμπεριέχουν σκοπιμότητες αποπροσανατολισμού από την πραγματική αιτία του προβλήματος και προσβλέπουν στην διατήρηση της τάξης. Το ότι ένα μέρος των ανθρώπων που εντοπίζονται κυρίως στη δύση πετάει και καταναλώνει τεράστιες ποσότητες φαγητού και πάσχει από παχυσαρκία, ενώ άλλοι άνθρωποι δεν έχουν να φάνε και λιμοκτονούν σε χώρες της Ασίας και της Αφρικής είναι απλώς η απόδειξη της ανισότητας που επικρατεί.

Για να καταλάβουμε πως φτάσαμε σε αυτή την κατάσταση θα πρέπει να δούμε πώς ήταν πριν τα πράγματα και γιατί άλλαξαν. Η μετάβαση από την τροφοσυλλεκτική και κυνηγετική περίοδο στην περίοδο παραγωγής τροφής και στη δημιουργία αγροτικών κοινωνιών δεν ήταν, όπως πολλοί ισχυρίζονται, μια νομοτελειακή εξέλιξη των πραγμάτων. Πολλές φυλές δοκίμασαν την οδό της παραγωγής τροφής αλλά ακολούθως την απέρριψαν. Υπάρχουν αποδείξεις ότι τροφοσυλλέκτες γειτνίαζαν με παραγωγούς τροφής και οι δεύτεροι ζητούσαν τη βοήθεια των πρώτων για να τα βγάλουν πέρα[1]. Υπάρχουν πολλές αποδείξεις ότι η ζωή των τροφοσυλλεκτών δεν ήταν καθόλου άσχημη. Στην πραγματικότητα οι τροφοσυλλέκτες βρίσκονταν σε καλύτερη μοίρα από τα δισεκατομμύρια ανθρώπους που ζουν στη σύγχρονη εποχή αλλά και από τους ανθρώπους των αρχαίων αγροτικών κοινωνιών. Οι τροφοσυλλέκτες-κυνηγοί, πρώτα απ' όλα, είχαν άφθονο φαγητό. Για παράδειγμα οι Βουσμάνοι, οι οποίοι αν και αποδεκατισμένοι μέχρι τις μέρες μας, έζησαν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια ως τροφοσυλλέκτες στην έρημο Καλαχάρι. Εκεί έβρισκαν 85 διαφορετικά φυτά και 233 διαφορετικά έντομα, πουλιά και ζώα για να τραφούν με αυτά. Επομένως, η διατροφή τους ήταν πιο πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία από αυτή των γεωργών. Επίσης, είχαν λιγότερο κίνδυνο να πεθάνουν από πείνα, γιατί μάζευαν τόσα διαφορετικά είδη τροφής που αν άρχιζαν να σπανίζουν μερικά, υπήρχαν πολλά άλλα για να καλύψουν τις ανάγκες τους. Ακόμα, οι Βουσμάνοι κοπιάζουν λιγότερο απ' όσο οι γεωργικές κοινωνίες, αφού χρειάζονται μόλις 15 ώρες κατά μέσο όρο τη βδομάδα για να μαζέψουν τη τροφή τους. Οι Βουσμάνοι είναι ιδιαίτερα υγιείς γιατί βρίσκονται πάντα σε κίνηση στην ύπαιθρο. Επομένως, δεν υποφέρουν από τις ασθένειες που αναπτύσσονται στις πυκνοκατοικημένες πόλεις, με την σωματική κίνηση να είναι περιορισμένη και το περιβάλλον μολυσμένο.

Ο ανθρωπολόγος L.Morgan που έζησε με τους αμερικάνους ινδιάνους τον 19ο αιώνα έγραψε: Δεν ήταν δυνατόν να υπάρξει πείνα και στέρηση στο ένα άκρο ενός ινδιάνικου χωριού και αφθονία κάπου αλλού στο ίδιο χωριό.

Ο Jacob Barget, ένας ιησουίτης που έζησε μεταξύ του 1750 και 1767 μαζί με τους ινδιάνους της Καλιφόρνια, όταν επέστρεψε στην Ευρώπη έγραψε ένα κείμενο αναφορικά με για Californians, όπως τους ονόμασε ο ίδιος. Περιέγραψε πόσο απλά ζούσαν, πώς κοιμόντουσαν κάτω από τα άστρα, πώς έτρωγαν οτιδήποτε έβρισκαν κι ότι δεν είχαν καθόλου θησαυρούς αλλά ούτε και τους ήθελαν. Κι όπως γράφει, οι Californians ήταν πιο ευτυχισμένοι και καλύτεροι χριστιανοί από τους ευρωπαίους. Παρ' όλα τα βάσανά τους οι Californians σπάνια αρρωσταίνουν. Γενικά είναι γεροί, τολμηροί και πολύ υγιέστεροι από χιλιάδες άλλους ανθρώπους που ζουν καθημερινά με καλύτερα φαγητά που μπορεί να ετοιμάζουν δεξιοτέχνες παριζιάνοι μάγειροι... Ζουν αναμφίβολα πολύ πιο ευτυχισμένα από τους πολιτισμένους κάτοικους της Ευρώπης... Σε όλη τη διάρκεια του χρόνου τίποτα δεν συμβαίνει που να προκαλεί στους Californians ταραχή, τίποτε που να τους κάνει τη ζωή δύσκολη και τον θάνατο επιθυμητό... Ο φθόνος, η ζήλεια και η συκοφαντία δεν πικραίνουν τη ζωή των ανθρώπων εκείνων και ούτε φοβούνται μήπως χάσουν ό, τι έχουν, ούτε ανησυχούν πώς να αυξήσουν τα αγαθά τους.

Οι Californians δεν γνωρίζουν τη σημασία του «δικού μου-δικού σου», δύο έννοιες που σύμφωνα με τον άγιο Γρηγόριο, γεμίζουν τις ημέρες μας με πίκρα και κακία. Αν

συνέχεια από τη σελίδα 9

δαμε προηγουμένως.

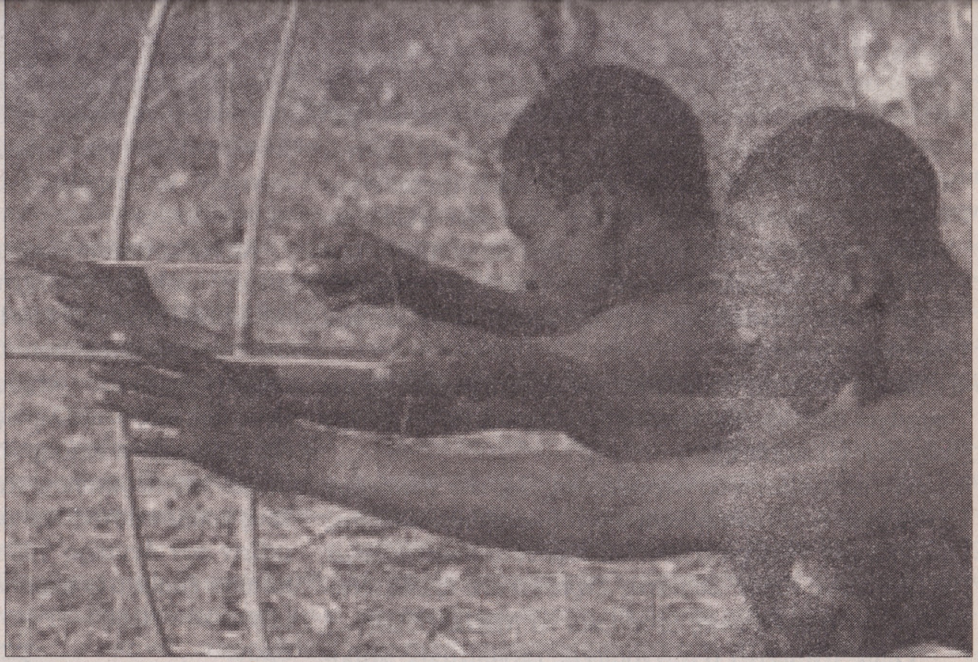
διάρκεια των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ είναι πέρα από κά-

μόνα τα παραπάνω δημοσιεύουμε ανά ε-νότητα ένα σύνολο από σκέψεις και από-ψεις για διάφορα θέματα, τα οποία ό-μως αλληλοσχετίζονται.

[Σκέψεις και απόψεις, ενότητα τρίτη]

Η πείνα είτε είναι εποχιακή (υποσιτισμός), είτε μακροχρόνια που παίρνει μορφές λιμού και λιμοκτονίας, είναι μια κατάσταση που οφείλεται στο συνολικό σύστημα της κυριαρχίας και τα αίτιά της έχουν βαθιές ρίζες στην πρώτη οργανωμένη μορφή εξουσίας. Η φτώχεια και η έλλειψη τροφής είναι καταστάσεις που οφείλονται στην ανισότητα και τον διαχωρισμό που σπέρνει η κυριαρχία στον πλανήτη και στους ανθρώπους, εντός του πλαισίου επιβίωσης στον πολιτισμό.

Η προπαγάνδα που διαλαλεί ότι για το φαινόμενο της πείνας οφείλονται οι κλιματικές αλλαγές και η αύξηση του πληθυσμού, βασίζεται σε επιφανειακές εκτιμήσεις που εμπεριέχουν σκοπιμότητες αποπροσανατολισμού από την πραγματική αιτία του προβλήματος και προσβλέπουν για να τα βγάλουν πέρα[1]. Υπάρχουν πολλές αποδείξεις ότι η ζωή των τροφοσυλλεκτών δεν ήταν καθόλου άσχημη. Στην πραγματικότητα οι τροφοσυλλέκτες βρίσκονταν σε καλύτερη μοίρα από τα δισεκατομμύρια ανθρώπους που ζουν στη σύγχρονη εποχή αλλά και από τους ανθρώπους των αρχαίων αγροτικών κοινωνιών. Οι τροφοσυλλέκτες-κυνηγοί, πρώτα απ' όλα, είχαν άφθονο φαγητό. Για παράδειγμα οι Βουσμάνοι, οι οποίοι αν και αποδεκατισμένοι μέχρι τις μέρες μας, έζησαν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια ως τροφοσυλλέκτες στην έρημο Καλαχάρι. Εκεί έβρισκαν 85 διαφορετικά φυτά και 233 διαφορετικά έντομα, πουλιά και ζώα για να τραφούν με αυτά. Επομένως, η διατροφή τους ήταν πιο πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία από αυτή των γεωργών. Επίσης, είχαν λιγότερο κίνδυνο να πεθάνουν από πείνα, γιατί μάζευαν τόσα διαφορετικά είδη τροφής που αν άρχιζαν να σπανίζουν μερικά, υπήρχαν πολλά άλλα για να καλύψουν τις ανάγκες τους. Ακόμα, οι Βουσμάνοι κοπιάζουν λιγότερο απ' όσο οι γεωργικές κοινωνίες, αφού χρειάζονται μόλις 15 ώρες κατά μέσο όρο τη βδομάδα για να

ζούσαν, πώς κοιμόντουσαν κάτω από τα άστρα, πώς έτρωγαν οτιδήποτε έβρισκαν κι ότι δεν είχαν καθόλου θησαυρούς αλλά ούτε και τους ήθελαν. Κι όπως γράφει, οι

Οι Californians δεν γνωρίζουν τη σημασία του «δικού μου-δικού σου», δύο έννοιες που σύμφωνα με τον άγιο Γρηγόριο, γεμίζουν τις ημέρες μας με πίκρα και κακία. Αν

συνέχεια από τη σελίδα 9

Σχετικά, τώρα, με το γεγονός της υποτιθέμενης απόπειρας κατάληψης της εξουσίας, υπάρχει ένας επίσης σοβαρός λόγος για τον οποίο το ΚΚΕ δεν ήθελε να πάρει την εξουσία. Αν αναλογισθεί κάποιος πως το 1941 τα μέλη του ΚΚΕ έφταναν μετά βίας τις 2.000 πανελλαδικά και το 1944 είχαν φτάσει τις 450.000 συνολικά (ΕΑΜ-ΕΛΑΣ), εύκολα γίνεται αντιληπτό το τί θα επικρατούσε μετά από την κατάληψη της εξουσίας. Άλλωστε, σε όλες τους τις αποφάσεις οι κομμουνιστές ομολογούν με χίλιους δυο τρόπους πως αυτός ο κόσμος δεν θα μπορούσε με κανένα τρόπο να ελεγχθεί.

Σ' τέτοιες περιπτώσεις η διατύπωση είναι ιδιαίτερα προσεγμένη. Υπήρχε *«έλλειψη προετοιμασίας, πολιτικής-ιδεολογικής-οργανωτικής-στρατιωτικής, της καθοδήγησης του Κόμματος για την μάχη του Δεκέμβρη, που μας επέβαλαν* (sic!) *οι άγγλοι ιμπεριαλιστές και οι υποταχτικοί τους».* [4]

Άλλα, όμως, ισχυρίζεται ο Μπαρτζιώτας, όπως είδαμε προηγουμένως.

Απέναντι στην πραγματικότητα αυτή, δηλαδή της αδυναμίας ελέγχου του κόσμου, υπάρχει καταγραμμένη και η άποψη του αγωνιστή Σπύρου Πρίφτη (Άγι Στίνα): *«Σ' αυτόν τον κόσμο που ήταν πολύς και οπλισμένος δεν θα ήταν εύκολο στους ηγέτες του ΕΑΜ να του πούνε: «Τους ζυγούς λύσατε».*

Από το άλλο το μέρος, η λαϊκή δύναμη του ΕΑΜ, οι εργαζόμενες μάζες είχαν αρχίσει να απογοητεύονται. Στο πρόσωπο των εαμικών υπουργών βλέπουν τους πιο δουλικούς υπηρέτες των εκμεταλλευτών τους. Από το στόμα τους όπως και από το στόμα όλων των ηγετών τους δεν ακούν, αντίθετα απ' ό,τι υπόσχονταν στην κατοχή, παρά συστάσεις για δουλειά, πειθαρχία και τάξη για την ανόρθωση της χώρας.

Υπήρχε κίνδυνος μιας αυθόρμητης «ανεύθυνης» εξέγερσης των ανταρτών και των εργατών». [5]

Επομένως η απάντηση στο ερώτημα για ποιο λόγο ασκήθηκε όλη αυτή η βία και η τρομοκρατία κατά τη διάρκεια των ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ είναι πέρα από κάθε αυτονόητα και συμπορεύεται με την πάγια εξουσιαστική λογική και πρακτική: **Ό,τι δεν μπορεί να ελεγχθεί πρέπει να καταστραφεί.**

Να καταστραφεί είτε με άμεσο τρόπο, είτε με έμμεσο. Κι αυτός ο έμμεσος τρόπος έχει πολλά ποδάρια...

Συσπείρωση Αναρχικών

(Το Β' Μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ)

Παραπομπές:

1. Παναγιώτης Βενάρδος, Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ, εκδ. «Το ΠΟΝΤΙΚΙ», Ιανουάριος 1995, σελ. 115.
2. Βασίλη Γ. Μπαρτζιώτα, ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944, έκδ. Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1979, σελ. 355.
3. Γιάννη Ιωαννίδη, Αναμνήσεις, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα 1979, σελ. 289 επ.
4. 8ο συνέδριο του ΚΚΕ, 1961.
5. Άγις Στίνας, ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ, Ύψιλον/ΒΙΒΛΙΑ, Αθήνα 1985, σελ. 417.

και οι Californians φαίνεται να μην έχουν τίποτα, έχουν εν τούτοις ό,τι χρειάζονται... Δεν είναι επομένως, παράξενο που είναι πάντα γελαστοί και πάντα χαρούμενοι, δείχνοντας έτσι την ικανοποίηση τους που σε τελευταία ανάλυση είναι η πραγματική πηγή της ευτυχίας.[2]

Όταν ο άνθρωπος εξαρτήθηκε από παραγωγικές δομές και κράτη, η ανισότητα ήταν ένα γεγονός. Η συστηματοποιημένη εργασία ήταν πρωτόγνωρη για την μέχρι τότε ανθρωπότητα. Οι άνθρωποι, σύμφωνα με μια εκδοχή που δεν αποδεχόμαστε έτσι απλά, έγιναν γεωργοί για να μπορούν να έχουν πιο εύκολα τροφή. Παρ' όλα αυτά ήταν αντιμέτωποι διαρκώς με το φάσμα της πείνας. Έτσι, μέχρι σήμερα δεν έχουμε ούτε ένα στοιχείο ισότητας και πλήρους ικανοποίησης του συνόλου των ανθρώπων σε κανένα πολιτισμό. Η πιο τραγική ίσως στιγμή στην ιστορία του ανθρώπινου πολιτισμού ήταν κατά τη γνώμη μας η κατασκευή του «Τρίτου Κόσμου». Πολλές φορές στην ιστορία δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι εξοντώθηκαν από την πείνα, όμως αυτό που άρχισε από τις αποικιοκρατίες είναι κάτι το πολύ διαφορετικό σε σχέση με περιπτώσεις του παρελθόντος. Ο δυτικός πολιτισμός είναι ο πιο ισχυρός από όσους προηγήθηκαν και αυτό φαίνεται όχι μόνο από την υψηλή τεχνολογία αλλά και τον κόσμο. Όπως αντίστοιχα τα πρώτα γεωργικά κράτη επιβλήθηκαν στους πιο αδύναμους γεωργούς και τροφοσυλλέκτες, ενσωματώνοντάς τους στον τρόπο ζωής τους.

Οι αποικίες για τους ευρωπαίους ήταν πηγές για την προμήθεια πρώτων υλών αλλά και αγορές για τη διάθεση πλεονάζοντος κεφαλαίου, όπως και για τη διάθεση βιομηχανικών προϊόντων. Οι υπερπόντιες αποικίες ήταν μια διέξοδος για επέκταση του δυτικού πολιτισμού, όπως και για τους μικρομεσαίους ευρωπαίους να ανέβουν επίπεδα στην κοινωνική πυραμίδα, μεταναστεύοντας στις αποικίες κατά εκατομμύρια καθιστώντας τους ιθαγενείς μειονότητα, όπως στην Αυστραλία και στην Αμερικανική ήπειρο. Στην Ασία και την Αφρική όπου οι ντόπιοι υπερίσχυαν αριθμητικά, ώστε ήταν αδύνατο να παραμεριστούν ή να εξαλειφθούν, οι ευρωπαίοι χρησιμοποίησαν τη στρατιωτική τους τεχνολογία και δύναμη για να τους προσαρτήσουν ως αποικίες.

Με αυτόν τον τρόπο διαμορφώθηκαν οι πιο ιδιότυπες αυτοκρατορίες που υπήρξαν ποτέ στον γνωστό κόσμο. Η πιο ισχυρή, το Ηνωμένο Βασίλειο, το 1914 είχε 55 αποικίες με συνολικό πληθυσμό 391,5εκ. και 12εκ. τετραγωνικά μίλια επιφάνεια, η δεύτερη μεγαλύτερη αυτοκρατορία της

να μεταναστεύσουν στις νέες βιομηχανικές πόλεις των αποικιών, για μια καλύτερη ζωή. Τα εκατομμύρια της Ινδίας, όμως, δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από την εξαθλίωση. Οι αποικίες έχασαν την πανάρχαιη γνώση επιβίωσής τους από την αναδιοργάνωση της κοινωνίας σε όλα τα επίπεδα, ενώ ταυτόχρονα τις βιομηχανίες τις κατείχαν οι αποικιοκράτες.

Οι αυτοκρατορίες των αποικιών ήταν αδύνατο να κρατηθούν ως είχαν μετά τα γεγονότα του Β΄ παγκοσμίου πολέμου και τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες των αποικιών μεταξύ του 1940 και του 1980. Έτσι, 90 αποικίες απέκτησαν ως κράτη πολιτική ανεξαρτησία από τη δύση, ενώ οικονομικά παρέμειναν εξαρτημένες.

Οι νέες εξελίξεις στην τεχνολογία υψηλού επιπέδου έδωσαν την ευκαιρία στις βιομηχανικές δυνάμεις της δύσης για πιο έντονη διείσδυση και έλεγχο στον «Τρίτο Κόσμο». Οι πολυεθνικές βιομηχανίες, εγκατεστημένες στις χώρες αυτές, συνέχισαν την περεταίρω εκμετάλλευσή τους.

Η υψηλή τεχνολογία επιβλήθηκε με το πρόσχημα ότι θα έλυνε το πρόβλημα της πείνας στον «Τρίτο Κόσμο». Όμως, πίσω από τις υποσχέσεις και τα σλόγκαν του τύπου τροφή για όλους, η αλήθεια είναι ότι στο δεύτερο μισό του 20ου αιώνα με την πράσινη επανάσταση[3] η ανισότητα και η εξαθλίωση διογκώθηκαν στον «Τρίτο Κόσμο». Οι πολυεθνικές και οι γαιοκτήμονες έχοντας στα χέρια τους θαυματουργούς σπόρους, λιπάσματα και εντομοκτόνα μπορούσαν να παράγουν πολλαπλάσιες ποσότητες γεωργικών προϊόντων πιο γρήγορα και με εξασφαλισμένη την απόδοση τους, απ' ότι οι φτωχοί αγρότες που αποτελούν την πλειοψηφία του «Τρίτου Κόσμου». Έτσι οι χωρικοί παραμερίστηκαν, επειδή δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν τις νέες τεχνολογίες και έχασαν τις αγροκαλλιέργειες τους. Σήμερα οι γενετικά τροποποιημένοι σπόροι, τα πετροχημικά λιπάσματα, τα εντομοκτόνα και οι νέες αγροτικές μηχανές κατέχονται από μια

σμιου πληθυσμού έχει μειωμένη έως καθόλου πρόσβαση σε βασικές ανάγκες όπως το νερό και η τροφή, ενώ το 50% της γεωργικής παραγωγής καταλήγει να γίνεται ζωοτροφές ή να χρησιμοποιείται ως βιοκαύσιμα. Επιπρόσθετα, για τις παρούσες ανάγκες της γεωργίας χρησιμοποιείται το 70% της παγκόσμιας κατανάλωσης νερού, ενώ ένα άλλο μεγάλο μέρος του για το ξέπλυμα μεταλλευμάτων.

Κάποιοι άνθρωποι πριν μερικές χιλιάδες χρόνια ακολούθησαν μια διαφορετική πορεία από την μέχρι πρότινος αρμονική συνύπαρξη τους με τη φύση. Μια από τις υποσχέσεις και η μεγαλύτερη ψευδαίσθηση που ίσως να είχαν οι τότε εξαπατημένοι ήταν ότι στον πολιτισμό θα είναι καλύτερα και ότι με την συστηματοποιημένη γεωργία δεν θα υπάρχουν προβλήματα επιβίωσης. Παρ' όλα αυτά είναι πολύ δύσκολο σήμερα να αποδεχτούμε ότι δίπλα στον ποταμό Τίγρη και Ευφράτη όπου αναπτύχθηκε ο πρώτος πολιτισμός στην ιστορία της ανθρωπότητας υπήρχε τόση έλλειψη τροφής που οδήγησε τους ανθρώπους στη γεωργία και την κτηνοτροφία.

Στην πραγματικότητα, ο πολιτισμός δεν έλυσε το πρόβλημα της πείνας αλλά το δημιούργησε, ο πολιτισμός δεν έφερε την ισότητα αλλά την εξάλειψε. Η βιομηχανική επανάσταση που είναι ένα κοντινό στην εποχή μας γεγονός δεν έλυσε ποτέ το πρόβλημα της πείνας ,αλλά ήταν η αιτία για την εξαθλίωση. Το ίδιο έγινε και με την πράσινη επανάσταση και τους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς. Αποτέλεσμα όλης αυτής της πορείας των τελευταίων χιλιετιών: εξάρτηση, πείνα, καταστροφή και ξανά από την αρχή. Η τεχνολογία διείσδυσε στην σχέση των ανθρώπων με τη φύση διαχωρίζοντας τους. Οι άνθρωποι πλέον, νομίζουν ότι έχουν ανάγκη την υψηλή τεχνολογία για να ζήσουν, έγιναν εξαρτήματα τυποποιημένων και στερεότυπων διατροφικών αναγκών και α-

έτσι απλά, έγιναν γεωργοί για να μπορούν να έχουν πιο εύκολα τροφή. Παρ' όλα αυτά ήταν αντιμέτωποι διαρκώς με το φάσμα της πείνας. Έτσι, μέχρι σήμερα δεν έχουμε ούτε ένα στοιχείο ισότητας και πλήρους ικανοποίησης του συνόλου των ανθρώπων σε κανένα πολιτισμό. Η πιο τραγική ίσως στιγμή στην ιστορία του ανθρώπινου πολιτισμού ήταν κατά τη γνώμη μας η κατασκευή του «Τρίτου Κόσμου». Πολλές φορές στην ιστορία δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι εξοντώθηκαν από την πείνα, όμως αυτό που άρχισε από τις αποικιοκρατίες είναι κάτι το πολύ διαφορετικό σε σχέση με περιπτώσεις του παρελθόντος. Ο δυτικός πολιτισμός είναι ο πιο ισχυρός από όσους προηγήθηκαν και αυτό φαίνεται όχι μόνο από την υψηλή τεχνολογία αλλά και από τα εκατομμύρια ανθρώπων που καταδίκασε στην πείνα και τον θάνατο. Γι' αυτό θεωρούμε ότι αξίζει να αναφερθούμε στις συνθήκες κάτω από τις οποίες κατασκευάστηκε ο «Τρίτος Κόσμος». Η ορολογία «Τρίτος κόσμος» αν και είναι μια δημοσιογραφική επινόηση του 1950, θεωρούμε ότι δίνει την πραγματική διάσταση του προβλήματος που υπάρχει, ενώ η φράση αναπτυσσόμενες χώρες χρησιμοποιείται πολ-

πίπεδα στην κοινωνική πυραμίδα, μεταναστεύοντας στις αποικίες κατά εκατομμύρια καθιστώντας τους ιθαγενείς μειονότητα, όπως στην Αυστραλία και την Αμερικανική ήπειρο. Στην Ασία και την Αφρική όπου οι ντόπιοι υπερίσχυαν αριθμητικά, ώστε ήταν αδύνατο να παραμεριστούν ή να εξαλειφθούν, οι ευρωπαίοι χρησιμοποίησαν τη στρατιωτική τους τεχνολογία και δύναμη για να τους προσαρτήσουν ως αποικίες.

Με αυτόν τον τρόπο διαμορφώθηκαν οι πιο ιδιότυπες αυτοκρατορίες που υπήρξαν ποτέ στον γνωστό κόσμο. Η πιο ισχυρή, το Ηνωμένο Βασίλειο, το 1914 είχε 55 αποικίες με συνολικό πληθυσμό 391,5εκ. και 12εκ. τετραγωνικά μίλια επιφάνεια, η δεύτερη μεγαλύτερη αυτοκρατορία της Γαλλίας κατείχε 29 αποικίες και η τρίτη της Γερμανίας 10 αποικίες.

Καταλαβαίνουμε ότι με όπλο την τεχνολογική εξέλιξη τα δυτικοευρωπαϊκά κράτη επιβλήθηκαν σ' όλο τον κόσμο αλλάζοντας τον μέχρι πρότινος τρόπο διαβίωσης, δημιουργώντας τεράστια προβλήματα σε εκατομμύρια ανθρώπους. Η εκβιομηχάνιση σε όλο τον κόσμο παρουσίασε τα ίδια φαινόμενα που παρουσιάστηκαν και στην Ευ-

των αποικιών μεταξύ του 1940 και του 1980. Έτσι, 90 αποικίες απέκτησαν ως κράτη πολιτική ανεξαρτησία από τη δύση, ενώ οικονομικά παρέμειναν εξαρτημένες.

Οι νέες εξελίξεις στην τεχνολογία υψηλού επιπέδου έδωσαν την ευκαιρία στις βιομηχανικές δυνάμεις της δύσης για πιο έντονη διείσδυση και έλεγχο στον «Τρίτο Κόσμο». Οι πολυεθνικές βιομηχανίες, εγκατεστημένες στις χώρες αυτές, συνέχισαν την περεταίρω εκμετάλλευσή τους.

Η υψηλή τεχνολογία επιβλήθηκε με το πρόσχημα ότι θα έλυνε το πρόβλημα της πείνας στον «Τρίτο Κόσμο». Όμως, πίσω από τις υποσχέσεις και τα σλόγκαν του τύπου τροφή για όλους, η αλήθεια είναι ότι στο δεύτερο μισό του 20ου αιώνα με την πράσινη επανάσταση[3] η ανισότητα και η εξαθλίωση διογκώθηκαν στον «Τρίτο Κόσμο». Οι πολυεθνικές και οι γαιοκτήμονες έχοντας στα χέρια τους θαυματουργούς σπόρους, λιπάσματα και εντομοκτόνα μπορούσαν να παράγουν πολλαπλάσιες ποσότητες γεωργικών προϊόντων πιο γρήγορα και με εξασφαλισμένη την απόδοση τους, απ' ότι οι φτωχοί αγρότες που αποτελούν την πλειοψηφία του «Τρίτου Κόσμου». Έτσι οι χωρικοί παραμερίστηκαν, επειδή δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν τις νέες τεχνολογίες και έχασαν τις αγροκαλλιέργειες τους. Σήμερα οι γενετικά τροποποιημένοι σπόροι, τα πετροχημικά λιπάσματα, τα εντομοκτόνα και οι νέες αγροτικές μηχανές κατέχονται από μια χούφτα πολυεθνικές. Εξουσιάζοντας με αυτό τον τρόπο όχι μόνο τον «Τρίτο Κόσμο» αλλά και την παγκόσμια βιομηχανία τροφίμων.

Η πράσινη επανάσταση κατέστρεψε τους μικροκαλλιεργητές, τους έδιωξε ή τους εξάρτησε από το νέο σύστημα. Έκανε την τροφή τους τόσο ακριβότερη που τώρα δεν μπορούν ούτε να την παράγουν οι ίδιοι. Η παγκόσμια παραγωγή τροφής αυξήθηκε σε τεράστιο βαθμό, όμως οι πεινασμένοι αντί να μειωθούν αυξήθηκαν όπως αυξήθηκε και ο πληθυσμός.

Οι πόλεις σε χώρες που ήταν πρώην αποικίες μεγαλώνουν πολύ γρήγορα, το ίδιο και οι παραγκουπόλεις (όπως οι favelas στη Βραζιλία και οι villas miseries στην Αργεντινή) και τα παραπήγματα των ανθρώπων που εγκαταλείπουν τους αγρούς λόγω των κοινωνικών ανακατατάξεων που

πορεία από την μέχρι πρότινος αρμονική συνύπαρξη τους με τη φύση. Μια από τις υποσχέσεις και η μεγαλύτερη ψευδαίσθηση που ίσως να είχαν οι τότε εξαπατημένοι ήταν ότι στον πολιτισμό θα είναι καλύτερα και ότι με την συστηματοποιημένη γεωργία δεν θα υπάρχουν προβλήματα επιβίωσης. Παρ' όλα αυτά είναι πολύ δύσκολο σήμερα να αποδεχτούμε ότι δίπλα στον ποταμό Τίγρη και Ευφράτη όπου αναπτύχθηκε ο πρώτος πολιτισμός στην ιστορία της ανθρωπότητας υπήρχε τόση έλλειψη τροφής που οδήγησε τους ανθρώπους στη γεωργία και την κτηνοτροφία.

Στην πραγματικότητα, ο πολιτισμός δεν έλυσε το πρόβλημα της πείνας αλλά το δημιούργησε, ο πολιτισμός δεν έφερε την ισότητα αλλά την εξάλειψε. Η βιομηχανική επανάσταση που είναι ένα κοντινό στην εποχή μας γεγονός δεν έλυσε ποτέ το πρόβλημα της πείνας ,αλλά ήταν η αιτία για την εξαθλίωση. Το ίδιο έγινε και με την πράσινη επανάσταση και τους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς. Αποτέλεσμα όλης αυτής της πορείας των τελευταίων χιλιετιών: εξάρτηση, πείνα, καταστροφή και ξανά από την αρχή. Η τεχνολογία διείσδυσε στην σχέση των ανθρώπων με τη φύση διαχωρίζοντας τους. Οι άνθρωποι πλέον, νομίζουν ότι έχουν ανάγκη την υψηλή τεχνολογία για να ζήσουν, έγιναν εξαρτήματα τυποποιημένων και στερεότυπων διατροφικών αναγκών και απώλεσαν την αρχέγονη γνώση φυσικής αρμονίας και διαβίωσης. Ακόμα κάποιοι θεωρούν την τεχνολογική εξέλιξη ουδέτερη, αλλά στην πραγματικότητα πάντα πήγαινε χέρι-χέρι με την κυριαρχία. Ήταν και είναι (μια ακόμα) αιτία αλλά και το όπλο της κυριαρχίας.

Οπότε τί θέλουμε, την γενετικά τροποποιημένη ζωή και την πείνα ή την άγρια ευδαιμονία και την αναρχία;

Σύμπραξη για την αναρχία
adamasto.squat.gr

---

1. Όπλα, μικρόβια και ατσάλι, J.Diamond, εκδ. κάτοπτρο, σ.128.
2. Ιστορία του ανθρώπινου γένους, Α΄ λυκείου, Λ. Σταυριανός.

από τα εκατομμύρια ανθρώπων που κατα-δίκασε στην πείνα και τον θάνατο. Γι' αυτό θεωρούμε ότι αξίζει να αναφερθούμε στις συνθήκες κάτω από τις οποίες κατασκευά-στηκε ο «Τρίτος Κόσμος». Η ορολογία «Τρίτος κόσμος» αν και είναι μια δημοσιο-γραφική επινόηση του 1950, θεωρούμε ότι δίνει την πραγματική διάσταση του προ-βλήματος που υπάρχει, ενώ η φράση ανα-πτυσσόμενες χώρες χρησιμοποιείται πολ-λές φορές για να αποκρύψει την πραγμα-τική διάσταση της ανισότητας.

Με την εξέλιξη της ναυτικής τεχνολογί-ας στα τέλη του 15ου αιώνα, οι δυτικοευ-ρωπαίοι απέκτησαν τον έλεγχο στις υπερ-πόντιες χώρες για τον ίδιο λόγο που χιλιά-δες χρόνια πριν οι γεωργοί κέρδιζαν τον έ-λεγχο στους κυνηγότοπους(αν και υπήρ-ξαν περιπτώσεις που έγινε το αντίθετο). Με τον έλεγχο του παγκόσμιου εμπορίου και τις πρώτες αποικίες κατάφερναν να παίρνουν ό,τι επιθυμούσαν (δούλους, χρυ-σάφι, ασήμι, πρώτες ύλες), για να περά-σουν αργότερα στη βιομηχανική επανά-σταση. Με τη βιομηχανική επανάσταση, οι δυτικοευρωπαίοι κατάφεραν είτε άμεσα είτε έμμεσα με οικονομική κυριαρχία (η-μιαποικίες) να κατακτήσουν σχεδόν όλο Γαλλίας κατείχε 29 αποικίες και η τρίτη της Γερμανίας 10 αποικίες.

Καταλαβαίνουμε ότι με όπλο την τεχνο-λογική εξέλιξη τα δυτικοευρωπαϊκά κράτη επιβλήθηκαν σ' όλο τον κόσμο αλλάζοντας τον μέχρι πρότινος τρόπο διαβίωσης, δη-μιουργώντας τεράστια προβλήματα σε ε-κατομμύρια ανθρώπους. Η εκβιομηχάνιση σε όλο τον κόσμο παρουσίασε τα ίδια φαι-νόμενα που παρουσιάστηκαν και στην Ευ-ρώπη τον 19ο αιώνα. Οι παλαιότερες αυ-τοκρατορίες, όπως η ρωμαϊκή, η αιγυπτια-κή ή της Μεσοποταμίας, εκμεταλλεύονταν τις επαρχίες τους με τους φόρους υποτε-λείας, όμως δεν διέλυαν τους πανάρ-χαιους θεσμούς και τις πρακτικές επιβίω-σης, όπως έκαναν οι δυτικοευρωπαίοι με την κατάκτηση και την επιβολή της βιομη-χανικής παραγωγής. Οι ευρωπαίοι εισήγα-γαν στις αποικίες τη σύγχρονη ιατρική και υγιεινή για να αντιμετωπιστούν οι συνέ-πειες της αστικοποίησης στην υγεία των ανθρώπων.

Το αποτέλεσμα αυτών των γεγονότων ήταν η ιλιγγιώδης αύξηση του πληθυσμού το μεγαλύτερο μέρος του οποίου ήταν κα-ταδικασμένο στην φτώχεια και την πείνα. Τα εκατομμύρια της Ευρώπης μπορούσαν γούς σπόρους, λιπάσματα και εντομοκτό-να μπορούσαν να παράγουν πολλαπλά-σιες ποσότητες γεωργικών προϊόντων πιο γρήγορα και με εξασφαλισμένη την από-δοση τους, απ' ότι οι φτωχοί αγρότες που αποτελούν την πλειοψηφία του «Τρίτου Κόσμου». Έτσι οι χωρικοί παραμερίστη-καν, επειδή δεν μπορούσαν να ανταγωνι-στούν τις νέες τεχνολογίες και έχασαν τις αγροκαλλιέργειες τους. Σήμερα οι γενετι-κά τροποποιημένοι σπόροι, τα πετροχημι-κά λιπάσματα, τα εντομοκτόνα και οι νέες αγροτικές μηχανές κατέχονται από μια χούφτα πολυεθνικές. Εξουσιάζοντας με αυτό τον τρόπο όχι μόνο τον «Τρίτο Κόσμο» αλλά και την παγκόσμια βιομηχα-νία τροφίμων.

Η πράσινη επανάσταση κατέστρεψε τους μικροκαλλιεργητές, τους έδιωξε ή τους εξάρτησε από το νέο σύστημα. Έκα-νε την τροφή τους τόσο ακριβότερη που τώρα δεν μπορούν ούτε να την παράγουν οι ίδιοι. Η παγκόσμια παραγωγή τροφής αυξήθηκε σε τεράστιο βαθμό, όμως οι πει-νασμένοι αντί να μειωθούν αυξήθηκαν ό-πως αυξήθηκε και ο πληθυσμός.

Οι πόλεις σε χώρες που ήταν πρώην α-ποικίες μεγαλώνουν πολύ γρήγορα, το ί-διο και οι παραγκουπόλεις (όπως οι fave-las στη Βραζιλία και οι villas miseries στην Αργεντινή) και τα παραπήγματα των αν-θρώπων που εγκαταλείπουν τους αγρούς λόγω των κοινωνικών ανακατατάξεων που έφερε η βιομηχανοποίηση και η πράσινη επανάσταση. Σε αυτές τις αστικές φτωχο-γειτονιές εμφανίζονται πιο έντονα και με-ρικές από τις πιο άθλιες συνέπειες και εκ-δηλώσεις του πολιτισμού (καρτέλ ναρκω-τικών, παιδική εκμετάλλευση, πορνεία, aids).

Η πράσινη επανάσταση, ως αποτέλε-σμα της εφαρμογής της υψηλής τεχνολο-γίας, έφερε τόσες αλλαγές στον πλανήτη Γη όσο καμιά άλλη περίοδος στην γνωστή ιστορία. Μόνο από το γεγονός ότι τα τε-λευταία 60 χρόνια ο πληθυσμός της Γης τριπλασιάστηκε και περίπου δύο δισεκα-τομμύρια άνθρωποι μετοίκισαν στις πό-λεις, καταλαβαίνει κανείς το τί αλλαγές έ-φερε.

Περίπου το 1/4 του σημερινού παγκό-βλημα της πείνας ,αλλά ήταν η αιτία για την εξαθλίωση. Το ίδιο έγινε και με την πράσινη επανάσταση και τους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς. Αποτέλε-σμα όλης αυτής της πορείας των τελευ-ταίων χιλιετιών: εξάρτηση, πείνα, κατα-στροφή και ξανά από την αρχή. Η τεχνο-λογία διείσδυσε στην σχέση των ανθρώ-πων με τη φύση διαχωρίζοντας τους. Οι άνθρωποι πλέον, νομίζουν ότι έχουν ανά-γκη την υψηλή τεχνολογία για να ζήσουν, έγιναν εξαρτήματα τυποποιημένων και στερεότυπων διατροφικών αναγκών και α-πώλεσαν την αρχέγονη γνώση φυσικής αρμονίας και διαβίωσης. Ακόμα κάποιοι θεωρούν την τεχνολογική εξέλιξη ουδέτε-ρη, αλλά στην πραγματικότητα πάντα πή-γαινε χέρι-χέρι με την κυριαρχία. Ήταν και είναι (μια ακόμα) αιτία αλλά και το όπλο της κυριαρχίας.

Οπότε τί θέλουμε, την γενετικά τροπο-ποιημένη ζωή και την πείνα ή την άγρια ευ-δαιμονία και την αναρχία;

Σύμπραξη για την αναρχία
adamasto.squat.gr

---

1. Όπλα, μικρόβια και ατσάλι, J.Diamond, εκδ. κάτοπτρο, σ.128.
2. Ιστορία του ανθρώπινου γένους, Α΄ λυ-κείου, Λ. Σταυριανός.
3. «Πράσινη επανάσταση» καθιερώθηκε να ονομάζεται η περίοδος όπου έγιναν ριζι-κές αλλαγές στον γεωργικό τομέα με την βο-ήθεια της επιστήμης. Στις αναπτυγμένες τε-χνολογικά χώρες έλαβε χώρα μεταξύ του 1950 με 1970, ενώ μετά το 1967 στον "Τρίτο Κόσμο", σε χώρες όπως η Ινδία, το Πακι-στάν, το Μεξικό, οι Φιλιππίνες κι αλλού. Η "πράσινη επανάσταση" στηρίχτηκε στους γενετικά τροποποιημένους πόρους, στη μο-νοκαλλιέργεια, στα πετροχημικά λιπάσματα, στα εντομοκτόνα και την νέα τεχνολογία. Το αποτέλεσμα ήταν να πολλαπλασιαστεί η πα-ραγωγή σιτηρών και άλλων γεωργικών προϊ-όντων.

Μαρξισμός: ιδεολογία και πρακτική της κυριαρχίας

Απεχθάνομαι το ν κομμουνισμό, γιατί είναι η άρνηση της ελευθερίας και γιατί δε μπορώ να αντιληφθώ τίποτα το ανθρώπινο χωρίς ελευθερία. Δεν είμαι κομμουνιστής γιατί ο κομμουνισμός απορροφά όλες τις δυνάμεις της κοινωνίας μέσα στο κράτος, γιατί καταλήγει απαραίτητα στη συγκέντρωση της ιδιοκτησίας στα χέρια του κράτους, ενώ εγώ θέλω την κατάργηση του κράτους –την ριζική εξάλειψη της εξουσίας και της κηδεμονίας του κράτους– που, με την πρόφαση ότι κάνει τους ανθρώπους ηθικούς και πολιτισμένους, τους έχει σήμερα υποδουλώσει, καταπιέσει, εκμεταλλευτεί και εξαθλιώσει.

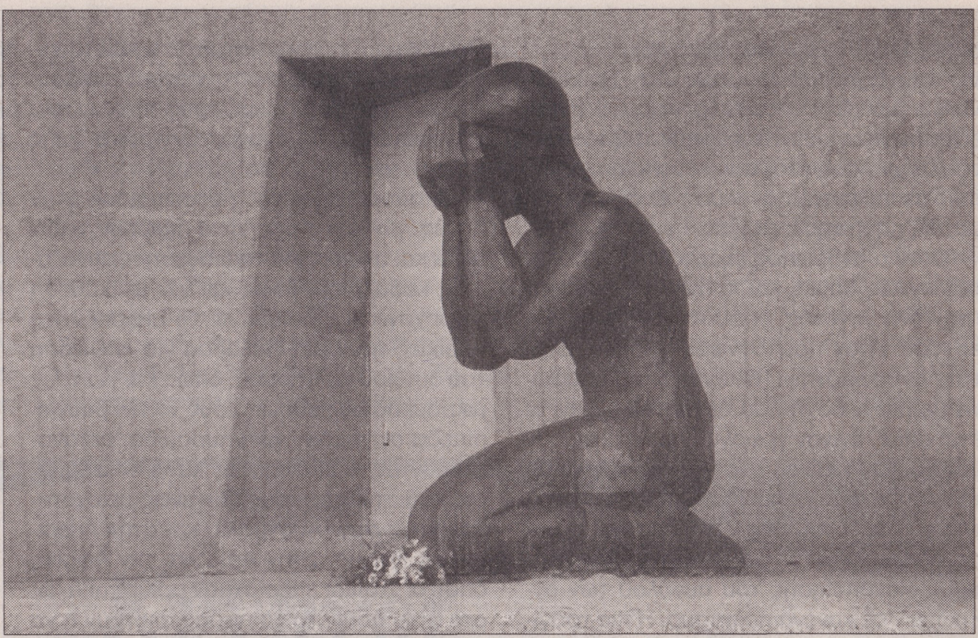
Μιχαήλ Μπακούνιν

Είναι ευδιάκριτη, πλέον, η αναθεώρηση του τρόπου με τον οποίο λειτουργούσαν μέχρι τώρα οι κοινωνικές δομές. Οι ισορροπίες που υπήρχαν διαταράσσονται. Αυτά οφείλονται στην περίοδο που διανύουμε και η οποία χαρακτηρίζεται από την διαδικασία ανασυγκρότησης του κρατισμού και της κυριαρχίας τόσο σε τοπικό, όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Έχει αναφερθεί και σε άλλα κείμενα, ότι η διαδικασία αλλαγών στο κοινωνικό πεδίο είναι ένα μέρος του κρατικού σχεδιασμού, που έχει έναν ορίζοντα υλοποίησης μεγάλων σχετικά χρονικών περιόδων. Όταν, όμως, γίνεται πιο άμεση η ανάγκη του κράτους να ανασυγκροτηθεί -και

γώνα. Δεν είναι τυχαίο, πως την διαδικασία του «δημοκρατικού συγκεντρωτισμού» έχουν υιοθετήσει πλήρως τα λεγόμενα δεξιά και σοσιαλιστικά κόμματα. Το ίδιο πλαστή είναι και η δήθεν δημοκρατικότητα των «λοιπών» αριστερών με τις μαζικές συνελεύσεις, όπου επιχειρείται να κρυφτεί η πλέον αποκρουστική μορφή εξουσίας, αφού πίσω από την «ελεύθερη έκφραση» υπάρχουν τα ήδη προαποφασισμένα σε άλλους τόπους και χρόνους ή κυριαρχεί η ευκαιριακά συμφεροντολογική «γνώμη της μάζας».

Η έννοια της «μάζας» με την οποία, οι επίγονοι των Μαρξ-Ένγκελς και συνεχιστές της εξουσιαστικής θεωρίας τους, μέσω του Λενινισμού, αναφέρονται στους ανθρώπους, αυτομάτως καθιστά το ανθρώπινο στοιχείο «εργαλείο» για τις εξουσιαστικές επιδιώξεις μιας «φωτισμένης πρωτοπορίας», που περιτυλιγμένη με τον όποιο «επιστημονισμό» αναλαμβάνει να καθοδηγήσει πολιτικά τους ανθρώπους, προβάλλοντας το ψέμα ότι η κοινωνική απελευθέρωση περνάει μέσα από τις αποφάσεις μιας δομημένης, διαχωρισμένης ομάδας που θα διαχειριστεί τους όρους πραγμάτωσής της.

Είναι σαφές, ότι για τους κάθε είδους μαρξιστές ή μαρξίζοντες, η ανθρώπινη οντότητα δεν έχει κάποια αξία και περιφρονείται αυτό που λέγεται άνθρωπος με όλη την πολυσυνθετότητα που εμπεριέχει. Η παρεμβολή αυτή του μαρξισμού, στις ανθρώπινες απελευθερωτικές διεργασίες, είναι μια διαδικασία για την κλιμακούμενη απομάκρυνση των καταπιεσμένων από την άμεση δραστηριοποίηση τους –στο πλαίσιο δράσης για την λεγόμενη κοινωνική απελευθέρωση–, με τη χρήση διαφόρων τεχνικών που σχετίζονται με τη δομική λειτουργία της «πρωτοπορίας» (ή του κόμματος) καθώς και με διάφορους ελιγμούς ή δια-

δε τα καθιστά «πρωτοπορία» του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα. Η πάλη για την κοινωνική απελευθέρωση προϋποθέτει την καταστροφή του κράτους και όλων των διαχωρισμών, κοινωνικών ή μη, και βρίσκεται στον αντίποδα της όποιας προσπάθειας για την «ανάπτυξη ταξικής συνείδησης».

Οπότε, δεν έχει κανένα νόημα η ανάπτυξη ενός αγώνα για την «επανασύσταση» της οποιασδήποτε «τάξης» εκτός και αν δεν υπάρχει πρόθεση να συμβάλλουμε στην κατάργηση των κοινωνικών διαχωρισμών και των προνομίων. Άλλωστε, όποιος παλεύει για ταξικά συμφέροντα στην ουσία στηρίζει την εξουσία, αφού τάξη και εξουσία είναι άρρηκτα συνδεμένα. Η απόλυτα ανταγωνιστική προς την ανθρώπινη ελευθερία μαρξιστική θεωρία στην ουσία προανήγγειλε την συγκρότηση ενός ταξικού κομματιού στο πλευρό της ήδη υπάρχουσας εξουσίας. Ανέκαθεν τα κομμουνιστικά κόμματα, οι φορείς της μαρξιστικής-λενινιστικής ιδεολογίας και μαζί με αυτά η ευρύτερη αριστερά, είχαν σαν μέλημα τους, τη σωστή λειτουργία των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους. Ακόμα και ο Μαρξ, δεν πιστεύουμε ότι θα διαφωνούσε με κάτι

τους λοιπούς εξουσιαστές. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και μερικά χρόνια αργότερα (αρχές της δεκαετίας του '30) η αλλαγή πολιτικής του ΚΚΕ, παραμερίζοντας τα περί «τρίτης και τελευταίας περιόδου του καπιταλισμού και ανάγκης επαναστατικής δράσης της εργατικής τάξης» και εφαρμόζοντας τις αποφάσεις και την πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς, για τη δημιουργία «λαϊκών μετώπων» (τα κοινά δηλαδή μέτωπα «εργατικών» και αστικών δημοκρατικών κομμάτων με σκοπό την διάσωση του κοινοβουλευτικού καθεστώτος, μεταξύ ηγεσιών των κομμάτων και «πάλη» με νόμιμα μέσα, ειρηνικές συγκεντρώσεις, υπεράσπιση του πολιτεύματος). Η πολιτική αυτή οδήγησε στην δικτατορία του Μεταξά το 1936 με μεγάλες ευθύνες του ΚΚΕ για αυτό το αποτέλεσμα, για το οποίο στη συνέχεια, ζητούσε και τα ρέστα!

Η σχεδόν ισοδυναμία των δυο μεγαλυτέρων κομμάτων, Λαϊκό και Φιλελεύθεροι, στις εκλογές με απλή αναλογική το Γενάρη του 1936, έδωσε στο Παλλαϊκό Μέτωπο (ΚΚΕ - Αγροτικό κόμμα) το ρόλο του «ρυθμιστικού» παράγοντα με τις 15 έδρες που είχε. Έτσι το Φλεβάρη του '36, οι κομμουνι-

της κυριαρχίας

Απεχθάνομαι το ν κομμουνισμό, γιατί είναι η άρνηση της ελευθερίας και γιατί δε μπορώ να αντιληφθώ τίποτα το ανθρώπινο χωρίς ελευθερία. Δεν είμαι κομμουνιστής γιατί ο κομμουνισμός απορροφά όλες τις δυνάμεις της κοινωνίας μέσα στο κράτος, γιατί καταλήγει απαραίτητα στη συγκέντρωση της ιδιοκτησίας στα χέρια του κράτους, ενώ εγώ θέλω την κατάργηση του κράτους –την ριζική εξάλειψη της εξουσίας και της κηδεμονίας του κράτους– που, με την πρόφαση ότι κάνει τους ανθρώπους ηθικούς και πολιτισμένους, τους έχει σήμερα υποδουλώσει, καταπιέσει, εκμεταλλευτεί και εξαθλιώσει.

Μιχαήλ Μπακούνιν

Είναι ευδιάκριτη, πλέον, η αναθεώρηση του τρόπου με τον οποίο λειτουργούσαν μέχρι τώρα οι κοινωνικές δομές. Οι ισορροπίες που υπήρχαν διαταράσσονται. Αυτά οφείλονται στην περίοδο που διανύουμε και η οποία χαρακτηρίζεται από την διαδικασία ανασυγκρότησης του κρατισμού και της κυριαρχίας τόσο σε τοπικό, όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Έχει αναφερθεί και σε άλλα κείμενα, ότι η διαδικασία αλλαγών στο κοινωνικό πεδίο είναι ένα μέρος του κρατικού σχεδιασμού, που έχει έναν ορίζοντα υλοποίησης μεγάλων σχετικά χρονικών περιόδων. Όταν, όμως, γίνεται πιο άμεση η ανάγκη του κράτους να ανασυγκροτηθεί -και άρα να επιταχυνθούν οι ρυθμοί τότε, η επίδραση της αλλαγής των χαρακτηριστικών της επιβολής του στους ανθρώπους γίνεται σκληρότερη. Σε αυτές τις συνθήκες το κράτος –συνθήκη αντιανθρώπινη, καταδυναστευτική και καταστροφική– αναζητά και βρίσκει αρκετούς συμμάχους σε όλο το ιδεολογικό και πολιτικό φάσμα.

Ένας σημαντικός πυλώνας της συνέχειας ύπαρξης του κράτους είναι ο μαρξισμός-λενινισμός, καθώς και όλα τα αριστερά επαναστατικά ή μη παρακλάδια του. Δίνοντας λίγο προσοχή στην αοριστία των εννοιών *«επανάσταση»* και *«κοινωνική απελευθέρωση»* και στο τρόπο με τον οποίο οι θιασώτες του μαρξισμού και κατ' επέκταση του κομμουνιστικού αλλά και αριστερού λόγου την αναπαράγουν, εύκολα μπορούμε να αντιληφθούμε ότι είναι αδύνατο να πορευθούν οι άνθρωποι προς την ελευθερία με όρους πολιτικούς, άρα και οικονομι-

θερη έκφραση» υπάρχουν τα ήδη προαποφασισμένα σε άλλους τόπους και χρόνους ή κυριαρχεί η ευκαιριακά συμφεροντολογική «γνώμη της μάζας».

Η έννοια της «μάζας» με την οποία, οι επίγονοι των Μαρξ-Ένγκελς και συνεχιστές της εξουσιαστικής θεωρίας τους, μέσω του Λενινισμού, αναφέρονται στους ανθρώπους, αυτομάτως καθιστά το ανθρώπινο στοιχείο «εργαλείο» για τις εξουσιαστικές επιδιώξεις μιας «φωτισμένης πρωτοπορίας», που περιτυλιγμένη με τον όποιο «επιστημονισμό» αναλαμβάνει να καθοδηγήσει πολιτικά τους ανθρώπους, προβάλλοντας το ψέμα ότι η κοινωνική απελευθέρωση περνάει μέσα από τις αποφάσεις μιας δομημένης, διαχωρισμένης ομάδας που θα διαχειριστεί τους όρους πραγμάτωσής της.

Είναι σαφές, ότι για τους κάθε είδους μαρξιστές ή μαρξίζοντες, η ανθρώπινη οντότητα δεν έχει κάποια αξία και περιφρονείται αυτό που λέγεται άνθρωπος με όλη την πολυσυνθετότητα που εμπεριέχει. Η παρεμβολή αυτή του μαρξισμού, στις ανθρώπινες απελευθερωτικές διεργασίες, είναι μια διαδικασία για την κλιμακούμενη απομάκρυνση των καταπιεσμένων από την άμεση δραστηριοποίηση τους –στο πλαίσιο δράσης για την λεγόμενη κοινωνική απελευθέρωση–, με τη χρήση διαφόρων τεχνικών που σχετίζονται με τη δομική λειτουργία της «πρωτοπορίας» (ή του κόμματος) καθώς και με διάφορους ελιγμούς ή διαπραγματεύσεις με τους εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας.

Ο τακτικισμός και η πολιτική, όντας συνδεδεμένα μεταξύ τους και αποτελώντας συστατικά της εξουσιαστικής μεθοδολογίας επιβολής, αποτελούν τον κορμό της μαρξιστικής λογικής και τεχνικής τόσο στην εφαρμογή της φαιής προπαγάνδας, όσο και στην **εξουσιαστική αντίληψη της θεωρίας των σταδίων**, και την προσαρμογή των απόψεων και των ουσιαστικών αναγκών των ανθρώπων στο πλαίσιο που η εκάστοτε εξουσία έχει οριοθετήσει (αύξηση μισθών, όχι απολύσεις, βελτίωση συνθηκών εργασίας κ.ο.κ.).

Ο μαρξισμός-λενινισμός, έχοντας σαν κύρια επιδίωξη την κατάληψη της εξουσίας και τη διαχείριση των πολιτικών και οικονομικών υποθέσεων της κοινωνίας, έχει επιλέξει σαν εργαλείο για την περάτωση της εξουσίας του, το «προλεταριάτο» σαν «επαναστατικό υποκείμενο». Αυτό το εφεύρημα

δε τα καθιστά «πρωτοπορία» του κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα. Η πάλη για την κοινωνική απελευθέρωση προϋποθέτει την καταστροφή του κράτους και όλων των διαχωρισμών, κοινωνικών ή μη, και βρίσκεται στον αντίποδα της όποιας προσπάθειας για την «ανάπτυξη ταξικής συνείδησης».

Οπότε, δεν έχει κανένα νόημα η ανάπτυξη ενός αγώνα για την «επανασύσταση» της οποιασδήποτε «τάξης» εκτός και αν δεν υπάρχει πρόθεση να συμβάλλουμε στην κατάργηση των κοινωνικών διαχωρισμών και των προνομίων. Άλλωστε, όποιος παλεύει για ταξικά συμφέροντα στην ουσία στηρίζει την εξουσία, αφού τάξη και εξουσία είναι άρρηκτα συνδεμένα. Η απόλυτα ανταγωνιστική προς την ανθρώπινη ελευθερία μαρξιστική θεωρία στην ουσία προανήγγειλε την συγκρότηση ενός ταξικού κομματιού στο πλευρό της ήδη υπάρχουσας εξουσίας. Ανέκαθεν τα κομμουνιστικά κόμματα, οι φορείς της μαρξιστικής-λενινιστικής ιδεολογίας και μαζί με αυτά η ευρύτερη αριστερά, είχαν σαν μέλημα τους, τη σωστή λειτουργία των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους. Ακόμα και ο Μαρξ, δεν πιστεύουμε ότι θα διαφωνούσε με κάτι τέτοιο, αφού η ουσία της θεωρητικής του κατασκευής αποσκοπεί στην αναμόρφωση του κράτους. Ανατρέχοντας στο παρελθόν διαπιστώνουμε πως είναι πολλές οι περιπτώσεις, όπου οι κομμουνιστές δεν έχασαν την όποια ευκαιρία τούς δόθηκε προκειμένου να διαφυλάξουν και να ισχυροποιήσουν την κρατική οντότητα καθώς και τη θέση τους στο σύμπλεγμα του εξουσιαστικού συστήματος. Ειδικά στον ελλαδικό χώρο οι περιπτώσεις είναι αρκετές.

Ένα (από τα πολλά) χαρακτηριστικό γεγονός είναι η επιστολή του γενικού γραμματέα του κομμουνιστικού κόμματος Γιάννη Κορδάτου, το 1923, με την οποία «διαμαρτύρεται» στον Πλαστήρα (είχε προηγηθεί κατάπνιξη του φιλοβασιλικού κινήματος Λεοναρδόπουλου - Γαργαλίδη με τη βοήθεια των κομμουνιστών, χωρίς, όμως, να τους προσκαλέσουν στις μετέπειτα συζητήσεις) όπου αναφέρει ξεκάθαρα ότι το μέτρο για την «ριζική εκκαθάρισης της κατα-

τους λοιπούς εξουσιαστές. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και μερικά χρόνια αργότερα (αρχές της δεκαετίας του '30) η αλλαγή πολιτικής του ΚΚΕ, παραμερίζοντας τα περί «τρίτης και τελευταίας περιόδου του καπιταλισμού και ανάγκης επαναστατικής δράσης της εργατικής τάξης» και εφαρμόζοντας τις αποφάσεις και την πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς, για τη δημιουργία «λαϊκών μετώπων» (τα κοινά δηλαδή μέτωπα «εργατικών» και αστικών δημοκρατικών κομμάτων με σκοπό την διάσωση του κοινοβουλευτικού καθεστώτος, μεταξύ ηγεσιών των κομμάτων και «πάλη» με νόμιμα μέσα, ειρηνικές συγκεντρώσεις, υπεράσπιση του πολιτεύματος). Η πολιτική αυτή οδήγησε στην δικτατορία του Μεταξά το 1936 με μεγάλες ευθύνες του ΚΚΕ για αυτό το αποτέλεσμα, για το οποίο στη συνέχεια, ζητούσε και τα ρέστα!

Η σχεδόν ισοδυναμία των δυο μεγαλύτέρων κομμάτων, Λαϊκό και Φιλελεύθεροι, στις εκλογές με απλή αναλογική το Γενάρη του 1936, έδωσε στο Παλλαϊκό Μέτωπο (ΚΚΕ - Αγροτικό κόμμα) το ρόλο του «ρυθμιστικού» παράγοντα με τις 15 έδρες που είχε. Έτσι το Φλεβάρη του '36, οι κομμουνιστές μυστικά υπογράφουν με τους βενιζελικούς το «σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη» διαπραγματευόμενοι την ψήφιση του Σοφούλη (αρχηγός των Φιλελευθέρων) σαν πρόεδρου της βουλής. Οι όροι της διαπραγμάτευσης είχαν σε γενικές γραμμές συμφέρουσες για το ΚΚΕ διατάξεις, όπως η κατάργηση του νόμου 4229 (Ιδιωνύμου) και επιστροφή των εκλογικών δικαιωμάτων όσων είχαν καταδικαστεί με αυτόν, παροχή αμνηστίας σε βουλευτές του Παλλαϊκού Μετώπου, ανάμεσα τους και ο Ν. Ζαχαριάδης, και σε όλους τους πολιτικούς καταδίκους και εξόριστους, την κατάργηση της αντικομουνιστικής Υπηρεσίας Αμύνης του κράτους, καθώς και την καταπολέμηση των δικτατορικών φασιστικών τάσεων. Θα μπορούσε να πει κάποιος: «**Καλά, δε συμφώνησαν και κάτι κακό...**». Λάθος. Εδώ βρίσκεται και η ουσία της εξουσιαστικής λογικής της κομμουνιστικής ιδεολογίας και των κομμάτων της, αφού από τη μια πανηγυρίζουν

Εσαν μέχρι τώρα οι κοινωνικές δομές. Οι ισορροπίες που υπήρχαν διαταράσσονται. Αυτά οφείλονται στην περίοδο που διανύουμε και η οποία χαρακτηρίζεται από την διαδικασία ανασυγκρότησης του κρατισμού και της κυριαρχίας τόσο σε τοπικό, όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Έχει αναφερθεί και σε άλλα κείμενα, ότι η διαδικασία αλλαγών στο κοινωνικό πεδίο είναι ένα μέρος του κρατικού σχεδιασμού, που έχει έναν ορίζοντα υλοποίησης μεγάλων σχετικά χρονικών περιόδων. Όταν, όμως, γίνεται πιο άμεση η ανάγκη του κράτους να ανασυγκροτηθεί -και άρα να επιταχυνθούν οι ρυθμοί τότε, η επίδραση της αλλαγής των χαρακτηριστικών της επιβολής του στους ανθρώπους γίνεται σκληρότερη. Σε αυτές τις συνθήκες το κράτος –συνθήκη αντιανθρώπινη, καταδυναστευτική και καταστροφική– αναζητά και βρίσκει αρκετούς συμμάχους σε όλο το ιδεολογικό και πολιτικό φάσμα.

Ένας σημαντικός πυλώνας της συνέχειας ύπαρξης του κράτους είναι ο μαρξισμός-λενινισμός, καθώς και όλα τα αριστερά επαναστατικά ή μη παρακλάδια του. Δίνοντας λίγο προσοχή στην αοριστία των εννοιών *«επανάσταση»* και *«κοινωνική απελευθέρωση»* και στο τρόπο με τον οποίο οι θιασώτες του μαρξισμού και κατ' επέκταση του κομμουνιστικού αλλά και αριστερού λόγου την αναπαράγουν, εύκολα μπορούμε να αντιληφθούμε ότι είναι αδύνατο να πορευθούν οι άνθρωποι προς την ελευθερία με όρους πολιτικούς, άρα και οικονομικούς, καθώς και με πρακτικές καθαρά εξουσιαστικές.

Η μαρξιστική ιδεολογία έχει ένα πολύ δυσάρεστο για τους ανθρώπους χαρακτηριστικό και αυτό είναι η χρησιμοποίησή τους σαν «επαναστατικά υποκείμενα» αφαιρώντας τους ή εγκλωβίζοντας και αποστειρώνοντας κάθε ικμάδα σκέψης και δημιουργικής πρακτικής. Είτε οι άνθρωποι αποτελούν το «επαναστατικό υποκείμενο», είτε είναι συστατικά μιας πολιτικής οντότητας, (του κόμματος) η έννοια της υποταγής της πλειοψηφίας στη μειοψηφία, η μονολιθικότητα των πολιτικών αποφάσεων και τακτικιστικών πρακτικών **ευνουχίζει και αλλοτριώνει** κάθε προσπάθεια δημιουργικής δράσης, εξεγερτικού και απελευθερωτικού α-

ντότητα δεν έχει κάποια αξία και περιφρονείται αυτό που λέγεται άνθρωπος με όλη την πολυσυνθετότητα που εμπεριέχει. Η παρεμβολή αυτή του μαρξισμού, στις ανθρώπινες απελευθερωτικές διεργασίες, είναι μια διαδικασία για την κλιμακούμενη απομάκρυνση των καταπιεσμένων από την άμεση δραστηριοποίηση τους –στο πλαίσιο δράσης για την λεγόμενη κοινωνική απελευθέρωση–, με τη χρήση διαφόρων τεχνικών που σχετίζονται με τη δομική λειτουργία της «πρωτοπορίας» (ή του κόμματος) καθώς και με διάφορους ελιγμούς ή διαπραγματεύσεις με τους εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας.

Ο τακτικισμός και η πολιτική, όντας συνδεδεμένα μεταξύ τους και αποτελώντας συστατικά της εξουσιαστικής μεθοδολογίας επιβολής, αποτελούν τον κορμό της μαρξιστικής λογικής και τεχνικής τόσο στην εφαρμογή της φαιής προπαγάνδας, όσο και στην **εξουσιαστική αντίληψη της θεωρίας των σταδίων**, και την προσαρμογή των απόψεων και των ουσιαστικών αναγκών των ανθρώπων στο πλαίσιο που η εκάστοτε εξουσία έχει οριοθετήσει (αύξηση μισθών, όχι απολύσεις, βελτίωση συνθηκών εργασίας κ.ο.κ.).

Ο μαρξισμός-λενινισμός, έχοντας σαν κύρια επιδίωξη την κατάληψη της εξουσίας και την διαχείριση των πολιτικών και οικονομικών υποθέσεων της κοινωνίας, έχει επιλέξει σαν εργαλείο για την περάτωση της εξουσίας του, το «προλεταριάτο» σαν «επαναστατικό υποκείμενο». Αυτό το εφεύρημα της μαρξιστικής «θεολογίας» διαχωρίζει τα ανθρώπινα κοινωνικά σύνολα, θέτει σαν όρο την «σύσταση» -και κατ' άλλους την «επανασύσταση»- της «τάξης» και την «ταξική» ομοιομορφία.

Από την άλλη, η ιστορική πορεία της κυριαρχίας έχει δείξει ότι είναι συνυφασμένη με τη διάλυση και την ανασύνθεση των κοινωνικών στρωμάτων. Σε κάθε περίπτωση αυτό γίνεται πιο έντονο όταν **η κυριαρχία ανασυγκροτείται** σε όλα τα επίπεδα. Η ανασύνθεση προκαλεί αναπόφευκτα κοινωνικές αναταράξεις και συγκρούσεις. Σίγουρα, σε κάθε χρονική στιγμή της κοινωνικής σύγκρουσης, κάποια κομμάτια της κοινωνίας ενδέχεται να πρωτοστατούν στη σύγκρουση με τους εξουσιαστές, αλλά αυτό

στηρίζει την εξουσία, αφού τάξη και εξουσία είναι άρρηκτα συνδεμένα. Η απόλυτα ανταγωνιστική προς την ανθρώπινη ελευθερία μαρξιστική θεωρία στην ουσία προανήγγειλε την συγκρότηση ενός ταξικού κομματιού στο πλευρό της ήδη υπάρχουσας εξουσίας. Ανέκαθεν τα κομμουνιστικά κόμματα, οι φορείς της μαρξιστικής-λενινιστικής ιδεολογίας και μαζί με αυτά η ευρύτερη αριστερά, είχαν σαν μέλημα τους, τη σωστή λειτουργία των θεσμών και των μηχανισμών του κράτους. Ακόμα και ο Μαρξ, δεν πιστεύουμε ότι θα διαφωνούσε με κάτι τέτοιο, αφού η ουσία της θεωρητικής του κατασκευής αποσκοπεί στην αναμόρφωση του κράτους. Ανατρέχοντας στο παρελθόν διαπιστώνουμε πως είναι πολλές οι περιπτώσεις, όπου οι κομμουνιστές δεν έχασαν την όποια ευκαιρία τούς δόθηκε προκειμένου να διαφυλάξουν και να ισχυροποιήσουν την κρατική οντότητα καθώς και τη θέση τους στο σύμπλεγμα του εξουσιαστικού συστήματος. Ειδικά στον ελλαδικό χώρο οι περιπτώσεις είναι αρκετές.

Ένα (από τα πολλά) χαρακτηριστικό γεγονός είναι η επιστολή του γενικού γραμματέα του κομμουνιστικού κόμματος Γιάννη Κορδάτου, το 1923, με την οποία «διαμαρτύρεται» στον Πλαστήρα (είχε προηγηθεί κατάπνιξη του φιλοβασιλικού κινήματος Λεοναρδόπουλου - Γαργαλίδη με τη βοήθεια των κομμουνιστών, χωρίς, όμως, να τους προσκαλέσουν στις μετέπειτα συζητήσεις) όπου αναφέρει ξεκάθαρα ότι το μέτρο για την «ριζικήν εκκαθάρισην της καταστάσεως πρέπει να είναι **εκλογαί** Συντακτικής Εθνοσυνελεύσεως [...] με το αναλογικόν εκλογικόν σύστημα [...] είμεθα οπαδοί της Κοινωνικής Δημοκρατίας [...] **υποστέλλοντες προσωρινώς** την σημαίαν της Κοινωνικής Δημοκρατίας θα αγωνισθώμεν δια την **επιβολήν**, με τη θέλησιν πάντοτε της **πλειοψηφίας** του ελληνικού λαού, της αβασιλεύτου δημοκρατίας (τύπου **αστικής δημοκρατίας** της Δυτικής Ευρώπης)», [Γιάννη Κορδάτου, Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας, τόμος XIII].

Εννοείται πως δεν κάνουμε αναφορά σε μία επαναστατική περίοδο, αλλά μια κρίση του πολιτικού συστήματος και της διακυβέρνησης του κράτους, όπου απλόχερα το κομμουνιστικό κόμμα συμπορεύεται με

μα μέσα, ειρηνικές συγκεντρώσεις, υπεράσπιση του πολιτεύματος). Η πολιτική αυτή οδήγησε στην δικτατορία του Μεταξά το 1936 με μεγάλες ευθύνες του ΚΚΕ για αυτό το αποτέλεσμα, για το οποίο στη συνέχεια, ζητούσε και τα ρέστα!

Η σχεδόν ισοδυναμία των δυο μεγαλυτέρων κομμάτων, Λαϊκό και Φιλελεύθεροι, στις εκλογές με απλή αναλογική το Γενάρη του 1936, έδωσε στο Παλλαϊκό Μέτωπο (ΚΚΕ - Αγροτικό κόμμα) το ρόλο του «ρυθμιστικού» παράγοντα με τις 15 έδρες που είχε. Έτσι το Φλεβάρη του '36, οι κομμουνιστές μυστικά υπογράφουν με τους βενιζελικούς το «σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη» διαπραγματευόμενοι την ψήφιση του Σοφούλη (αρχηγός των Φιλελευθέρων) σαν προέδρου της βουλής. Οι όροι της διαπραγμάτευσης είχαν σε γενικές γραμμές συμφέρουσες για το ΚΚΕ διατάξεις, όπως η κατάργηση του νόμου 4229 (Ιδιωνύμου) και επιστροφή των εκλογικών δικαιωμάτων όσων είχαν καταδικαστεί με αυτόν, παροχή αμνηστίας σε βουλευτές του Παλλαϊκού Μετώπου, ανάμεσα τους και ο Ν. Ζαχαριάδης, και σε όλους τους πολιτικούς καταδίκους και εξόριστους, την κατάργηση της αντικομουνιστικής Υπηρεσίας Αμύνης του κράτους, καθώς και την καταπολέμηση των δικτατορικών φασιστικών τάσεων. Θα μπορούσε να πει κάποιος: «**Καλά, δε συμφώνησαν και κάτι κακό...**». Λάθος. Εδώ βρίσκεται και η ουσία της εξουσιαστικής λογικής της κομμουνιστικής ιδεολογίας και των κομμάτων της, αφού από τη μια παγιοποιούν την εξουσία (κοινοβούλιο, νόμοι) από την άλλη αναλαμβάνουν το ρόλο του καθοδηγητή της «πάλης» των ανθρώπων και κάθε απελευθερωτικής για την κοινωνία διεργασία, την οποία επιθυμούσε ο κόσμος.

Η δίψα για εξουσία που χαρακτήριζε, και χαρακτηρίζει, τους επιγόνους του μαρξισμού-λενινισμού και όλα ανεξαιρέτως τα κομμουνιστικά κόμματα, όπως επίσης και ο μόνιμος φόβος για την ανάπτυξη εξεγερτικών διαδικασιών που ξεκινούν με αυθόρμητο και πρωτοβουλιακό τρόπο από διάφορα κοινωνικά κομμάτια και αφήνουν αποτυπώματα μιας επιθυμίας για έναν ανεξούσιο κόσμο, είναι που κάνει τα «μέτωπα» να χρησιμοποιούνται σαν βαλβίδα ισορροπίας με σκοπό τη συντήρηση και διαιώνιση της ε-

Η «ΣΥΜΜΟΡΙΑ MATESE»:

Η «προπαγάνδα με την πράξη» των εξεγερμένων ανταρτών στην Ιταλία του 19ου αιώνα

Η ιστορία του Ιταλικού Αναρχισμού στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, περίοδος σχηματισμού του σαν οργανωμένο κίνημα ανθρώπων και ιδεών, είναι και η ιστορία μιας ολόκληρης σειράς από απόπειρες εξεγέρσεων (ή συνωμοσιών όπως αποκαλούνταν). Αυτές τις εκμεταλλεύθηκε η κυβέρνηση για να δικαιολογήσει τη σύνηθη εικόνα του αναρχικού σαν ληστή και παλιανθρώπου, αλλά την ίδια στιγμή συνέβαλαν σημαντικά, με τη λαϊκή αποδοχή που είχαν, στην κατανόηση και εξάπλωση των ελευθεριακών ιδεών.

Αυτές οι προσπάθειες ήταν αποτυχημένες, και πρέπει να δεχτούμε ότι αυτό συνήθως οφείλεται στην ερασιτεχνική προσέγγισή τους. Αλλά θα ήταν άδικο να κατηγορήσουμε τους ανθρώπους που εμπλέκονται. Το λάθος πιο πολύ σχετίζεται με την εποχή τους. Η πίστη τους στην εξέγερση ως μέσο κοινωνικής ανανέωσης, και ο οπτιμισμός ότι μια δράκα γενναίων ανδρών θα ήταν αρκετή να αλλάξει την πορεία των γεγονότων, ήταν χαρακτηριστικές για την αντίληψη περί γενικής προόδου που υπήρχε το 19ο αιώνα και ειδικά του Risorgimento (το όνομα δόθηκε στο εθνικό απελευθερωτικό κίνημα από την Αυστριακή κυριαρχία).

Οι αναρχικοί σίγουρα δεν ήταν οι μόνοι που ξεκίνησαν αυτές τις συνωμοσίες. Πριν απ' αυτούς υπήρξαν οι Carbonari, οι Mazzinіani, και άλλοι, από τον Ciro Menotti ως το Garibaldi, στους οποίους οι επίσημοι ιστορικοί ένιωσαν υποχρέωση να φερθούν με πολύ μεγαλύτερο σεβασμό απ' ότι

ΖΕΣ, μπορεί να διεισδύσει στα βαθύτερα επίπεδα της κοινωνίας...

Σε μια Ιταλία που είναι απασχολημένη με τον εορτασμό της ένωσης, που απλά σήμανε την αλλαγή των εκμεταλλευτών της εργατικής τάξης, οι αναρχικοί μόνοι τους ενθάρρυναν τους καταπιεσμένους να χτίσουν το μέλλον τους οι ίδιοι. Μια από τις πιο σημαντικές απόπειρες εξέγερσης από την πλευρά της προπαγάνδας του σχεδιασμού και του αποτελέσματος, ήταν αυτή που έγινε το 1877 στην περιοχή Matese από μέλη της Ιταλικής Ομοσπονδίας της Διεθνούς, αναφερόμενης εφεξής και ως συμμορία Matese. Περιελάμβανε πολλούς άνδρες που αντιπροσώπευαν καλύτερα τον Ιταλικό Αναρχισμό εκείνη την περίοδο, ειδικά τον Κάρλο Καφιέρο και τον Ερίκο Μαλατέστα. Η περιοχή δεν διαλέχτηκε τυχαία. Ήταν δύσκολη να προσπελαστεί, γεμάτη βουνά, αραιο-κατοικημένη, ένα ιδανικό έδαφος για αντάρτικο πόλεμο. Ήταν εύκολο να προσεγγίσουν τα κέντρα του πληθυσμού και να αποσυρθούν μετά στην ασφάλεια των κρυψώνων σε απομονωμένες φάρμες. Εξυπηρετούσε επίσης και την πρόθεση που είχαν να είναι σε επαφή με τους αγρότες, ειδικά αυτούς στο νότο, μιας και αποτελούσαν το φυσικό έδαφος για τη διασπορά των ιδεών της αναρχικής κοινωνικής επανάστασης, ενώ η κυρίαρχη τάξη τους θεωρούσε απλά αντικείμενα εκμετάλλευσης.

Στις 3 Απριλίου 1877 ο Κάρλο Καφιέρο έφτασε στο Matese με κάποιους φίλους του. Χρησιμοποιώντας τη μεταμφίεση του (οι μάρτυρες αργότερα τον αποκαλούσαν δοσίας κάποιου ατόμου, του Salvatore Farina, ο υπουργός εσωτερικών, Nicotera, ήξερε όλα τα σχέδιά τους πολύ πριν την άφιξη του Καφιέρο στο Σ. Λούπο. Αλλά δεν έκανε καμία κίνηση και τους είχε υπό παρακολούθηση. Ο σκοπός ήταν καθαρά να τους παγιδεύσει την κατάλληλη στιγμή και να πάρει πολιτική αξία απ' όλη την υπόθεση. Οι κυβερνήσεις και οι θεσμοί αλλάζουν, αλλά η νοοτροπία των Υπουργών Εσωτερικών πάντα μένει η ίδια. Αλλά αυτή η τακτική τού βλέποντας και κάνοντας δεν ήταν επιτυχής, είτε λόγω των ικανοτήτων των αναρχικών, είτε λόγω της ελευθερίας των κινήσεων που είχαν ώστε να μην υποψιαστούν κάτι. Έτσι, μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τους άνδρες και τον εξοπλισμό που χρειάζονταν στην Ταβέρνα Τζακομπέλι, πριν η τοπική αστυνομία καταλάβει πλήρως τι γινόταν.

Μια μεγάλη ομάδα υπηρετών έφτασε στο σπίτι του Εγγλέζου στις 4 Απριλίου, με διάφορα κουτιά με διακοσμητικά και είδη οικιακής χρήσης. Οι προετοιμασίες για την εξέγερση συνεχίστηκαν όλη μέρα, χωρίς ενόχληση. Αλλά καθώς σουρούπωνε, ο τοπικός διοικητής των καραμπινιέρων υποψιάστηκε τις δραστηριότητες στην ταβέρνα Τζακομπέλι, και αποφάσισε να στείσκονταν στη γειτονιά έσπευσαν στο σημείο, αλλά δε μπόρεσαν να κάνουν κάτι παρά να διαπιστώσουν ότι οι εξεγερμένοι είχαν φύγει. Οι αναρχικοί ετοιμάστηκαν γρήγορα και πήραν το δρόμο που οδηγεί στα βουνά, παρόλο που πολλοί σύντροφοι δεν είχαν φτάσει ακόμα, γεγονός που μείωσε τον αριθμό τους. Η επιχείρηση Matese καλώς ή κακώς ήταν σε εξέλιξη, αν και άσχημη εξέλιξη, αφού αρκετοί σύντροφοι που έφτασαν μετά συνελήφθησαν στο Solopaca και στο διπλανό Pontelandolfo, και αυτοί που είχαν διαφύγει μπόρεσαν να πάρουν μόνο ένα μικρό μέρος του εξοπλισμού. Δεν είχαν τρόφιμα, και πάνω απ' όλα είχαν φύγει χωρίς να πάρουν τις βέργες τους από την Ταβέρνα Τζακομπέλι, που ήταν απαραίτητες για το καθάρισμα και όπλιση των τουφεκιών εκείνης της περιόδου. Απ' αυτή την άποψη, η απροσδόκητη επίθεση της περιπολίας προκάλεσε μεγάλη ζημιά στην αποτελεσματικότητα της ομάδας. Αλλά την ίδια στιγμή η επέμβασή τους έκανε τους αναρχικούς να κινηθούν, πριν ετοιμαστεί η παγίδα που ετοίμαζε ο υπουργός Nicotera. Έτσι τουλάχιστον η συμμορία Matese μπόρεσε να υλοποιήσει μέρος των πράξεων που είχε σχεδιάσει. Θα ταίριαζε να πούμε

του 19ου αιώνα

...από απόπειρες εξεγέρσεων (ή συνωμοσιών όπως αποκαλούνταν). Αυτές τις εκμεταλλεύθηκε η κυβέρνηση για να δικαιολογήσει τη σύνηθη εικόνα του αναρχικού σαν ληστή και παλιανθρώπου, αλλά την ίδια στιγμή συνέβαλαν σημαντικά, με τη λαϊκή αποδοχή που είχαν, στην κατανόηση και εξάπλωση των ελευθεριακών ιδεών.

Αυτές οι προσπάθειες ήταν αποτυχημένες, και πρέπει να δεχτούμε ότι αυτό συνήθως οφείλεται στην ερασιτεχνική προσέγγισή τους. Αλλά θα ήταν άδικο να κατηγορήσουμε τους ανθρώπους που εμπλέκονται. Το λάθος πιο πολύ σχετίζεται με την εποχή τους. Η πίστη τους στην εξέγερση ως μέσο κοινωνικής ανανέωσης, και ο οπτιμισμός ότι μια δράκα γενναίων ανδρών θα ήταν αρκετή να αλλάξει την πορεία των γεγονότων, ήταν χαρακτηριστικές για την αντίληψη περί γενικής προόδου που υπήρχε το 19ο αιώνα και ειδικά του Risorgimento (το όνομα δόθηκε στο εθνικό απελευθερωτικό κίνημα από την Αυστριακή κυριαρχία).

Οι αναρχικοί σίγουρα δεν ήταν οι μόνοι που ξεκίνησαν αυτές τις συνωμοσίες. Πριν απ' αυτούς υπήρξαν οι Carbonari, οι Mazziniani, και άλλοι, από τον Ciro Menotti ως Garibaldi, στους οποίους οι επίσημοι ιστορικοί ένιωσαν υποχρέωση να φερθούν με πολύ μεγαλύτερο σεβασμό απ' ότι στους Καφιέρο, Μπακούνιν ή Μαλατέστα. Πάντως, σε αντίθεση με τους πιο διάσημους σύγχρονούς τους, οι αναρχικοί δεν είχαν ποτέ πρόθεση να πάρουν την εξουσία και να επιβάλουν ένα νέο στάτους κβο με τη χρήση όπλων. Με μεγαλύτερη τιμιότητα σκόπευαν απλά να υλοποιήσουν παραδειγματικές πράξεις για να ξυπνήσουν τη συνείδηση των καταπιεσμένων μαζών. Αυτό σήμαινε η προπαγάνδα με την πράξη.

Στο συνέδριο της Διεθνούς στη Βέρνη, οι Καφιέρο και Μαλατέστα δήλωσαν: η ιταλική ομοσπονδία πιστεύει ότι η ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ, που γίνεται για να επιβεβαιώσει τις αρχές του σοσιαλισμού με ΠΡΑΞΕΙΣ, είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο προπαγάνδας, και το μόνο που, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΞΑΠΑΤΑ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΦΘΕΙΡΕΙ ΤΙΣ ΜΑΖΕΣ της εργατικής τάξης, οι αναρχικοί μόνοι τους ενθάρρυναν τους καταπιεσμένους να χτίσουν το μέλλον τους οι ίδιοι. Μια από τις πιο σημαντικές απόπειρες εξέγερσης από την πλευρά της προπαγάνδας του σχεδιασμού και του αποτελέσματος, ήταν αυτή που έγινε το 1877 στην περιοχή Matese από μέλη της Ιταλικής Ομοσπονδίας της Διεθνούς, αναφερόμενης εφεξής και ως συμμορία Matese. Περιελάμβανε πολλούς άνδρες που αντιπροσώπευαν καλύτερα τον Ιταλικό Αναρχισμό εκείνη την περίοδο, ειδικά τον Κάρλο Καφιέρο και τον Ερίκο Μαλατέστα. Η περιοχή δεν διαλέχτηκε τυχαία. Ήταν δύσκολη να προσπελαστεί, γεμάτη βουνά, αραιο-κατοικημένη, ένα ιδανικό έδαφος για αντάρτικο πόλεμο. Ήταν εύκολο να προσεγγίσουν τα κέντρα του πληθυσμού και να αποσυρθούν μετά στην ασφάλεια των κρυψώνων σε απομονωμένες φάρμες. Εξυπηρετούσε επίσης και την πρόθεση που είχαν να είναι σε επαφή με τους αγρότες, ειδικά αυτούς στο νότο, μιας και αποτελούσαν το φυσικό έδαφος για τη διασπορά των ιδεών της αναρχικής κοινωνικής επανάστασης, ενώ η κυρίαρχη τάξη τους θεωρούσε απλά αντικείμενα εκμετάλλευσης.

Στις 3 Απριλίου 1877 ο Κάρλο Καφιέρο έφτασε στο Matese με κάποιους φίλους του. Χρησιμοποιώντας τη μεταμφίεσή του (οι μάρτυρες αργότερα τον αποκαλούσαν λόρδο), μπόρεσε να παρουσιαστεί σαν Εγγλέζος τζέντλεμαν που, μαζί με τους μπόλικους υπηρέτες του, έψαχναν ένα ήσυχο μέρος να μείνουν. Μ' αυτή την κάλυψη νοίκιασε ένα σπίτι στο μικρό χωριό San Lupo, που βρισκόταν μιάμιση ώρα με την άμαξα μακριά από το Solopaca, στο δρόμο Νάπολη-Μπενεβέντο-Φόγκια. Το σπίτι ονομαζόταν Ταβέρνα Τζακομπέλι. Ήταν μεγάλο, απομονωμένο και είχε και μια πισινή έξοδο που οδηγούσε μέσα στο δάσος. Εδώ έκαναν τα σχέδια και ετοίμασαν το πεδίο ώστε να συγκεντρωθούν όλα τα όπλα, πυρομαχικά, τσάντες, μπουκάλια νερού κτλ. και ο εξοπλισμός που χρειαζόταν για αντάρτικες επιχειρήσεις.

Οι αναρχικοί είχαν προετοιμάσει τα πράγματα προσεκτικά, και επεδείκνυαν τη συνήθη προσοχή. Όμως, λόγω της προδοσίας κάποιου ατόμου, του Salvatore Farina, ο υπουργός εσωτερικών, Nicotera, ήξερε όλα τα σχέδιά τους πολύ πριν την άφιξη του Καφιέρο στο Σ. Λούπο. Αλλά δεν έκανε καμία κίνηση και τους είχε υπό παρακολούθηση. Ο σκοπός ήταν καθαρά να τους παγιδεύσει την κατάλληλη στιγμή και να πάρει πολιτική αξία απ' όλη την υπόθεση. Οι κυβερνήσεις και οι θεσμοί αλλάζουν, αλλά η νοοτροπία των Υπουργών Εσωτερικών πάντα μένει η ίδια. Αλλά αυτή η τακτική τού βλέποντας και κάνοντας δεν ήταν επιτυχής, είτε λόγω των ικανοτήτων των αναρχικών, είτε λόγω της ελευθερίας των κινήσεων που είχαν ώστε να μην υποψιαστούν κάτι. Έτσι, μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τους άνδρες και τον εξοπλισμό που χρειάζονταν στην Ταβέρνα Τζακομπέλι, πριν η τοπική αστυνομία καταλάβει πλήρως τι γινόταν.

Μια μεγάλη ομάδα υπηρετών έφτασε στο σπίτι του Εγγλέζου στις 4 Απριλίου, με διάφορα κουτιά με διακοσμητικά και είδη οικιακής χρήσης. Οι προετοιμασίες για την εξέγερση συνεχίστηκαν όλη μέρα, χωρίς ενόχληση. Αλλά καθώς σουρούπωνε, ο τοπικός διοικητής των καραμπινιέρων υποψιάστηκε τις δραστηριότητες στην ταβέρνα Τζακομπέλι, και αποφάσισε να στείλει μια αναγνωριστική περίπολο. Η περίπολος κράτησε απόσταση στην αρχή, αλλά μετά πλησίασε το σπίτι όταν είδε κάποια συνθηματικά σινιάλα με φακούς. Ήταν μια κίνηση αντάξια της παροιμιώδους ευφυΐας των καραμπινιέρων, αφού μόλις πλησίασαν έπεσαν πάνω στην ομάδα των διεθνιστών στο δάσος πίσω από το σπίτι, που άνοιξαν πυρ. Τα πυρά ήταν έντονα επειδή μέσα στο σκοτάδι οι αναρχικοί δεν ήξεραν με πόσους ήταν αντιμέτωποι. Δύο από τους καραμπινιέρους τραυματίστηκαν, και όπως θα δούμε, ένας πέθανε μέρες αργότερα λόγω του ότι το τραύμα του μολύνθηκε. Είναι ένα γεγονός που είχε μεγάλη σημασία στη δίκη που ακολούθησε την εξέγερση. Αλλά ήταν η μόνη απώλεια της όλης υπόθεσης. Στο άκουσμα των πυροβολισμών, άλλοι καραμπινιέροι που βρίσκονταν στη γειτονιά έσπευσαν στο σημείο, αλλά δε μπόρεσαν να κάνουν κάτι παρά να διαπιστώσουν ότι οι εξεγερμένοι είχαν φύγει. Οι αναρχικοί ετοιμάστηκαν γρήγορα και πήραν το δρόμο που οδηγεί στα βουνά, παρόλο που πολλοί σύντροφοι δεν είχαν φτάσει ακόμα, γεγονός που μείωσε τον αριθμό τους. Η επιχείρηση Matese καλώς ή κακώς ήταν σε εξέλιξη, αν και άσχημη εξέλιξη, αφού αρκετοί σύντροφοι που έφτασαν μετά συνελήφθησαν στο Solopaca και στο διπλανό Pontelandolfo, και αυτοί που είχαν διαφύγει μπόρεσαν να πάρουν μόνο ένα μικρό μέρος του εξοπλισμού. Δεν είχαν τρόφιμα, και πάνω απ' όλα είχαν φύγει χωρίς να πάρουν τις βέργες τους από την Ταβέρνα Τζακομπέλι, που ήταν απαραίτητες για το καθάρισμα και όπλιση των τουφεκιών εκείνης της περιόδου. Απ' αυτή την άποψη, η απροσδόκητη επίθεση της περιπολίας προκάλεσε μεγάλη ζημιά στην αποτελεσματικότητα της ομάδας. Αλλά την ίδια στιγμή η επέμβασή τους έκανε τους αναρχικούς να κινηθούν, πριν ετοιμαστεί η παγίδα που ετοίμαζε ο υπουργός Nicotera. Έτσι τουλάχιστον η συμμορία Matese μπόρεσε να υλοποιήσει μέρος των πράξεων που είχε σχεδιάσει. Θα ταίριαζε να πούμε εδώ ότι ουδέν κακό αμιγές καλού, όπως λέει η παροιμία.

Τα ξημερώματα της 5ης Απριλίου 1877 βρίσκουν την ομάδα των αναρχικών να βαδίζει βόρεια. Ήθελαν να φύγουν όσο πιο μακριά γινόταν από τις αστυνομικές δυνάμεις που τους ακολουθούσαν και να πάνε στα πιο απομονωμένα χωριά, όπου θα απαιτούνταν κάποιος χρόνος να περάσει ώσπου να σημάνει συναγερμός. Ο καιρός, πάντως, δε βοηθούσε. Αυτή την περίοδο του χρόνου τα βουνά του Matese ήταν καλυμμένα με χιόνι, κι όσο πιο ψηλά πήγαινε κανείς, τόσο χαλούσε ο καιρός. Το κρύο και η δυσκολία διασφάλισης σταθερής ποσότητας τροφής ήταν για σημαντικό κομμάτι της αποστολής ο βασικότερος εχθρός των εξεγερμένων. Την ομάδα καθοδηγούσαν οι Καφιέρο, Μαλατέστα και Πιέ-

---

ξουσιαστικής κυριαρχίας και του πολιτικού μοντέλου αντιπροσώπευσης.

πραγμάτων βρίσκονται σε πλήρη αντιδιαστολή με εκείνες τις απόψεις και ιδεολογί-

σιαστικές και αντικρατικές; Απλά δε θα μπορούσαν.

ποίηση των κοινωνικών δυνάμεων μπορεί να χαρακτηριστεί και να οδηγήσει στην υιο-

ανδρών θα ήταν αρκετή να αλλάξει την πορεία των γεγονότων, ήταν χαρακτηριστικές για την αντίληψη περί γενικής προόδου που υπήρχε το 19ο αιώνα και ειδικά του Risorgimento (το όνομα δόθηκε στο εθνικό απελευθερωτικό κίνημα από την Αυστριακή κυριαρχία).

Οι αναρχικοί σίγουρα δεν ήταν οι μόνοι που ξεκίνησαν αυτές τις συνωμοσίες. Πριν απ' αυτούς υπήρξαν οι Carbonari, οι Mazziniani, και άλλοι, από τον Ciro Menotti ως το Garibaldi, στους οποίους οι επίσημοι ιστορικοί ένιωσαν υποχρέωση να φερθούν με πολύ μεγαλύτερο σεβασμό απ' ότι στους Καφιέρο, Μπακούνιν ή Μαλατέστα. Πάντως, σε αντίθεση με τους πιο διάσημους σύγχρονούς τους, οι αναρχικοί δεν είχαν ποτέ πρόθεση να πάρουν την εξουσία και να επιβάλουν ένα νέο στάτους κβο με τη χρήση όπλων. Με μεγαλύτερη τιμιότητα σκόπευαν απλά να υλοποιήσουν παραδειγματικές πράξεις για να ξυπνήσουν τη συνείδηση των καταπιεσμένων μαζών. Αυτό σήμαινε η προπαγάνδα με την πράξη.

Στο συνέδιο της Διεθνούς στη Βέρνη, οι Καφιέρο και Μαλατέστα δήλωσαν: η ιταλική ομοσπονδία πιστεύει ότι η ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ, που γίνεται για να επιβεβαιώσει τις αρχές του σοσιαλισμού με ΠΡΑΞΕΙΣ, είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο προπαγάνδας, και το μόνο που, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΞΑΠΑΤΑ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΦΘΕΙΡΕΙ ΤΙΣ ΜΑ- του πληθυσμού και να αποσυρθούν μετά στην ασφάλεια των κρυψώνων σε απομονωμένες φάρμες. Εξυπηρετούσε επίσης και την πρόθεση που είχαν να είναι σε επαφή με τους αγρότες, ειδικά αυτούς στο νότο, μιας και αποτελούσαν το φυσικό έδαφος για τη διασπορά των ιδεών της αναρχικής κοινωνικής επανάστασης, ενώ η κυρίαρχη τάξη τους θεωρούσε απλά αντικείμενα εκμετάλλευσης.

Στις 3 Απριλίου 1877 ο Κάρλο Καφιέρο έφτασε στο Matese με κάποιους φίλους του. Χρησιμοποιώντας τη μεταμφίεση του (οι μάρτυρες αργότερα τον αποκαλούσαν λόρδο), μπόρεσε να παρουσιαστεί σαν Εγγλέζος τζέντλεμαν που, μαζί με τους μπόλικους υπηρέτες του, έψαχναν ένα ήσυχο μέρος να μείνουν. Μ' αυτή την κάλυψη νοίκιασε ένα σπίτι στο μικρό χωριό San Lupo, που βρισκόταν μιάμιση ώρα με την άμαξα μακριά από το Solopaca, στο δρόμο Νάπολη-Μπενεβέντο-Φόγκια. Το σπίτι ονομαζόταν Ταβέρνα Τζακομπέλι. Ήταν μεγάλο, απομονωμένο και είχε και μια πισινή έξοδο που οδηγούσε μέσα στο δάσος. Εδώ έκαναν τα σχέδια και ετοίμασαν το πεδίο ώστε να συγκεντρωθούν όλα τα όπλα, πυρομαχικά, τσάντες, μπουκάλια νερού κτλ. και ο εξοπλισμός που χρειαζόταν για αντάρτικες επιχειρήσεις.

Οι αναρχικοί είχαν προετοιμάσει τα πράγματα προσεκτικά, και επεδείκνυαν τη συνήθη προσοχή. Όμως, λόγω της προ- ψιαστούν κάτι. Έτσι, μπόρεσαν να συγκεντρώσουν τους άνδρες και τον εξοπλισμό που χρειάζονταν στην Ταβέρνα Τζακομπέλι, πριν η τοπική αστυνομία καταλάβει πλήρως τι γινόταν.

Μια μεγάλη ομάδα υπηρετών έφτασε στο σπίτι του Εγγλέζου στις 4 Απριλίου, με διάφορα κουτιά με διακοσμητικά και είδη οικιακής χρήσης. Οι προετοιμασίες για την εξέγερση συνεχίστηκαν όλη μέρα, χωρίς ενόχληση. Αλλά καθώς σουρούπωνε, ο τοπικός διοικητής των καραμπινιέρων υποψιάστηκε τις δραστηριότητες στην ταβέρνα Τζακομπέλι, και αποφάσισε να στείλει μια αναγνωριστική περίπολο. Η περίπολος κράτησε απόσταση στην αρχή, αλλά μετά πλησίασε το σπίτι όταν είδε κάποια συνθηματικά σινιάλα με φακούς. Ήταν μια κίνηση αντάξια της παροιμιώδους ευφυΐας των καραμπινιέρων, αφού μόλις πλησίασαν έπεσαν πάνω στην ομάδα των διεθνιστών στο δάσος πίσω από το σπίτι, που άνοιξαν πυρ. Τα πυρά ήταν έντονα επειδή μέσα στο σκοτάδι οι αναρχικοί δεν ήξεραν με πόσους ήταν αντιμέτωποι. Δύο από τους καραμπινιέρους τραυματίστηκαν, και όπως θα δούμε, ένας πέθανε μέρες αργότερα λόγω του ότι το τραύμα του μολύνθηκε. Είναι ένα γεγονός που είχε μεγάλη σημασία στη δίκη που ακολούθησε την εξέγερση. Αλλά ήταν η μόνη απώλεια της όλης υπόθεσης. Στο άκουσμα των πυροβολισμών, άλλοι καραμπινιέροι που βρί- και πάνω απ' όλα είχαν φύγει χωρίς να πάρουν τις βέργες τους από την Ταβέρνα Τζακομπέλι, που ήταν απαραίτητες για το καθάρισμα και όπλιση των τουφεκιών εκείνης της περιόδου. Απ' αυτή την άποψη, η απροσδόκητη επίθεση της περιπολίας προκάλεσε μεγάλη ζημιά στην αποτελεσματικότητα της ομάδας. Αλλά την ίδια στιγμή ή επέμβασή τους έκανε τους αναρχικούς να κινηθούν, πριν ετοιμαστεί η παγίδα που ετοίμαζε ο υπουργός Nicotera. Έτσι τουλάχιστον η συμμορία Matese μπόρεσε να υλοποιήσει μέρος των πράξεων που είχε σχεδιάσει. Θα ταίριαζε να πούμε εδώ ότι ουδέν κακό αμιγές καλού, όπως λέει η παροιμία.

Τα ξημερώματα της 5ης Απριλίου 1877 βρίσκουν την ομάδα των αναρχικών να βαδίζει βόρεια. Ήθελαν να φύγουν όσο πιο μακριά γινόταν από τις αστυνομικές δυνάμεις που τους ακολουθούσαν και να πάνε στα πιο απομονωμένα χωριά, όπου θα απαιτούνταν κάποιος χρόνος να περάσει ώσπου να σημάνει συναγερμός. Ο καιρός, πάντως, δε βοηθούσε. Αυτή την περίοδο του χρόνου τα βουνά του Matese ήταν καλυμμένα με χιόνι, κι όσο πιο ψηλά πήγαινε κανείς, τόσο χαλούσε ο καιρός. Το κρύο και η δυσκολία διασφάλισης σταθερής ποσότητας τροφής ήταν για σημαντικό κομμάτι της αποστολής ο βασικότερος εχθρός των εξεγερμένων. Την ομάδα καθοδηγούσαν οι Καφιέρο, Μαλατέστα και Πιέ-

---

ξουσιαστικής κυριαρχίας και του πολιτικού μοντέλου αντιπροσώπευσης.

Η εμπειρία από τους κοινωνικούς αγώνες, έχει αποδείξει περίτρανα πως όσες φορές υπήρξε «σύνθεση» των εξεγερτικών-επαναστατικών απελευθερωτικών αντιλήψεων και πρακτικών με τις εξουσιαστικές, το αποτέλεσμα υπήρξε καταστροφικό για τους εξεγερμένους. Η ύπαρξη των αναρχικών είναι άρρηκτα δεμένη με όλους τους καταπιεσμένους που θέλουν να καταστρέψουν την κυριαρχία σε όλες της τις μορφές και με μέσα που εναρμονίζονται με την ολική απελευθερωτική προοπτική. Αυτό είναι ξεκάθαρο, όπως ξεκάθαρες πρέπει να είναι και οι αντιλήψεις οι οποίες εκ των πραγμάτων βρίσκονται σε πλήρη αντιδιαστολή με εκείνες τις απόψεις και ιδεολογίες που θέλουν να σώσουν την κοινωνία. Οι αναρχικοί δεν είναι σωτήρες. **Όσοι θέλουν να σώσουν την κοινωνία στην ουσία θέλουν να την εξουσιάσουν**. Τα ρήγματα στα τείχη της εξουσίας, μπορούν να επέλθουν από σχέδια δράσης που συνδέονται με την ολική διάσταση της απελευθέρωσης που δεν υποκύπτει στη πολιτική και τον τακτικισμό.

Πως επομένως θα μπορούσαν να συνυπάρχουν μέσα στους κόλπους ενός «επαναστατικού κινήματος», στο οποίο υπάρχουν απόψεις, θεωρήσεις, ιδεολογίες και πρακτικές από κατάφωρα εξουσιαστικές έως ολόπλευρα αναρχικές, αντιεξουσιαστικές και αντικρατικές; Απλά δε θα μπορούσαν.

Έστω ότι παίρνουμε σαν συνδετικό τους στοιχείο την αντίθεση τους απέναντι στην υπάρχουσα κρατική και καπιταλιστική πραγματικότητα και κάνουμε το λάθος να εντάξουμε αναρχικούς και μαρξιστές, σε μια ενιαία κατάσταση με κύριο χαρακτηριστικό της να είναι το επαναστατικό, τότε οι αναρχικοί ή θα γίνουν απλά «επαναστάτες» που θέλουν να ανατρέψουν την υπάρχουσα πραγματικότητα και μόνο ή οι μαρξιστές θα αποκτήσουν χαρακτηριστικά που **ούτε η ιδεολογία τους, ούτε η πρακτική τους περιέχει**. Ποιο επαναστατικό κίνημα λοιπόν;

Η έννοια του «κινήματος» μόνο σαν **τυποποίηση** των κοινωνικών δυνάμεων μπορεί να χαρακτηριστεί και να οδηγήσει στην υιοθεσία **μη αναρχικών** και αποξενωτικών από τη δυναμική του κοινωνικού ανταγωνισμού, τεχνικών (πλατφόρμες, συμφωνίες, πλαίσια).

Οι μαρξιστές-λενινιστές ακολούθησαν μέσα από τα κινήματα ή τα κόμματα το δρομολόγιο που τους προσδιορίστηκε από την αρχή από τους ιδρυτές της θεωρίας αυτής και έγιναν αναπόσπαστο και απαραίτητο κομμάτι της κυριαρχίας.

Ο μαρξισμός είναι ιδεολογία και πρακτική της κυριαρχίας. Σαν τέτοιο τον πολεμούμε, γιατί σαν τέτοιος υπάρχει.

Π.

τρο Τσέζαρε Τσετσαρέλι, και η ηγεσία άλλαζε κυκλικά κάθε 24 ώρες, μια πρώτη, αν και περιορισμένη, κυκλική αλλαγή διοίκησης. Βάδιζαν όλη μέρα μέσα στα βάθη του Matese, όπως και την επόμενη. Στις 7 Απριλίου οι ανάρχικοί έφτασαν στην περιφέρεια του Cusano, και έχοντας περάσει τη νύχτα σε μια φάρμα, περιδιάβηκαν τη λίμνη του Matese, πηγαίνοντας προς το χωριό Letino. Μπήκαν στο χωριό στις 10 το πρωί της 8ης Απριλίου, Κυριακή, κουβαλώντας μια τεράστια μαύρη και κόκκινη σημαία, και δέχτηκαν ζητωκραυγές από τους ανθρώπους μέσα σε κλίμα έκπληξης και χαράς. Κατά τύχη το Συμβούλιο ήταν σε εξέλιξη εκείνη την ώρα στο Δημαρχείο και συζητούσε εκείνη τη στιγμή τι να κά-

1 το απόγευμα και πορεύθηκε προς το γειτονικό χωριό του Gallo, που βρισκόταν πέντε χιλιόμετρα μακριά. Αλλά πριν φτάσει εκεί συνάντησε έναν άλλο παπά: τον παπά της ενορίας του Gallo. Ίσως από περιέργεια, ίσως από φόβο, αυτός ήθελε να ξέρει τις προθέσεις της ομάδας και σταμάτησε για να συζητήσει με τους αναρχικούς. Άνοιξε και το χιτώνα του, δείχνοντας τη βρωμιά που είχε από κάτω, για να τους δείξει ότι ήταν κι αυτός εκμεταλλευόμενος όπως κι οι άλλοι.

Σε κάθε περίπτωση, όταν κατάλαβε περί τίνος πρόκειται (κατά τα λεγόμενά του: αλλαγή κυβέρνησης και κάψιμο εγγράφων) γύρισε αρκετά ευτυχισμένος για να καθησυχάσει τους συγχωριανούς του και

του μηνός ψάχνοντας ένα μέρος να κρυφτούν και να διασπάσουν την περικύκλωση, αλλά χωρίς επιτυχία. Ήταν κουρασμένοι, πεινασμένοι και μουσκεμένοι απ' τη βροχή, που δε φαινόταν ότι θα καταλάγιαζε. Τα τουφέκια ήταν τώρα άχρηστα, και η έλλειψη ράβδων, που είχαν μείνει πίσω στο San Lupo, σήμαινε ότι δε μπορούσαν να καθαριστούν ή να ξαναγεμιστούν. Σ' αυτές τις συνθήκες ακόμα και μια τελική αναμέτρηση ήταν αδύνατη.

Στις 11 Απρίλη η ομάδα βρήκε επιτέλους ένα μέρος να ξεκουραστεί, 3 μίλια μακριά απ' το Letino, στη φάρμα Concetta, και αποφάσισαν να σταματήσουν εκεί για να φάνε. Σκέφτηκαν να περιμένουν ώσπου ο καιρός να φτιάξει, και μετά να προσπαθήσουν, για άλλη μια φορά, να ξεφύγουν απ' το δίχτυ των κυβερνητικών στρατιωτών. Αλλά αυτό έμεινε μόνο στα σχέδια, αφού ένας αγρότης, προσβλέποντας στην ανταμοιβή, έδωσε πληροφορίες στους στρατιώτες, και στις 12 Απρίλη ένα απόσπασμα τυφεκιοφόρων εισέβαλε στο σπίτι, αιφνιδιάζοντας τους αναρχικούς.

Λόγω της κατάστασης των ανδρών και των όπλων τους, δεν υπήρχε καμία αντίσταση. Η εξέγερση του Matese είχε τελειώσει.

Οι κρατούμενοι στάλθηκαν σε διάφορες φυλακές της περιφέρειας και, σύντομα, συγκεντρώθηκαν όλοι στις φυλακές S. Maria Capua Vetere περιμένοντας τη δίκη. Το αποτέλεσμα ήταν παραπάνω από φανερό στην αρχή: ο Nicotera, Υπουργός Εσωτερικών, σε ένα κύμα αντι-αναρχικής υστερίας, προβλεπόμενο λόγω της παρέμβασης του δεξιά σκεπτόμενου Τύπου, σκόπευε να δικάσει όλη την ομάδα σε στρατιωτικό δικαστήριο. Σ' αυτή την περίπτωση προφανώς θα υπήρχε μία κατάληξη, το εκτελεστικό απόσπασμα.

Το ότι τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν έτσι οφείλεται, προφανώς, στη μεσολάβηση της κόρης του Carlo Pisacane, Sylvia, η

σαν τη μόνιμη αναπηρία στον ένα μηρό του Asciano, και μετά από σαράντα μέρες, το θάνατο του Santamaria.

Ευτυχώς για τους κατηγορούμενους, ο Βασιλιάς Vittorio Emanuele πέθανε στις 9 Ιανουαρίου, και ο διάδοχός του, Umberto ο 1ος (που όπως όλοι ξέρουν ήταν ένας καλός βασιλιάς) έδωσε αμνηστία στη χώρα, που περιελάμβανε και πολλά πολιτικά εγκλήματα. Και, έτσι, η μακρά λίστα κατηγοριών ενάντια στη συμμορία Matese μειώθηκε.

Η δίκη διεξήχθη στο Δικαστήριο της Ασσίζης στο Μπενεβέντο και ξεκίνησε στις 14 Αυγούστου 1878.

Πραγματοποιήθηκε εν μέσω λαϊκής συμπάθειας για τους κατηγορούμενους, της ίδιας συμπάθειας που τους περιέβαλλε όταν έκαιγαν τα δημόσια έγγραφα στο Letino και στο Gallo. Οι αναρχικοί σύντομα αποδείχθηκε ότι ήταν σκληρά καρύδια για το δημόσιο κατήγορο. Έξυπνοι, καλά προετοιμασμένοι, σίγουροι για τη σκέψη τους, απάντησαν αμέσως στους δικαστές, τους αμφισβήτησαν, και δεν έχασαν ευκαιρία να προπαγανδίσουν τις δικές τους ιδέες για ισότητα και ελευθερία. Σ' αυτό τους βοήθησαν και οι ικανοί δικηγόροι της υπεράσπισης, ανάμεσα στους οποίους ήταν ο τότε πολύ νεαρός, αλλά ήδη καταρτισμένος, Severio Merlino, που ήταν επίσης αναρχικός.

Για να αντιμετωπίσει τη δική τους γραμμή υπεράσπισης, που ήταν νομικά μη-αμφισβητήσιμη, ο Προϊστάμενος Εισαγγελέας Forni υποχρεώθηκε να συγκεντρώσει όλες τις δολοφονικές ενέργειες στους πυροβολισμούς της 4ης Απριλίου, και στον επακόλουθο θάνατο του διάσημου καραμπινιέρου. Υποστήριξε ότι οι αντάρτες πυροβόλησαν και σκότωσαν εσκεμμένα, από αιμοβορία. Οι Καφιέρο και Μαλατέστα απάντησαν σθεναρά σ' αυτή την τερατωδώς διογκωμένη κατηγορία και οι δικηγόροι υπεράσπισης έδειξαν ότι, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, ο θάνατος δεν προήλθε από τις σφαίρες των αναρχικών αλλά από την επακόλουθη μόλυνση (με άλλα λόγια ο δύστυχος στρατιώτης δε δέχτηκε σωστή περίθαλψη). Η σκοτεινά δρα-

τρο Τσέζαρε Τσετσαρέλι, και η ηγεσία άλλαζε κυκλικά κάθε 24 ώρες, μια πρώτη, αν και περιορισμένη, κυκλική αλλαγή διοίκησης. Βάδιζαν όλη μέρα μέσα στα βάθη του Matese, όπως και την επόμενη. Στις 7 Απριλίου οι ανάρχικοί έφτασαν στην περιφέρεια του Cusano, και έχοντας περάσει τη νύχτα σε μια φάρμα, περιδιάβηκαν τη λίμνη του Matese, πηγαίνοντας προς το χωριό Letino. Μπήκαν στο χωριό στις 10 το πρωί της 8ης Απριλίου, Κυριακή, κουβαλώντας μια τεράστια μαύρη και κόκκινη σημαία, και δέχτηκαν ζητωκραυγές από τους ανθρώπους μέσα σε κλίμα έκπληξης και χαράς. Κατά τύχη το Συμβούλιο ήταν σε εξέλιξη εκείνη την ώρα στο Δημαρχείο και συζητούσε εκείνη τη στιγμή τι να κάνουν με κάποια παλιά όπλα που είχαν κατασχεθεί από λαθροκυνηγούς. Οι διεθνιστές ήρθαν πάνω στην ώρα για να τα επιτάξουν, και να τα διανέμουν στο λαό, μαζί με τουφέκια από την Εθνοφρουρά.

Προχώρησαν έπειτα σε πράξεις μεγαλύτερης σημασίας.

Οι εξεγερμένοι δήλωσαν δημόσια ότι ο Βασιλιάς Vittorio Emanuele ο Δεύτερος εκθρονίζεται, και έσπασαν την εικόνα του σε κομματάκια. Έπειτα έκαψαν όλα τα δημόσια έγγραφα της Περιφέρειας σε μια μεγάλη φωτιά στην πλατεία: λίστες ιδιοκτησίας, φορολογικά αρχεία, υποθήκες κτλ., για να συμβολίσουν την κατάργηση των δικαιωμάτων του κράτους και της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Τέλος, κατέστρεψαν τα μέτρα που ήταν τοποθετημένα στους μύλους, για να υπολογίζουν το μισητό φόρο στο σιτάρι.

Πίσω απ' αυτές τις πράξεις βρίσκονται

1 το απόγευμα και πορεύθηκε προς το γειτονικό χωριό του Gallo, που βρισκόταν πέντε χιλιόμετρα μακριά. Αλλά πριν φτάσει εκεί συνάντησε έναν άλλο παπά: τον παπά της ενορίας του Gallo. Ίσως από περιέργεια, ίσως από φόβο, αυτός ήθελε να ξέρει τις προθέσεις της ομάδας και σταμάτησε για να συζητήσει με τους αναρχικούς. Άνοιξε και το χιτώνα του, δείχνοντας τη βρωμιά που είχε από κάτω, για να τους δείξει ότι ήταν κι αυτός εκμεταλλευόμενος όπως κι οι άλλοι.

Σε κάθε περίπτωση, όταν κατάλαβε περί τίνος πρόκειται (κατά τα λεγόμενά του: αλλαγή κυβέρνησης και κάψιμο εγγράφων) γύρισε αρκετά ευτυχισμένος για να καθησυχάσει τους συγχωριανούς του και, για να είναι σίγουρος, να κλειστεί στο σπίτι του.

Οι αναρχικοί έφτασαν στο Δημαρχείο του Gallo γύρω στις 2 το απόγευμα. Ο Μαλατέστα πυροβολώντας έσπασε τις κλειδαριές και μπήκαν μέσα για να επαναλάβουν ό,τι έκαναν και στο Letino. Η μόνη διαφορά ήταν η διανομή στο χωριό του μικρού χρηματικού ποσού που είχε ο Έφορος. Όλα έγιναν, όπως πριν, με ενθουσιασμό και χωρίς κανενός είδους δυσκολία.

Αλλά οι κυβερνητικοί στρατιώτες, αν και ήταν αθέατοι, δεν είχαν μείνει με σταυρωμένα τα χέρια. Υπό τη διοίκηση του Στρατηγού De Sanget περίπου 12.000 άνδρες είχαν πολιορκήσει όλη τη περιοχή του Matese: τρεις λόχοι τυφεκιοφόρων στα νότια, ένα σύνταγμα πεζικού στα βόρεια, και άλλες δυνάμεις από Καμπομπάσο, Ισέρνια, Καζέρτα, Μπενεβέντο και Νάπολη. Έτσι, οι Διεθνιστές, φεύγοντας από

μίλια μακριά απ' το Letino, στη φάρμα Concetta, και αποφάσισαν να σταματήσουν εκεί για να φάνε. Σκέφτηκαν να περιμένουν ώσπου ο καιρός να φτιάξει, και μετά να προσπαθήσουν, για άλλη μια φορά, να ξεφύγουν απ' το δίχτυ των κυβερνητικών στρατιωτών. Αλλά αυτό έμεινε μόνο στα σχέδια, αφού ένας αγρότης, προσβλέποντας στην ανταμοιβή, έδωσε πληροφορίες στους στρατιώτες, και στις 12 Απρίλη ένα απόσπασμα τυφεκιοφόρων εισέβαλε στο σπίτι, αιφνιδιάζοντας τους αναρχικούς.

Λόγω της κατάστασης των ανδρών και των όπλων τους, δεν υπήρχε καμία αντίσταση. Η εξέγερση του Matese είχε τελειώσει.

Οι κρατούμενοι στάλθηκαν σε διάφορες φυλακές της περιφέρειας και, σύντομα, συγκεντρώθηκαν όλοι στις φυλακές S. Maria Capua Vetere περιμένοντας τη δίκη. Το αποτέλεσμα ήταν παραπάνω από φανερό στην αρχή: ο Nicotera, Υπουργός Εσωτερικών, σε ένα κύμα αντι-αναρχικής υστερίας, προβλεπόμενο λόγω της παρέμβασης του δεξιά σκεπτόμενου Τύπου, σκόπευε να δικάσει όλη την ομάδα σε στρατιωτικό δικαστήριο. Σ' αυτή την περίπτωση προφανώς θα υπήρχε μία κατάληξη, το εκτελεστικό απόσπασμα.

Το ότι τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν έτσι οφείλεται, προφανώς, στη μεσολάβηση της κόρης του Carlo Pisacane, Sylvia, η οποία (συμπτώσεις της ζωής!...) είχε υιοθετηθεί λίγο πριν, από τη Μεγαλειότητά του τον Υπουργό. Ο τελευταίος (πάλι οι συμπτώσεις της ζωής!) υπήρξε και σύντροφος στα όπλα του σοσιαλιστή επαναστάτη Carlo Pisacane στην αποστολή Sapri. Μια αμαρτία στα νιάτα του, αποδεδειγμένα, αλλά έσωσε το τομάρι του Μαλατέστα και των άλλων.

Πάντως, τα προβλήματά τους δε λύθηκαν. Αν και η πιθανότητα μιας συνοπτικής δίκης είχε απομακρυνθεί, οι κατηγορίες ακόμα περιελάμβαναν μια λίστα εγκλημάτων που προμήνυαν κάτι κακό. Η προκαταρκτική έρευνα τελείωσε στις 27/12/1877, με τις ακόλουθες κατηγορίες:

α) Ενάντια σε όλους τους συλληφθέντες, περιλαμβανομένων και αυτών από το Pontelandolfo και Solopaca, το έγκλημα της συνωμοσίας με αντικείμενο την απομάκρυνση και καταστροφή της μορφής

Πραγματοποιήθηκε εν μέσω λαϊκής συμπάθειας για τους κατηγορούμενους, της ίδιας συμπάθειας που τους περιέβαλλε όταν έκαιγαν τα δημόσια έγγραφα στο Letino και στο Gallo. Οι αναρχικοί σύντομα αποδείχθηκε ότι ήταν σκληρά καρύδια για το δημόσιο κατήγορο. Έξυπνοι, καλά προετοιμασμένοι, σίγουρα για τη σκέψη τους, απάντησαν αμέσως στους δικαστές, τους αμφισβήτησαν, και δεν έχασαν ευκαιρία να προπαγανδίσουν τις δικές τους ιδέες για ισότητα και ελευθερία. Σ' αυτό τους βοήθησαν και οι ικανοί δικηγόροι της υπεράσπισης, ανάμεσα στους οποίους ήταν ο τότε πολύ νεαρός, αλλά ήδη καταρτισμένος, Severio Merlino, που ήταν επίσης αναρχικός.

Για να αντιμετωπίσει τη δική τους γραμμή υπεράσπισης, που ήταν νομικά μη-αμφισβητήσιμη, ο Προϊστάμενος Εισαγγελέας Forni υποχρεώθηκε να συγκεντρώσει όλες τις δολοφονικές ενέργειες στους πυροβολισμούς της 4ης Απριλίου, και στον επακόλουθο θάνατο του διάσημου καραμπινιέρου. Υποστήριξε ότι οι αντάρτες πυροβόλησαν και σκότωσαν εσκεμμένα, από αιμοβορία. Οι Καφιέρο και Μαλατέστα απάντησαν σθεναρά σ' αυτή την τερατωδώς διογκωμένη κατηγορία και οι δικηγόροι υπεράσπισης έδειξαν ότι, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, ο θάνατος δεν προήλθε από τις σφαίρες των αναρχικών αλλά από την επακόλουθη μόλυνση (με άλλα λόγια ο δύστυχος στρατιώτης δε δέχτηκε σωστή περίθαλψη). Η σκοτεινά δραματική φιγούρα του αναρχικού δολοφόνου έγινε ακόμα πιο αντιφατική, όπως και τα επιχειρήματα του εισαγγελέα που στηρίζονταν, αλλά και πρόβαλλαν αυτήν την εικόνα.

Η ετυμηγορία ανακοινώθηκε στις 25 Αυγούστου, μετά από 1 ώρα και ένα τέταρτο συζήτησης. Οι ένορκοι κήρυξαν τους κατηγορούμενους αθώους για το θάνατο του καραμπινιέρου και εφάρμοσαν την αμνηστία στις άλλες κατηγορίες. Η συμμορία Matese απαλλάχτηκε και αφέθηκε ελεύθερη. Ήταν η ετυμηγορία που περίμενε ο λαός. Ένα πλήθος δύο χιλιάδων καλωσόρισε τους αναρχικούς, χειροκροτώντας τους, μόλις βγήκαν από τις φυλακές, ένα απτό σημάδι της απήχησης που είχε η προπαγάνδα με την πράξη ανάμεσα στους καταπιεσμένους εκείνης της περιόδου. Ένας ανταποκριτής της Corriere del Mattino της Νάπολης συμπέρανε

και περιορισμένη, κυκλική αλλαγή διοίκησης. Βάδιζαν όλη μέρα μέσα στα βάθη του Matese, όπως και την επόμενη. Στις 7 Απριλίου οι αναρχικοί έφτασαν στην περιφέρεια του Cusano, και έχοντας περάσει τη νύχτα σε μια φάρμα, περιδιάβηκαν τη λίμνη του Matese, πηγαίνοντας προς το χωριό Letino. Μπήκαν στο χωριό στις 10 το πρωί της 8ης Απριλίου, Κυριακή, κουβαλώντας μια τεράστια μαύρη και κόκκινη σημαία, και δέχτηκαν ζητωκραυγές από τους ανθρώπους μέσα σε κλίμα έκπληξης και χαράς. Κατά τύχη το Συμβούλιο ήταν σε εξέλιξη εκείνη την ώρα στο Δημαρχείο και συζητούσε εκείνη τη στιγμή τι να κάνουν με κάποια παλιά όπλα που είχαν κατασχεθεί από λαθροκυνηγούς. Οι διεθνιστές ήρθαν πάνω στην ώρα για να τα επιτάξουν, και να τα διανέμουν στο λαό, μαζί με τουφέκια από την Εθνοφρουρά.

Προχώρησαν έπειτα σε πράξεις μεγαλύτερης σημασίας.

Οι εξεγερμένοι δήλωσαν δημόσια ότι ο Βασιλιάς Vittorio Emanuele ο Δεύτερος εκθρονίζεται, και έσπασαν την εικόνα του σε κομματάκια. Έπειτα έκαψαν όλα τα δημόσια έγγραφα της Περιφέρειας σε μια μεγάλη φωτιά στην πλατεία: λίστες ιδιοκτησίας, φορολογικά αρχεία, υποθήκες κτλ., για να συμβολίσουν την κατάργηση των δικαιωμάτων του κράτους και της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Τέλος, κατέστρεψαν τα μέτρα που ήταν τοποθετημένα στους μύλους, για να υπολογίζουν το μισητό φόρο στο σιτάρι.

Πίσω απ' αυτές τις πράξεις βρίσκονται ιδεολογικοί λόγοι. Ο Καφιέρο ανέβηκε στην εξέδρα ενός μεγάλου σταυρού (που αντικαταστάθηκε από τη μαύρη και κόκκινη σημαία) για να εξηγήσει στο πλήθος μιλώντας την τοπική διάλεκτο, τις αρχές της κοινωνικής επανάστασης, μαζί με τους σκοπούς και τις μεθόδους της.

Γίναν όλα μέσα σε κλίμα συμπάθειας και ενθουσιασμού από τους ανθρώπους του χωριού. Σε τέτοιο βαθμό που ακόμα κι ο παπάς, Don Raffaele Fortini, προχώρησε τόσο πολύ ώστε να πει ότι το Ευαγγέλιο και ο σοσιαλισμός ήταν το ίδιο πράγμα, δείχνοντας προς τους διεθνιστές και δεχόμενος τα χειροκροτήματα όλων.

Η ομάδα έφυγε απ' το Letino γύρω στη ντε χιλιόμετρα μακριά. Αλλά πριν φτάσει εκεί συνάντησε έναν άλλο παπά: τον παπά της ενορίας του Gallo. Ίσως από περιέργεια, ίσως από φόβο, αυτός ήθελε να ξέρει τις προθέσεις της ομάδας και σταμάτησε για να συζητήσει με τους αναρχικούς. Άνοιξε και το χιτώνα του, δείχνοντας τη βρωμιά που είχε από κάτω, για να τους δείξει ότι ήταν κι αυτός εκμεταλλευόμενος όπως κι οι άλλοι.

Σε κάθε περίπτωση, όταν κατάλαβε περί τίνος πρόκειται (κατά τα λεγόμενά του: αλλαγή κυβέρνησης και κάψιμο εγγράφων) γύρισε αρκετά ευτυχισμένος για να καθησυχάσει τους συγχωριανούς του και, για να είναι σίγουρος, να κλειστεί στο σπίτι του.

Οι αναρχικοί έφτασαν στο Δημαρχείο του Gallo γύρω στις 2 το απόγευμα. Ο Μαλατέστα πυροβολώντας έσπασε τις κλειδαριές και μπήκαν μέσα για να επαναλάβουν ό,τι έκαναν και στο Letino. Η μόνη διαφορά ήταν η διανομή στο χωριό του μικρού χρηματικού ποσού που είχε ο Έφορος. Όλα έγιναν, όπως πριν, με ενθουσιασμό και χωρίς κανενός είδους δυσκολία.

Αλλά οι κυβερνητικοί στρατιώτες, αν και ήταν αθέατοι, δεν είχαν μείνει με σταυρωμένα τα χέρια. Υπό τη διοίκηση του Στρατηγού De Sanget περίπου 12.000 άνδρες είχαν πολιορκήσει όλη τη περιοχή του Matese: τρεις λόχοι τυφεκιοφόρων στα νότια, ένα σύνταγμα πεζικού στα βόρεια, και άλλες δυνάμεις από Καμπομπάσο, Ισέρνια, Καζέρτα, Μπενεβέντο και Νάπολη. Έτσι, οι Διεθνιστές, φεύγοντας από το Gallo, βρέθηκαν πρακτικά και αναπάντεχα περικυκλωμένοι.

Σε όποια κατεύθυνση και αν στράφηκαν για να βρουν κάποιο χωριό να καταλάβουν, αντιμετώπισαν φρουρές στρατιωτών και έπρεπε να φύγουν πίσω πάνω στα ίχνη τους για να αποφύγουν τον εντοπισμό τους. Ο κακός καιρός επιδείνωνε περαιτέρω την κατάσταση. Μια φοβερή νεροποντή από βροχή μαζί με χιόνι τους έφερε προ εκπλήξεως, όχι μακριά από το Gallo, μουσκεύοντας τα όπλα τους και τα πυρομαχικά και κάνοντας το περπάτημα δυσκολότερο από ποτέ. Τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά.

Οι άνδρες πέρασαν όλη την 9η και 10η μα, συγκεντρώθηκαν όλοι στις φυλακές S. Maria Capua Vetere περιμένοντας τη δίκη. Το αποτέλεσμα ήταν παραπάνω από φανερό στην αρχή: ο Nicotera, Υπουργός Εσωτερικών, σε ένα κύμα αντι-αναρχικής υστερίας, προβλεπόμενο λόγω της παρέμβασης του δεξιά σκεπτόμενου Τύπου, σκόπευε να δικάσει όλη την ομάδα σε στρατιωτικό δικαστήριο. Σ' αυτή την περίπτωση προφανώς θα υπήρχε μία κατάληξη, το εκτελεστικό απόσπασμα.

Το ότι τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν έτσι οφείλεται, προφανώς, στη μεσολάβηση της κόρης του Carlo Pisacane, Sylvia, η οποία (συμπτώσεις της ζωής!...) είχε υιοθετηθεί λίγο πριν, από τη Μεγαλειότητά του τον Υπουργό. Ο τελευταίος (πάλι οι συμπτώσεις της ζωής!) υπήρξε και σύντροφος στα όπλα του σοσιαλιστή επαναστάτη Carlo Pisacane στην αποστολή Sapri. Μια αμαρτία στα νιάτα του, αποδεδειγμένα, αλλά έσωσε το τομάρι του Μαλατέστα και των άλλων.

Πάντως, τα προβλήματά τους δε λύθηκαν. Αν και η πιθανότητα μιας συνοπτικής δίκης είχε απομακρυνθεί, οι κατηγορίες ακόμα περιελάμβαναν μια λίστα εγκλημάτων που προμήνυαν κάτι κακό. Η προκαταρκτική έρευνα τελείωσε στις 27/12/1877, με τις ακόλουθες κατηγορίες:

α) Ενάντια σε όλους τους συλληφθέντες, περιλαμβανομένων και αυτών από το Pontelandolfo και Solopaca, το έγκλημα της συνωμοσίας με αντικείμενο την απομάκρυνση και καταστροφή της μορφής κυβέρνησης, ενθάρρυνση του λαού να οπλιστεί ενάντια στις δυνάμεις του Κράτους, πρόκληση εμφύλιου πολέμου, προτροπή για πόλεμο ανάμεσά τους και καταστροφή, μακελειό και ληστεία μιας ολόκληρης τάξης.

β) Ενάντια στους 26 που πραγματοποίησαν τις δράσεις στο S. Lupo, Gallo και Letino, επιπρόσθετα, τα εγκλήματα της δράσης σε ένοπλη ομάδα με αντικείμενο τους παραπάνω σκοπούς, και κοινή συμμετοχή στα εγκλήματα του εσκεμμένου τραυματισμού από πυροβόλα όπλα των Antonio Santamaria και Pasquale Asciano, καραμπινιέρων, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους: τραύματα που προκάλεντρώσει όλες τις δολοφονικές ενέργειες στους πυροβολισμούς της 4ης Απριλίου, και στον επακόλουθο θάνατο του διάσημου καραμπινιέρου. Υποστήριξε ότι οι αντάρτες πυροβόλησαν και σκότωσαν εσκεμμένα, από αιμοβορία. Οι Καφιέρο και Μαλατέστα απάντησαν σθεναρά σ' αυτή την τερατωδώς διογκωμένη κατηγορία και οι δικηγόροι υπεράσπισης έδειξαν ότι, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, ο θάνατος δεν προήλθε από τις σφαίρες των αναρχικών αλλά από την επακόλουθη μόλυνση (με άλλα λόγια ο δύστυχος στρατιώτης δε δέχτηκε σωστή περίθαλψη). Η σκοτεινά δραματική φιγούρα του αναρχικού δολοφόνου έγινε ακόμα πιο αντιφατική, όπως και τα επιχειρήματα του εισαγγελέα που στηρίζονταν, αλλά και πρόβαλλαν αυτήν την εικόνα.

Η ετυμηγορία ανακοινώθηκε στις 25 Αυγούστου, μετά από 1 ώρα και ένα τέταρτο συζήτησης. Οι ένορκοι κήρυξαν τους κατηγορούμενους αθώους για το θάνατο του καραμπινιέρου και εφάρμοσαν την αμνηστία στις άλλες κατηγορίες. Η συμμορία Matese απαλλάχτηκε και αφέθηκε ελεύθερη. Ήταν η ετυμηγορία που περίμενε ο λαός. Ένα πλήθος δύο χιλιάδων καλωσόρισε τους αναρχικούς, χειροκροτώντας τους, μόλις βγήκαν από τις φυλακές, ένα απτό σημάδι της απήχησης που είχε η προπαγάνδα με την πράξη ανάμεσα στους καταπιεσμένους εκείνης της περιόδου. Ένας ανταποκριτής της Corriere del Mattino της Νάπολης συμπέρανε στο σχετικό άρθρο του την επόμενη μέρα: Μια δίκη σαν κι αυτή σε κάθε επαρχία, και η κυβέρνηση θα σκοτωνόταν με τα ίδια της τα χέρια.

R. Brosio

Δημοσιεύτηκε στη Rivista Anarchica,
Ιούνιος 1972.
(Μεταφρασμένο
από το αγγλικό κείμενο
στο Cienfuegos Press
Anarchist Review,
τ. 5, σ. 37-39, μετάφραση: A. Hunter)

Μετάφραση- απόδοση: Αναρχικός
Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ACTA, SOPA, PIPA

Το σκεπτικό γύρω από την παράδοση προς χρήση του Διαδικτύου στο κοινό, στα τέλη της δεκαετίας του '80 είχε να κάνει με την εμπορική εφαρμογή και εκμετάλλευση του. Μια δεκαετία εμπορικής προπαγάνδας για «νέα εποχή» στις εμπορικές διαδικασίες οδήγησε στο ξεκαθάρισμα της υπάρχουσας τότε κατάστασης με το σπάσιμο τη φούσκας των .com εταιριών. Για τις περισσότερες εταιρίες ή καλύτερα για τα οποία συμφέροντα, το Διαδίκτυο τότε ήταν μια νέα αγορά, ένα έδαφος για τη δημιουργία κέρδους και τίποτα παραπάνω. Σίγουρα τότε δεν υπήρχε καμιά πρόθεση να αποκτήσει κοινωνικό πρόσωπο ούτε φυσικά να «εκδημοκρατίσει» τις κοινωνικές ισορροπίες ή καλύτερα τις εκμεταλλευτικές σχέσεις. Τελικά, τότε, γύρω στο 2000, έγινε εμφανές ότι ελάχιστες θα ήταν οι εταιρίες που θα μπορούσαν να εξαπλωθούν και να επιβιώσουν με την εκμετάλλευση των διαδικτυακών συναλλαγών. Η ταυτόχρονη εξάπλωση της πρόσβασης στο διαδίκτυο οικιακών χρηστών είναι προφανές ότι «αλλοίωσε» την «συμφωνία χρήσης» και για άλλους μη εμπορικούς σκοπούς. **Η διαδικασία αντικατάστασης των παραδοσιακών μέσων «ενημέρωσης»** ήταν πλέον σε εφαρμογή όπως επίσης και η συμμετοχή όλο και περισσότερων ανθρώπων σε μια πιο εναλλακτική (για να μην πούμε ανεξάρτητη, πέφτει λίγο βαρύ) κυκλοφορία ειδήσεων. Προσφέρθηκε στο ευρύ κοινό, στους χρήστες, η δυνατότητα να αναρτούν την οποία άποψη τους σε δη-

παραπέρα. Ο SOPA προσβλέπει **στην καταπολέμηση της διαδικτυακής κυκλοφορίας έργων με πνευματικά δικαιώματα καθώς και διακίνησης «πλαστών» (counterfeit) προϊόντων**. Το νομοσχέδιο θα επιτρέπει στο αμερικανικό υπουργείο δικαιοσύνης, καθώς και στους κατόχους πνευματικών δικαιωμάτων, να ζητήσουν **δικαστικές αποφάσεις εναντίον ιστοτόπων, εκτός δικαιοδοσίας και επικράτειας των ΗΠΑ,** που κατηγορούνται ότι επιτρέπουν ή διευκολύνουν την διακίνηση έργων πνευματικής ιδιοκτησίας. Οι δικαστικές αυτές αποφάσεις θα μπορούν να αξιώσουν τη φραγή των διαφημίσεων από τρίτους, τη παύση συνεργασιών με εταιρίες που διευκολύνουν τις διαδικτυακές χρηματικές συναλλαγές (π.χ. paypal, chronopay), την μη εμφάνιση αυτών των ιστοτόπων σε μηχανές αναζήτησης (π.χ google), καθώς και αποτροπή της σύνδεση σε αυτούς, και τέλος την απαίτηση να εμποδίζουν την πρόσβαση σε αυτούς οι πάροχοι υπηρεσιών Διαδικτύου (ISP). Ειδικά το τελευταίο, **η φραγή από τους ISP**, είναι μια προσπάθεια να ενσωματώσει ένα νόμο που δεν κατάφερε να ψηφιστεί το Μάιο του 2010, τον γνωστό ως PIPA (Protect IP Act) που προέβλεπε **την κρατική παρέμβαση στο σύστημα του κατάλογου ονομάτων ιστοτόπων**, την υπηρεσία DNS (domain name service). Το DNS, αναλαμβάνει να μετατρέψει το όνομα ενός ιστοτόπου, όπως π.χ. www.anarchy.gr στην πραγματική διεύθυνση δικτύου (IP address) του. Μια επίσης παρατυπία του νόμου αυτού είναι ότι δίνεται η δυνατότητα για **άρση της λειτουργίας** όλου του εξυπηρετητή ιστού (web server) που φιλοξενεί έναν ιστότοπο, άσχετα αν ενδεχομένως άλλοι ιστότοποι που φιλοξενούνται (web hosting) σε αυτόν δεν εμπίπτουν στις κατηγορίες περί «πειρατικής» διακίνησης έργων πνευματικής ιδιοκτησίας. Μια επίσης σημαντική παρέμβαση γίνεται και στις υποχρεώσεις των ISP για την παρακολούθηση **των δεδομένων που ανταλλάσει ένας χρήστης** εφόσον αυτό ζητηθεί από το δικαστήριο.

Όσον αφορά τα «**πλαστά**» προϊόντα **τέτοια θεωρούνται όσα παραβιάζουν τις κα-**

εύρος των εταιριών που ενδεχομένως μπορούν να διωχθούν ποινικά, καθώς και περιορισμός του σε μη αμερικανικές εταιρίες μόνο.

Μέχρι εδώ τα πράγματα ακολουθούν την πεπατημένη οδό των διεκπεραιώσεων των εξουσιαστών. Όμως, το SOPA στην ουσία είναι απλά το εργαλείο καταστολής σε μια ιδέα που σκαρφίστηκαν κάποια χρόνια πριν. Συγκεκριμένα, το 2006 οι ΗΠΑ και η Ιαπωνία ανέπτυξαν το **ACTA** (Anti-Counterfeit Trade Agreement) και σχεδόν άμεσα συμμετείχαν και άλλες χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.). Το ACTA, **η συμφωνία ενάντια στην ανταλλαγή πλαστών προϊόντων**, είναι μια πολυμερής συμφωνία που σαν σκοπό έχει **την δημιουργία διεθνών προτύπων** για την επιβολή δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και θεωρείται από τους εμπνευστές του απαραίτητο για την καταπολέμηση της αυξημένης εμπορικής κίνησης «πλαστών» προϊόντων και έργων με πνευματικά δικαιώματα. Να επαναλάβουμε ότι «πλαστά» θεωρούνται τα προϊόντα που προσβάλουν κατοχυρωμένες πατέντες. Έτσι, στην ουσία η συμφωνία αυτή θα δημιουργήσει ένα θεσμό αντίστοιχο του διεθνούς οργανισμού εμπορίου και ένα σύστημα ενοποιημένων πατεντών. Η μυστικότητα των συνομιλιών όλα αυτά τα χρόνια και οι αλλεπάλληλες συναντήσεις των συμμετεχόντων οδήγησαν στην υπογραφή της συμφωνίας την **1η Οκτωβρίου 2011** από τις ΗΠΑ. Η υπογραφή και εφαρμογή της συμφωνίας στις ΗΠΑ πέρασε με τη γνωστή fast track διαδικασία και κατοχυρώθηκε από ένα προεδρικό διάταγμα. Με λίγα λόγια, το σημαντικό δεν ήταν να ψηφιστεί το SOPA, όπου ο πρόεδρος των ΗΠΑ βρήκε την ευκαιρία να ξεδιπλώσει τις δημοκρατικές ευαισθησίες του. Η «βρωμοδουλειά» έχει γίνει. Η Ε.Ε. υπέγραψε τη συμφωνία στις **27 Ιανουαρίου 2012**, αλλά βάσει της συνθήκης της Λισαβόνα πρέπει να επικυρωθεί από το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο.

Δεν είναι, ακόμη, τυχαίο ότι οι αναπτυσσόμενες οικονομίες όπως η Ινδία και η Βραζιλία, καθώς και η Κίνα είναι ενάντιες

για το ρόλο της Monsanto στο παγκόσμιο εμπόριο γεωργικών καλλιεργειών.

Αυτά όσον αφορά στον έλεγχο των «πλαστών» προϊόντων. Στο κομμάτι που αφορά τα «πνευματικά δικαιώματα», τα πράγματα περιπλέκονται. Σε αυτό το σημείο είναι που γίνεται και η μεγαλύτερη προσπάθεια ελέγχου του Διαδικτύου. Όπως σύντομα αναφέραμε παραπάνω οι ISP βρίσκονται ενώπιον ευθυνών για τη συμπεριφορά των συνδρομητών τους και αυτό σίγουρα δεν τους κάνει να αισθάνονται άνετα. Η ανάπτυξη εργαλείων για την επιτήρηση, τον έλεγχο και το φιλτράρισμα της ροής της πληροφορίας πρέπει να θεωρείται δεδομένη και προσφέρει ένα πολύ καλό άλλοθι για την ανάπτυξη τους κάτω από τον έλεγχο της κυριαρχίας γενικά και των κρατών ειδικά. Είναι προφανής πλέον η αντιανθρώπινη επίθεση από την κυριαρχία σε όλες τις πτυχές της ζωής μας. Συνήθως η κυριαρχία εκπονεί μακροπρόθεσμα πλάνα καθολικής υλοποίησης των σχεδίων της και τα όσα αντιλαμβανόμαστε κατά την τρέχουσα περίοδο σίγουρα είναι ένα στάδιο της όλης διαδικασίας.

Ως εκ τούτου, νομοθετώντας το οποιοδήποτε κράτος διασφαλίζει τα συμφέροντα του, που θέλουν τους ανθρώπους πειθήνιους στα πλαίσια «κοινωνικής ειρήνης» που αυτό θέλει να επιβάλει. Έτσι στο πρόσφατο παρελθόν είδαμε κρατικές παρεμβάσεις στην Κίνα όπου λογοκρίθηκαν τα αποτελέσματα που παρουσίαζε η μηχανή αναζήτηση της google, στη Κούβα όπου η πρόσβαση στο διαδίκτυο δεν είναι ιδιωτική αλλά γίνεται από συγκεκριμένους κρατικούς ηλεκτρονικούς υπολογιστές και η κίνηση φιλτράρεται και ελέγχεται από το κράτος, στη Τουρκία όπου όλη η κίνηση προς το διαδίκτυο φιλτράρεται από την πρώην κρατική εταιρεία τηλεπικοινωνιών με αποτέλεσμα να απαγορευτεί για μια διετία η πρόσβαση στο youtube με αφορμή την προσβολή του «τουρκισμού» κ.ά. Σε μια εποχή που η ομοσπονδιακή αστυνομία των ΗΠΑ παραδέχεται ότι τα κοινωνικά δίκτυα είναι μια ανεξάντλητη πηγή πληροφοριών ειδικά κατά τη διάρκεια εξεργετικών διαδικασιών και ο έλεγχος

Το σκεπτικό γύρω από την παράδοση προς χρήση του Διαδικτύου στο κοινό, στα τέλη της δεκαετίας του '80 είχε να κάνει με την εμπορική εφαρμογή και εκμετάλλευση του. Μια δεκαετία εμπορικής προπαγάνδας για «νέα εποχή» στις εμπορικές διαδικασίες οδήγησε στο ξεκαθάρισμα της υπάρχουσας τότε κατάστασης με το σπάσιμο τη φούσκας των .com εταιριών. Για τις περισσότερες εταιρίες ή καλύτερα για τα οποία συμφέροντα, το Διαδίκτυο τότε ήταν μια νέα αγορά, ένα έδαφος για τη δημιουργία κέρδους και τίποτα παραπάνω. Σίγουρα τότε δεν υπήρχε καμιά πρόθεση να αποκτήσει κοινωνικό πρόσωπο ούτε φυσικά να «εκδημοκρατίσει» τις κοινωνικές ισορροπίες ή καλύτερα τις εκμεταλλευτικές σχέσεις. Τελικά, τότε, γύρω στο 2000, έγινε εμφανές ότι ελάχιστες θα ήταν οι εταιρίες που θα μπορούσαν να εξαπλωθούν και να επιβιώσουν με την εκμετάλλευση των διαδικτυακών συναλλαγών. Η ταυτόχρονη εξάπλωση της πρόσβασης στο διαδίκτυο οικιακών χρηστών είναι προφανές ότι «αλλοίωσε» την «συμφωνία χρήσης» και για άλλους μη εμπορικούς σκοπούς. **Η διαδικασία αντικατάστασης των παραδοσιακών μέσων «ενημέρωσης»** ήταν πλέον σε εφαρμογή όπως επίσης και η συμμετοχή όλο και περισσότερων ανθρώπων σε μια πιο εναλλακτική (για να μην πούμε ανεξάρτητη, πέφτει λίγο βαρύ) κυκλοφορία ειδήσεων. Προσφέρθηκε στο ευρύ κοινό, στους χρήστες, η δυνατότητα να αναρτούν την όποια άποψη τους σε δημόσια θέα προπαγανδίζοντας τις όποιες θέσεις/απόψεις τους ελεύθερα και χωρίς επιπτώσεις. Ο καθένας μπορεί να λέει ότι θέλει, όταν το θέλει..Με δεδομένη την εμπορική του χρήση, δεν άργησαν να έρθουν και οι πρώτες **προσπάθειες ελέγχου της διακινούμενης πληροφορίας**.

Η πρώτη προσπάθεια έγινε το 1996, όταν για πρώτη φορά το αμερικανικό κράτος, με αφορμή τους ιστοτόπους διακίνησης οπτικού και μουσικού περιεχομένου (content), ψήφισε ένα νόμο, γνωστό σαν DMCA (Digital Millenium Copyright Act) που προέβλεπε την αφαίρεση περιεχομένου από ιστοτόπους στους οποίους δεν τους είχε νόμιμα επιτραπεί από τους κατόχους των πνευματικών δικαιωμάτων η διακίνηση. Σύντομα να αναφέρουμε, ότι βάσει του DMCA, με δικαστική παρέμβαση μπορούσε να ζητηθεί η αφαίρεση του ο-πτικοακουστικού υλικού από ένα ιστότο-

των διαφημίσεων από τρίτους, τη παύση συνεργασιών με εταιρίες που διευκολύνουν τις διαδικτυακές χρηματικές συναλλαγές (π.χ. paypal, chronopay), την μη εμφάνιση αυτών των ιστοτόπων σε μηχανές αναζήτησης (π.χ google), καθώς και αποτροπή της σύνδεση σε αυτούς, και τέλος την απαίτηση να εμποδίζουν την πρόσβαση σε αυτούς οι πάροχοι υπηρεσιών Διαδικτύου (ISP). Ειδικά το τελευταίο, **η φραγή από τους ISP**, είναι μια προσπάθεια να ενσωματώσει ένα νόμο που δεν κατάφερε να ψηφιστεί το Μάιο του 2010, τον γνωστό ως PIPA (Protect IP Act) που προέβλεπε **την κρατική παρέμβαση στο σύστημα του κατάλογου ονομάτων ιστοτόπων**, την υπηρεσία DNS (domain name service). Το DNS, αναλαμβάνει να μετατρέψει το όνομα ενός ιστοτόπου, όπως π.χ. www.anarchy.gr στην πραγματική διεύθυνση δικτύου (IP address) του. Μια επίσης παρατυπία του νόμου αυτού είναι ότι δίνεται η δυνατότητα για **άρση της λειτουργίας** όλου του εξυπηρετητή ιστού (web server) που φιλοξενεί έναν ιστότοπο, άσχετα αν ενδεχομένως άλλοι ιστότοποι που φιλοξενούνται (web hosting) σε αυτόν δεν εμπίπτουν στις κατηγορίες περί «πειρατικής» διακίνησης έργων πνευματικής ιδιοκτησίας. Μια επίσης σημαντική παρέμβαση γίνεται και στις υποχρεώσεις των ISP για την παρακολούθηση **των δεδομένων που ανταλλάσει ένας χρήστης** εφόσον αυτό ζητηθεί από το δικαστήριο.

Όσον αφορά τα «**πλαστά**» προϊόντα **τέτοια θεωρούνται όσα παραβιάζουν τις κατοχυρωμένες πατέντες** της αμερικανικής επικράτειας και σε πρώτη φάση η υλοποίηση του νόμου είναι φωτογραφική, αφού προσπαθεί να ελέγξει το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι αμερικανικές φαρμακοβιομηχανίες. Στις ΗΠΑ, έχει αναπτυχθεί μια αγορά δισεκατομμυρίων δολαρίων από τις παραγγελίες φαρμάκων από καναδικά διαδικτυακά φαρμακεία που προσφέρουν «πλαστά» φάρμακα. Το αστείο είναι ότι κάποια από αυτά είναι ακριβώς τα ίδια, από τον ίδιο κατασκευαστή, αλλά σε χαμηλότερες τιμές, απειλώντας, έτσι το καρτέλ των φαρμακοβιομηχανιών.

Με λίγα λόγια, είναι εμφανές ότι άσχετα ποιο κράτος νομοθετεί, τα συμφέροντα των χρηματοδοτών των πολιτικών λειτουργών του κράτους, είναι πάντα σε προτεραιότητα. Αυτό διακρίνεται αν σκεφτούμε ότι όσον αφορά τις ΗΠΑ το νομοσχέδιο

παϊκής Ένωσης (Ε.Ε.). Το ACTA, **η συμφωνία ενάντια στην ανταλλαγή πλαστών προϊόντων**, είναι μια πολυμερής συμφωνία που σαν σκοπό έχει **την δημιουργία διεθνών προτύπων** για την επιβολή δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και θεωρείται από τους εμπνευστές του απαραίτητο για την καταπολέμηση της αυξημένης εμπορικής κίνησης «πλαστών» προϊόντων και έργων με πνευματικά δικαιώματα. Να επαναλάβουμε ότι «πλαστά» θεωρούνται τα προϊόντα που προσβάλουν κατοχυρωμένες πατέντες. Έτσι, στην ουσία η συμφωνία αυτή θα δημιουργήσει ένα θεσμό αντίστοιχο του διεθνούς οργανισμού εμπορίου και ένα σύστημα ενοποιημένων πατεντών. Η μυστικότητα των συνομιλιών όλα αυτά τα χρόνια και οι αλλεπάλληλες συναντήσεις των συμμετεχόντων οδήγησαν στην υπογραφή της συμφωνίας την **1η Οκτωβρίου 2011** από τις ΗΠΑ. Η υπογραφή και εφαρμογή της συμφωνίας στις ΗΠΑ πέρασε με τη γνωστή fast track διαδικασία και κατοχυρώθηκε από ένα προεδρικό διάταγμα. Με λίγα λόγια, το σημαντικό δεν ήταν να ψηφιστεί το SOPA, όπου ο πρόεδρος των ΗΠΑ βρήκε την ευκαιρία να ξεδιπλώσει τις δημοκρατικές ευαισθησίες του. Η «βρωμοδουλειά» έχει γίνει. Η Ε.Ε. υπέγραψε τη συμφωνία στις **27 Ιανουαρίου 2012**, αλλά βάσει της συνθήκης της Λισαβόνα πρέπει να επικυρωθεί από το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο.

Δεν είναι, ακόμη, τυχαίο ότι οι αναπτυσσόμενες οικονομίες όπως η Ινδία και η Βραζιλία, καθώς και η Κίνα είναι ενάντιες σε αυτή τη μεθόδευση αφού τα συμφέροντα τους μπορούν να πληγούν. Ένα παράδειγμα θα είναι διαφωτιστικό. Ας υποθέσουμε, πολύ γενικευμένα, ότι την πατέντα για το όχημα με τις τέσσερις ρόδες, που αποκαλούμε αυτοκίνητο την κατέχει μια εταιρεία από αυτές που οι χώρες τους υπέγραψαν το ACTA. Αυτομάτως οποιοσδήποτε κατασκευάσει ένα τέτοιο όχημα θεωρείται «πειρατής» και το προϊόν του «πλαστό». Οι χώρες μέλη του ACTA απαγορεύουν τον εκτελωνισμό τέτοιων προϊόντων. Αυτό γεννά **δυο «παρενέργειες»**.

Η πρώτη είναι ότι δημιουργείται ένας μηχανισμός ελέγχου τις παγκόσμιας παραγωγής προϊόντων που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των «παλιών» κυρίαρχων έναντι σε νέες παραγωγές χώρες. Στόχος είναι να προσπαθεί το παγκόσμιο οικονομικό κυρίαρχο σύστημα έναντι καθενός

της ροής της πληροφορίας πρέπει να θεωρείται δεδομένη και προσφέρει ένα πολύ καλό άλλοθι για την ανάπτυξη τους κάτω από τον έλεγχο της κυριαρχίας γενικά και των κρατών ειδικά. Είναι πρωτοφανής πλέον η αντιανθρώπινη επίθεση από την κυριαρχία σε όλες τις πτυχές της ζωής μας. Συνήθως η κυριαρχία εκπονεί μακροπρόθεσμα πλάνα καθολικής υλοποίησης των σχεδίων της και τα όσα αντιλαμβανόμαστε κατά την τρέχουσα περίοδο σίγουρα είναι ένα στάδιο της όλης διαδικασίας.

Ως εκ τούτου, νομοθετώντας το οποιοδήποτε κράτος διασφαλίζει τα συμφέροντα του, που θέλουν τους ανθρώπους πειθήνιους στα πλαίσια «κοινωνικής ειρήνης» που αυτό θέλει να επιβάλει. Έτσι στο πρόσφατο παρελθόν είδαμε κρατικές παρεμβάσεις στην Κίνα όπου λογοκρίθηκαν τα αποτελέσματα που παρουσίαζε η μηχανή αναζήτηση της google, στη Κούβα όπου η πρόσβαση στο διαδίκτυο δεν είναι ιδιωτική αλλά γίνεται από συγκεκριμένους κρατικούς ηλεκτρονικούς υπολογιστές και η κίνηση φιλτράρεται και ελέγχεται από το κράτος, στη Τουρκία όπου όλη η κίνηση προς το διαδίκτυο φιλτράρεται από την πρώην κρατική εταιρεία τηλεπικοινωνιών με αποτέλεσμα να απαγορευτεί για μια διετία η πρόσβαση στο youtube με αφορμή την προσβολή του «τουρκισμού» κ.ά. Σε μια εποχή που η ομοσπονδιακή αστυνομία των ΗΠΑ παραδέχεται ότι τα κοινωνικά δίκτυα είναι μια ανεξάντλητη πηγή πληροφοριών ειδικά κατά τη διάρκεια εξεργετικών διαδικασιών και ο έλεγχος τους σημαντικό εργαλείο πρόληψης και καταστολής, είναι προφανές το τι είναι προσχεδιασμένο να γίνει.

Οι άνθρωποι πρέπει, πλέον, να απαγκιστρωθούμε από έννοιες όπως η «δημοκρατία» και τα «ανθρώπινα δικαιώματα» που αυτή ψευδώς ευαγγελίζεται ότι αντιπροσωπεύει. Πρέπει να κάνουμε την εξέγερση πρακτική καταστροφής των εξουσιαστικών αντιλήψεων και σχέσεων, αντιστεκόμενοι στην επιβολή των όρων διαβίωσης μας με μοναδικό σκοπό τις ανεξούσιες κοινότητες ανθρώπων και όχι υπηκόων.

Στο μυαλό μας πρέπει να υπάρχει μια εικόνα του κόσμου που θέλουμε για τους ανθρώπους που αγαπάμε..

Π.

λευση των διαδικτυακών συναλλαγών. Η ταυτόχρονη εξάπλωση της πρόσβασης στο διαδίκτυο οικιακών χρηστών είναι προφανές ότι «αλλοίωσε» την «συμφωνία χρήσης» και για άλλους μη εμπορικούς σκοπούς. **Η διαδικασία αντικατάστασης των παραδοσιακών μέσων «ενημέρωσης»** ήταν πλέον σε εφαρμογή όπως επίσης και η συμμετοχή όλο και περισσότερων ανθρώπων σε μια πιο εναλλακτική (για να μην πούμε ανεξάρτητη, πέφτει λίγο βαρύ) κυκλοφορία ειδήσεων. Προσφέρθηκε στο ευρύ κοινό, στους χρήστες, η δυνατότητα να αναρτούν την οποία άποψη τους σε δημόσια θέα προπαγανδίζοντας τις όποιες θέσεις/απόψεις τους ελεύθερα και χωρίς επιπτώσεις. Ο καθένας μπορεί να λέει ότι θέλει, όταν το θέλει..Με δεδομένη την εμπορική του χρήση, δεν άργησαν να έρθουν και οι πρώτες **προσπάθειες ελέγχου της διακινούμενης πληροφορίας**.

Η πρώτη προσπάθεια έγινε το 1996, όταν για πρώτη φορά το αμερικανικό κράτος, με αφορμή τους ιστοτόπους διακίνησης οπτικού και μουσικού περιεχομένου (content), ψήφισε ένα νόμο, γνωστό σαν DMCA (Digital Millenium Copyright Act) που προέβλεπε την αφαίρεση περιεχομένου από ιστοτόπους στους οποίους δεν τους είχε νόμιμα επιτραπεί από τους κατόχους των πνευματικών δικαιωμάτων η διακίνηση. Σύντομα να αναφέρουμε, ότι βάσει του DMCA, με δικαστική παρέμβαση μπορούσε να ζητηθεί η αφαίρεση του οπτικοακουστικού υλικού από ένα ιστότοπο, μέσα σε συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Σε περίπτωση που αυτό δεν γινόταν, συνεχίζονταν μια δικαστική διαμάχη. Αξίζει, επίσης, να αναφερθεί ότι βάσει αυτού του νόμου έγιναν εκατοντάδες μηνύσεις σε ιστότοπους (youtube, veoh), περισσότερο για περιεχόμενο κινούμενης εικόνας (video) από παραγωγούς ταινιών, καθώς και εταιρίες καλωδιακού (cable) τηλεοπτικού σήματος. Αυτός ο νόμος, όμως, περιορίζεται στην αμερικανική επικράτεια.

Τον Οκτώβριο του 2011 κατατέθηκε προς ψήφιση στις ΗΠΑ ένας νέος νόμος για την πάταξη της διαδικτυακής «πειρατείας». Ο νόμος αυτός έγινε γνωστός σαν SOPA (Stop Online Piracy Act) και στην ουσία πηγαίνει το νόμο DMCA ένα βήμα νατότητα για **άρση της λειτουργίας** όλου του εξυπηρετητή ιστού (web server) που φιλοξενεί έναν ιστότοπο, άσχετα αν ενδεχομένως άλλοι ιστότοποι που φιλοξενούνται (web hosting) σε αυτόν δεν εμπίπτουν στις κατηγορίες περί «πειρατικής» διακίνησης έργων πνευματικής ιδιοκτησίας. Μια επίσης σημαντική παρέμβαση γίνεται και στις υποχρεώσεις των ISP για την παρακολούθηση **των δεδομένων που ανταλλάσει ένας χρήστης** εφόσον αυτό ζητηθεί από το δικαστήριο.

Όσον αφορά τα «**πλαστά**» προϊόντα **τέτοια θεωρούνται όσα παραβιάζουν τις κατοχυρωμένες πατέντες** της αμερικανικής επικράτειας και σε πρώτη φάση η υλοποίηση του νόμου είναι φωτογραφική, αφού προσπαθεί να ελέγξει το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι αμερικανικές φαρμακοβιομηχανίες. Στις ΗΠΑ, έχει αναπτυχθεί μια αγορά δισεκατομμυρίων δολαρίων από τις παραγγελίες φαρμάκων από καναδικά διαδικτυακά φαρμακεία που προσφέρουν «πλαστά» φάρμακα. Το αστείο είναι ότι κάποια από αυτά είναι ακριβώς τα ίδια, από τον ίδιο κατασκευαστή, αλλά σε χαμηλότερες τιμές, απειλώντας, έτσι το καρτέλ των φαρμακοβιομηχανιών.

Με λίγα λόγια, είναι εμφανές ότι άσχετα ποιο κράτος νομοθετεί, τα συμφέροντα των χρηματοδοτών των πολιτικών λειτουργών του κράτους, είναι πάντα σε προτεραιότητα. Αυτό διακρίνεται αν σκεφτούμε ότι όσον αφορά τις ΗΠΑ το νομοσχέδιο υποστηρίζεται από κυβερνήτες και των δυο κομματικών παρατάξεων και σε δεύτερη φάση ποιοι το υποστηρίζουν, στην προκειμένη περίπτωση οι παραγωγοί του Hollywood (Walt disney, Sony pictures, 20th Century Fox, Paramount, Universal pictures, Warner Bros. κ.ά.), οι ιδιοκτήτες των τηλεοπτικών δικτύων, οι παραγωγοί της μουσικής βιομηχανίας (EMI, Sony music, Universal music, Warner music κ.ά.), μεγάλοι εκδοτικοί οίκοι, οι παραγωγοί λογισμικού (Microsoft, Apple, Adobe κ.ά.) καθώς και οι φαρμακοβιομηχανίες (Pfizer, Sanofi, GlaxoSmithKline κ.ά.).

Με τη σύγκρουση συμφερόντων και τις αντιρρήσεις που παρουσιάστηκαν, το SOPA αναθεωρήθηκε συρρικνώνοντας το πέρασε με τη γνωστή fast track διαδικασία και κατοχυρώθηκε από ένα προεδρικό διάταγμα. Με λίγα λόγια, το σημαντικό δεν ήταν να ψηφιστεί το SOPA, όπου ο πρόεδρος των ΗΠΑ βρήκε την ευκαιρία να ξεδιπλώσει τις δημοκρατικές ευαισθησίες του. Η «βρωμοδουλειά» έχει γίνει. Η Ε.Ε. υπέγραψε τη συμφωνία στις **27 Ιανουαρίου 2012**, αλλά βάσει της συνθήκης της Λισαβόνα πρέπει να επικυρωθεί από το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο.

Δεν είναι, ακόμη, τυχαίο ότι οι αναπτυσσόμενες οικονομίες όπως η Ινδία και η Βραζιλία, καθώς και η Κίνα είναι ενάντιες σε αυτή τη μεθόδευση αφού τα συμφέροντα τους μπορούν να πληγούν. Ένα παράδειγμα θα είναι διαφωτιστικό. Ας υποθέσουμε, πολύ γενικευμένα, ότι την πατέντα για το όχημα με τις τέσσερις ρόδες, που αποκαλούμε αυτοκίνητο την κατέχει μια εταιρεία από αυτές που οι χώρες τους υπέγραψαν το ACTA. Αυτομάτως οποιοσδήποτε κατασκευάσει ένα τέτοιο όχημα θεωρείται «πειρατής» και το προϊόν του «πλαστό». Οι χώρες μέλη του ACTA απαγορεύουν τον εκτελωνισμό τέτοιων προϊόντων. Αυτό γεννά **δυο «παρενέργειες»**.

Η πρώτη είναι ότι δημιουργείται ένας μηχανισμός ελέγχου τις παγκόσμιας παραγωγής προϊόντων που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των «παλιών» κυρίαρχων έναντι σε νέες παραγωγές χώρες. Στόχος είναι να προσπαθεί το παγκόσμιο οικονομικό κυρίαρχο σύστημα έναντι καθενός που μπορεί να απειλήσει την κυριαρχία του και την οικονομική του ευρωστία. Η **δεύτερη** «παρενέργεια» που είναι εμφανές ότι θα παρουσιαστεί είναι ο έλεγχος της καθημερινής ζωής μας, του είδους της τροφής μας, της εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων από πολυεθνικές που τα συμφέροντα τους εξυπηρετούνται από τους εξουσιαστές. Μόνο μια εταιρεία θα έχει το δικαίωμα, για παράδειγμα, στην κατασκευή σπόρων για γεωργικές καλλιέργειες. Οποιαδήποτε προσπάθεια εισαγωγής σπόρων από άλλες χώρες, «πειρατές» αυτομάτως θα θεωρείται παράνομη ενέργεια που θα τιμωρείται με πρόστιμα και φυλάκιση. Σε προηγούμενο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας υπάρχει αναφορά κή αλλά γίνεται από συγκεκριμένους κρατικούς ηλεκτρονικούς υπολογιστές και η κίνηση φιλτράρεται και ελέγχεται από το κράτος, στη Τουρκία όπου όλη η κίνηση προς το διαδίκτυο φιλτράρεται από την πρώην κρατική εταιρεία τηλεπικοινωνιών με αποτέλεσμα να απαγορευτεί για μια διετία η πρόσβαση στο youtube με αφορμή την προσβολή του «τουρκισμού» κ.ά. Σε μια εποχή που η ομοσπονδιακή αστυνομία των ΗΠΑ παραδέχεται ότι τα κοινωνικά δίκτυα είναι μια ανεξάντλητη πηγή πληροφοριών ειδικά κατά τη διάρκεια εξεργετικών διαδικασιών και ο έλεγχος τους σημαντικό εργαλείο πρόληψης και καταστολής, είναι προφανές το τι είναι προσχεδιασμένο να γίνει.

Οι άνθρωποι πρέπει, πλέον, να απαγκιστρωθούμε από έννοιες όπως η «δημοκρατία» και τα «ανθρώπινα δικαιώματα» που αυτή ψευδώς ευαγγελίζεται ότι αντιπροσωπεύει. Πρέπει να κάνουμε την εξέγερση πρακτική καταστροφής των εξουσιαστικών αντιλήψεων και σχέσεων, αντιστεκόμενοι στην επιβολή των όρων διαβίωσης μας με μοναδικό σκοπό τις ανεξούσιες κοινότητες ανθρώπων και όχι υπηκόων.

Στο μυαλό μας πρέπει να υπάρχει μια εικόνα του κόσμου που θέλουμε για τους ανθρώπους που αγαπάμε..

Π.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ
Του ιστότοπου thepiratebay.org

Πριν από έναν αιώνα ο Thomas Edison κατοχύρωσε την ευρεσιτεχνία (patent) μιας συσκευής η οποία κάνει για το μάτι ότι ο φωνόγραφος κάνει για το αυτί. Το ονόμασε κινετοσκόπιο. Δεν ήταν, μόνο, αυτός που κατέγραψε το πρώτο βίντεο, αλλά και το πρώτο άτομο που κατείχε τα, λεγόμενα, δικαιώματα του δημιουργού (copyright) μιας κινούμενης εικόνας.

Εξαιτίας των κατοχυρώσεων ευρεσιτεχνίας του Edison κατέληξε να είναι οικονομικά αδύνατη η παραγωγή κινούμενων εικόνων στην αμερικάνικη βορειοανατολική ακτή. Ως αποτέλεσμα, τα κινηματογραφικά στούντιο εγκαταστάθηκαν στη Καλιφόρνια ιδρύοντας αυτό που ονομάζουμε Hollywood. Ο βασικός λόγος ήταν η απουσία κατοχύρωσης ευρεσιτεχνίας, αλλά και των δημιουργικών δικαιωμάτων. Έτσι τα στούντιο μπορούσαν να αντιγράψουν ήδη υπάρχοντα σενάρια για τη κατασκευή νέων ταινιών, όπως η Φαντασία η μεγαλύτερη εμπορική επιτυχία του Disney.

Επομένως ο θεμελιώδης κανόνας όλης αυτής της βιομηχανίας, η οποία διαρρηγνύει τα ιμάτιά της για την έλλειψη ελέγχου των πνευματικών δικαιωμάτων (immaterial rights), είναι η καταστρατήγηση αυτών των πνευματικών δικαιωμάτων. Αντέγραψαν -ή βάση της δικής τους ορολογίας έκλεψαν- τις δημιουργικές εργασίες άλλων ατόμων, χωρίς να καταβάλλουν αμοιβή, με σκοπό να μεγιστοποιήσουν τα υπέρογκα κέρδη τους. Σήμερα, το έχουν καταφέρει και η πλειοψηφία των στούντιο είναι καταχωρημένα στην λίστα Fortune 500 των πιο πλούσιων εταιριών στον κόσμο.

Συγχαρητήρια! Είναι όλα βασισμένα στο να υπάρχει η δυνατότητα της επαναχρησιμοποίησης της δημιουργικής εργασίας άλλων ατόμων. Επί πλέον, σήμερα κατέχουν και τον έλεγχο του τι δημιουργούν τα άτομα αυτά. Εάν θέλεις να λάβεις άδεια κυκλοφορίας, πρέπει να μην παρεκκλίνεις από τους κανόνες τους. Αυτούς που εγκαθίδρυσαν αφού καταστρατήγησαν προϋπάρχοντες κανόνες άλλων ατόμων.

Ο λόγος που σήμερα καταγγέλλουν τους πειρατές είναι απλός. Κάναμε ότι κάνανε και αυτοί. Καταστρατηγήσαμε τους κανόνες τους και εγκαθιδρύσαμε δικούς μας. Συντρίψαμε το μονοπώλιο τους δίνοντας στα άτομα κάτι πιο αποτελεσματικό. Κάναμε δυνατή την άμεση επικοινωνία μεταξύ τους, καταστρατηγώντας τον κερδοσκόπο μεσάζοντα, ο οποίος σε κάποιες περιπτώσεις παίρνει και το 107% των κερδών (ναι, πληρώνεις για να δουλεύεις γι' αυτούς). Βασίζεται όλο στο ότι γίναμε ανταγωνιστικοί. Αποδείξαμε ότι η ύπαρξη τους στην υπάρχουσα μορφή δεν είναι πλέον αναγκαία. Είμαστε απλά καλύτεροι απ' αυτούς.

Το αστείο της υπόθεσης είναι ότι οι κανόνες μας είναι όμοιοι με τις θεμελιώδεις ιδέες των Η.Π.Α. Πολεμάμε για την ελευθερία του λόγου. Αντιλαμβανόμαστε τους ανθρώπους ως ίσους. Πιστεύουμε ότι ο πολύς κόσμος και όχι οι εκλεκτοί πρέπει να κυβερνούν το έθνος. Πιστεύουμε ότι οι νόμοι πρέπει να υπάρχουν για να εξυπηρετούν τον πολύ κόσμο και όχι οι πλούσιοι συνεταιρισμοί.

Το PirateBay είναι πραγματικά μια διεθνής κοινότητα. Η ομάδα είναι διασκορπισμένη σε όλη την υδρόγειο - αλλά μείναμε έξω από τις Η.Π.Α.

Έχουμε ρίζες σουηδικές και ένας σουηδός φίλος είπε: Η λέξη SOPA στα σουηδικά σημαίνει σκύβαλο (trash). Η λέξη PIPA σημαίνει σωλήνας. Αυτό, φυσικά, δεν είναι σύμπτωση. Θέλουν να διαμορφώσουν το internet σε έναν μονόδρομο σωλήνα, με τους εκλεκτούς στην κορυφή να ωθούν τα σκύβαλα δια μέσου του σωλήνα κάτω στους υπόλοιπους, σε μας τους υποταγμένους καταναλωτές.

Σε αυτό το ζήτημα η κοινή γνώμη είναι ξεκάθαρη.

Ρωτήστε όποιον θέλετε στον δρόμο και θα μάθετε ότι ουδείς θέλει να τρέφεται με σκύβαλα. Γιατί η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών θέλει οι αμερικανοί να τρέφονται με σκύβαλα είναι πέρα από την φαντασία μας, αλλά ελπίζουμε ότι θα τους σταματήσετε πριν πνιγούμε όλοι.

Η SOPA δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να σταματήσει το Pirate Bay. Στην χειρότερη περίπτωση θα αλλάξουμε το ακρώνυμο .org σε κάποιο από τα εκατοντάδες άλλα ονόματα που ήδη χρησιμοποιούμε. Σε χώρες που το Pirate Bay είναι μπλοκαρισμένο, Κίνα και Σαουδική Αραβία μας ξεπηδάνε στο μυαλό, έχουν μπλοκάρει εκατοντάδες απ' τα ονόματά μας. Δούλεψε; Στην πραγματικότητα όχι. Για να επιδιορθώσει κάποιος το πρόβλημα της πειρατείας πρέπει να ανατρέξει στην πηγή του προβλήματος. Η βιομηχανία της διασκέδασης λέει ότι αναδιαμορφώνει κουλτούρα όμως στην πραγματικότητα στοιβάζουν σαν προς πώληση λουσάτες κούκλες και διαμορφώνουν 11χρονα κορίτσια σε ανορεξικά. Είτε με το να εργάζονται σε εργοστάσια παραγωγής κούκλων για ουσιαστικά μηδενικό μισθό, είτε με το να παρακολουθούν ταινίες και τηλεοπτικά shows από τα οποία διαμορφώνουν την αντίληψη ότι είναι παχιές.

Στο ηλεκτρονικό παιχνίδι Civilization της διακεκριμένης Sid Meiers μπορείς να κατασκευάσεις Wonders του κόσμου. Ένας από τους πιο ισχυρούς είναι το Hollywood. Μέσω αυτού μπορείς να ελέγχεις όλους τους πολιτισμούς και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο Rupert Murdoch ήταν ευχαριστημένος με το MySpace και δεν είχε κανένα πρόβλημα με την δική τους πειρατεία μέχρι που απέτυχε. Τώρα καταγγέλλει ότι το Google είναι η μεγαλύτερη πηγή πειρατείας παγκοσμίως -γιατί ζηλεύει. Αποσκοπεί στο να διατηρήσει τον έλεγχο της σκέψης των ανθρώπων και ξεκάθαρα μπορεί κάποιος να βρει μια πιο ουδέτερη οπτική των πραγμάτων στη Wikipedia και στο Google απ' ότι στο Fox News.

Κάποια δεδομένα (έτη, ημερομηνίες) πιθανόν να είναι λανθασμένα σε αυτό το δελτίο τύπου. Ο λόγος είναι ότι δεν μπορούμε να έχουμε πρόσβαση σε αυτές τις πληροφορίες όταν η Wikipedia είναι πεσμένη, λόγω της πίεσης των αποτυχημένων ανταγωνιστών μας. Λυπούμαστε γι' αυτό.

Μετάφραση - απόδοση: Χ.

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί ΚΑΙ ενδεδυμένη!!!

μένης εικόνας.

Εξαιτίας των κατοχυρώσεων ευρεσιτεχνίας του Edison κατέληξε να είναι οικονομικά αδύνατη η παραγωγή κινούμενων εικόνων στην αμερικάνικη βορειοανατολική ακτή. Ως αποτέλεσμα, τα κινηματογραφικά στούντιο εγκαταστάθηκαν στη Καλιφόρνια ιδρύοντας αυτό που ονομάζουμε Hollywood. Ο βασικός λόγος ήταν η απουσία κατοχύρωσης ευρεσιτεχνίας, αλλά και των δημιουργικών δικαιωμάτων. Έτσι τα στούντιο μπορούσαν να αντιγράψουν ήδη υπάρχοντα σενάρια για τη κατασκευή νέων ταινιών, όπως η Φαντασία η μεγαλύτερη εμπορική επιτυχία του Disney.

Επομένως ο θεμελιώδης κανόνας όλης αυτής της βιομηχανίας, η οποία διαρρηγνύει τα ιμάτιά της για την έλλειψη ελέγχου των πνευματικών δικαιωμάτων (immaterial rights), είναι η καταστρατήγηση αυτών των πνευματικών δικαιωμάτων. Αντέγραψαν -ή βάση της δικής τους ορολογίας έκλεψαν- τις δημιουργικές εργασίες άλλων ατόμων, χωρίς να καταβάλλουν αμοιβή, με σκοπό να μεγιστοποιήσουν τα

γούν τα άτομα αυτά. Εάν θέλεις να λάβεις άδεια κυκλοφορίας, πρέπει να μην παρεκκλίνεις από τους κανόνες τους. Αυτούς που εγκαθίδρυσαν αφού καταστρατήγησαν προϋπάρχοντες κανόνες άλλων ατόμων.

Ο λόγος που σήμερα καταγγέλλουν τους πειρατές είναι απλός. Κάναμε ότι κάνανε και αυτοί. Καταστρατηγήσαμε τους κανόνες τους και εγκαθιδρύσαμε δικούς μας. Συντρίψαμε το μονοπώλιο τους δίνοντας στα άτομα κάτι πιο αποτελεσματικό. Κάναμε δυνατή την άμεση επικοινωνία μεταξύ τους, καταστρατηγώντας τον κερδοσκόπο μεσάζοντα, ο οποίος σε κάποιες περιπτώσεις παίρνει και το 107% των κερδών (ναι, πληρώνεις για να δουλεύεις γι' αυτούς). Βασίζεται όλο στο ότι γίναμε ανταγωνιστικοί. Αποδείξαμε ότι η ύπαρξη τους στην υπάρχουσα μορφή δεν είναι πλέον αναγκαία. Είμαστε απλά καλύτεροι απ' αυτούς.

Το αστείο της υπόθεσης είναι ότι οι κανόνες μας είναι όμοιοι με τις θεμελιώδεις ιδέες των Η.Π.Α. Πολεμάμε για την ελευ-

PA σημαίνει σωλήνας. Αυτό, φυσικά, δεν είναι σύμπτωση. Θέλουν να διαμορφώσουν το internet σε έναν μονόδρομο σωλήνα, με τους εκλεκτούς στην κορυφή να ωθούν τα σκύβαλα δια μέσου του σωλήνα κάτω στους υπόλοιπους, σε μας τους υποταγμένους καταναλωτές.

Σε αυτό το ζήτημα η κοινή γνώμη είναι ξεκάθαρη.

Ρωτήστε όποιον θέλετε στον δρόμο και θα μάθετε ότι ουδείς θέλει να τρέφεται με σκύβαλα. Γιατί η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών θέλει οι αμερικανοί να τρέφονται με σκύβαλα είναι πέρα από την φαντασία μας, αλλά ελπίζουμε ότι θα τους σταματήσετε πριν πνιγούμε όλοι.

Η SOPA δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να σταματήσει το Pirate Bay. Στην χειρότερη περίπτωση θα αλλάξουμε το ακρώνυμο .org σε κάποιο από τα εκατοντάδες άλλα ονόματα που ήδη χρησιμοποιούμε. Σε χώρες που το Pirate Bay είναι μπλοκαρισμένο, Κίνα και Σαουδική Αραβία μας ξεπηδάνε στο μυαλό, έχουν μπλοκάρει εκατοντάδες απ' τα ονόματά μας. Δούλεψε; Στην πραγματικότητα όχι. Για να επι-

της διακεκριμένης Sid Meiers μπορείς να κατασκευάσεις Wonders του κόσμου. Ένας από τους πιο ισχυρούς είναι το Hollywood. Μέσω αυτού μπορείς να ελέγχεις όλους τους πολιτισμούς και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο Rupert Murdoch ήταν ευχαριστημένος με το MySpace και δεν είχε κανένα πρόβλημα με την δική τους πειρατεία μέχρι που απέτυχε. Τώρα καταγγέλλει ότι το Google είναι η μεγαλύτερη πηγή πειρατείας παγκοσμίως -γιατί ζηλεύει. Αποσκοπεί στο να διατηρήσει τον έλεγχο της σκέψης των ανθρώπων και ξεκάθαρα μπορεί κάποιος να βρει μια πιο ουδέτερη οπτική των πραγμάτων στη Wikipedia και στο Google απ' ότι στο Fox News.

Κάποια δεδομένα (έτη, ημερομηνίες) πιθανόν να είναι λανθασμένα σε αυτό το δελτίο τύπου. Ο λόγος είναι ότι δεν μπορούμε να έχουμε πρόσβαση σε αυτές τις πληροφορίες όταν η Wikipedia είναι πεσμένη, λόγω της πίεσης των αποτυχημένων ανταγωνιστών μας. Λυπούμαστε γι' αυτό.

Μετάφραση - απόδοση: Χ.

Αντέγραψαν -ή βάση της δικής τους ορολογίας έκλεψαν- τις δημιουργικές εργασίες άλλων ατόμων, χωρίς να καταβάλλουν αμοιβή, με σκοπό να μεγιστοποιήσουν τα

απ' αυτούς.

Το αστείο της υπόθεσης είναι ότι οι κανόνες μας είναι όμοιοι με τις θεμελιώδεις ιδέες των Η.Π.Α. Πολεμάμε για την ελευ-

Σε χώρες που το Pirate Bay είναι μπλοκαρισμένο, Κίνα και Σαουδική Αραβία μας ξεπηδάνε στο μυαλό, έχουν μπλοκάρει εκατοντάδες απ' τα ονόματά μας. Δούλεψε; Στην πραγματικότητα όχι. Για να επι-

πληροφορίες όταν η Wikipedia είναι πεσμένη, λόγω της πίεσης των αποτυχημένων ανταγωνιστών μας. Λυπούμαστε γι' αυτό.

Μετάφραση - απόδοση: Χ.